

ພງលາວເຕຣລັນ

ເຮືອງ

ຂະຫົງສົກ້າພິ້ງໄຍ້ ຂະຫົງດົກ້າພິ້ງແນ່ດ

895.1

ໜ865ທ

ຄ.2

ໄຊເຫວັງເຕີ້ວໜ້ວ.

ພ.ຕ. ១៩៩៣-១៨៧៤.

ពេជ្រកសាស្ត្រមិន ពេជ្រកសាស្ត្រអន្តោ

លំ ៤

សាស្ត្រក្រសួងក្រសួង
គិត្យាការណីរាជក្រឹត្យ
ពន្លានរាជការណ៍ការងារ
ទៅបានរាជការណ៍ការងារ

คำนำ

ในการประชุมคณะกรรมการดำเนินงานขั้กพิมพ์หนังสือชุดภาษาไทย เพื่อทบทวนงานที่ได้ดำเนินมาแล้วในบีแรก คณะกรรมการดำเนินงานได้มีมติให้เพิ่มการจัดพิมพ์หนังสือชุดภาษาไทยขึ้นอีก ๓ ชุด กือ ชุดประชุม-พงศาวดาร ชุดรวมเกียรติ และชุดพงศาวดารจีน

ชุดพงศาวดารจีนซึ่งจัดเป็นชุดที่ ๒๐ นี้ คณะกรรมการฯ ได้มีมติให้ขั้กพิมพ์เฉพาะเร่องทันบเนื่องเป็น “พงศาวดารจีน” จริง ๆ เสียก่อน ส่วนเร่องจีนอื่น ๆ ที่จัดไว้เป็น “เกร็ต” พงศาวดารบ้าง หรือที่แห่งเป็นแบบหนานิยามบ้าง ให้ขั้กพิมพ์ภายหลัง

ความจริงหนังสือพงศาวดารจีนไม่ว่าประเภทใดมีผู้นิยมอ่านกันมาก ในสมัยก่อนชาวบ้านร้านตลาดทั่วไปคิดพงศาวดารจีนเหมือนกับการรับประทานอาหาร นั่นนั่น จึงปรากฏว่าบรรดาหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมังกรุสูเกล้าเจ้าอยู่หัว จะต้องลงเร่องจีนอย่างน้อยหนึ่งเร่องเป็นประจำ นักอ่านจะซื้อหนังสือพิมพ์รายวันเพื่ออ่านเร่องจีนวันต่อวัน เร่องทั้งหมดนับ

เรื่องกับเนนเรื่องที่เคยพิมพ์เป็นเล่มมาแล้ว แต่หาอ่านไม่ได้
 เพราะทันฉบับเดิมหายาก และมิได้มีการพิมพ์ขึ้นใหม่ บาง
 เรื่องกับเนนเรื่องที่เปลี่ยนใหม่จากนวนิยายจีน ซึ่งแต่งโดย
 พงศ์ราษฎร์ บางเรื่องกับเนนเรื่องที่กประพันธ์ไทยแตงขึ้น
 ของ ท่านอย่างแต่งนวนิยายอาศัยพงศ์ราษฎร์จีน เรื่องอิง
 พงศ์ราษฎร์จีนที่นาอ่าน เพราะเป็นเรื่องมีคติแก่ชุมชนและ
 ครอบครัวก็มีหลายเรื่อง เช่น เรื่องขออยู่เมือง เป็นทัน
 ส่วนเรื่องจีนที่ดัดแปลงเป็นเรื่อง “พงศ์ราษฎร์” นั้น

ปรากฏจากหนังสือตำนานสามก๊ก พระนิพนธ์สมเด็จกรรม
 พระยาค่าวังราชานุภาพว่า พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดคุ-
 พิ่าฯ ทรงริบบทจากนิพนธ์ “พงศ์ราษฎร์” ให้เปลี่ยนไปเรื่อง คือเรื่อง
 ใช้ชื่อเรื่องหนังกับเรื่องสามก๊กเรื่องหนึ่ง โปรดให้สมเด็จ
 พระเจ้าหลานเชอกรรฟพระราชนวัลลัง ทรงอ่านวิการแปล
 เรื่องใช้ชื่อนี้ และให้เจ้าพระยาพะคลัง (หน) อ่านวิการ
 แปลเรื่องสามก๊ก นับเป็นเริ่มแรกของการแปลพงศ์ราษฎร์
 จีนมาเป็นภาษาไทย ในรัชกาลที่ ๒ ได้มีการแปลน้ำง แต่
 ปรากฏว่าส่วนใหญ่ได้มีการแปลในรัชกาลที่ ๔ และรัชกาล
 ที่ ๕ มา

แต่การแปลพงคาวด้วยรั้นเป็นภาษาไทยในครั้งนั้นหา
ได้แปลตามลำดับราชวงศ์กษัตริย์รั้นไม่เข้าใจว่าอาจเพ่งเลิง
ไปในความสนุกของเรื่องหรือตามแต่จะหาทันฉันบ้าไถ่มาก
กว่า ทั้งผู้อ่านไม่ประณานะหากความรู้ทางประวัติศาสตร์
นอกจากความสนุกเป็นสำคัญ แต่ในการพิมพ์คราวน์ ก็จะ
กรรมการมีความคิดเห็นว่า ควรจะจัดพิมพ์ใหม่ตามลำดับ
ราชวงศ์กษัตริย์รั้น ซึ่งบางที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจของ
ประวัติศาสตร์บ้าง จึงได้เริ่งลำดับการพิมพ์คงทอยเป็น คือ

๑. ไคเก็ก เริ่มแต่ประวัติศาสตร์ยังเจ้อปันด้วย
นิยาย เช่น การสร้างดวงอาทิตย์
ดวงจันทร์ สร้างโลก ฯลฯ จนถึง
ตอนใกล้ประวัติศาสตร์ กษัตริย์
องค์แรกๆ ของรั้น คงแต่สมัยก
ษัตริย์ไคขันเสวยราชย์ ไทย
ราชภูมิเป็นผู้เลือก จนถึงปัจจุบัน
กษัตริย์ส่วนราชวงศ์ คือ กษัตริย์
ราชวงศ์เชื้อกับกษัตริย์ราชวงศ์เชียว
(ก่อนพุทธศักราช ๒๐๕๕ ปี ถึง
ก่อนพุทธศักราช ๑๗๕๐ ปี)

	๗
๒. ห้องสัน	ราชวงศ์เชี่ยว และราชวงศ์จิว (ก่อนพุทธศักราช ๑๒๕๐ ปี ถึง พุทธศักราช ๒๙๗)
๓. เลี้ยดกอก	
๔. ไซรัน	ราชวงศ์จิน และราชวงศ์ยัน (พ.ศ. ๒๘๘—๓๓๗)
๕. ไตรรัน	
๖. คงยัน	
๗. สามก๊ก	ราชวงศ์ยันตอนปลายท่อราชวงศ์ วุยกะและราชวงศ์จันตอนท้าย (พ.ศ. ๓๓๗—๔๐๗)
๘. ไซจัน	ราชวงศ์จัน ราชวงศ์ชู ราชวงศ์ชี
๙. คงจัน	ราชวงศ์เหลียง และราชวงศ์คุณ (พ.ศ. ๔๐๗—๑๑๓๒)
๑๐. นำข่อง	
๑๑. สวยถัง	ราชวงศ์ชุย และราชวงศ์ถังตอนท้าย (พ.ศ. ๑๑๓๒—๑๑๖๑)
๑๒. ชุยถัง	
๑๓. เสรบก	
๑๔. ชยันกุย	ราชวงศ์ถัง (พ.ศ. ๑๑๖๑—๑๔๕๐)
๑๕. ชเตงชัน	
๑๖. ไซอوا	
๑๗. บุเชกเทียน	

๑๘. หงอโถว } ราชวงศ์เหลียง, ราชวงศ์จง, ราช-
วงศ์ชน, ราชวงศ์ชั้น, ราชวงศ์จوا
(พ.ศ. ๑๔๕๐—๑๕๐๓)

๒๕. นาบึกซอง }
 ๒๐. บวนสัวยเหด้า }
 ๒๑. โหงวโี้วพงไช }
 ๒๒. โหงวโี้วพงหนำ } ราชวงศ์ช่อง
 ๒๓. โหงวโี้วพงบึก } (พ.ศ. ๑๕๐๓—๑๕๑๙)
 ๒๔. ชวยงก }
 ๒๕. ช่องกง }
 ๒๖. เปาเดงถุกงอน }
 ๒๗. ่งวนเนีย } ราชวงศ์หงวน
(พ.ศ. ๑๕๒๐—๑๕๑๑)

๒๘. เมงเนีย }
 ๒๙. เองเดียดตวน }
 ๓๐. ช่องเต็กอว กง หนำ } ราชวงศ์เมือง
 ๓๑. ไค อง เม่า } (พ.ศ. ๑๕๑๑—๑๕๑๖)
 ๓๒. เชยวอ ง แผ่ }
 ๓๓. แน ย ห น า อ ด ช ອ }

๗

๓๔. เม่นนาดเชิงมือ	}	ราชวงศ์เชิง
๓๕. เชิงเฉียว		(พ.ศ. ๒๐๘๗—๒๑๔๔)

รวมทั้งสันเป็นหนังสือ ๓๕ เรื่อง ซึ่งถ้าแบ่งตาม
ชนิดหนังสือชุดภาษาไทย ก็อาจจะได้มีมากกว่า ๕๐ เล่ม
ทันนับบพมพ์ พงศ์ ควร จัน ตามบัญชี ถึงกล่าวว่า ใน
ปัจจุบันหาอ่านกันได้ยาก เพราะส่วนใหญ่ไม่มีการพิมพ์
ขึ้นใหม่ นอกจากเรื่องที่นิยมกันว่าสนุกมาก ๆ เท่านั้น การ
พิมพ์คร่าวๆ ก็ต้องยอมทันนับจากหลายเจ้าของค่ายกัน ซึ่ง
ครุสภากต้องขอแสดงความขอบคุณท่านเจ้าของทันนับ ทุก
ท่านไว้ ณ ที่นี้ พระความเมตตาของท่านท่านท่าน
เป็นการช่วยรักษาวรรณกรรมของชาติให้คงไว้ ส่วนหนึ่ง
และการจัดพิมพันนี้ได้แก่ ไข่เนพะ อักษรวิธี ส่วนถ้อยคำ
สำนวนต่าง ๆ ได้คงไว้ตามเดิม ซึ่งท่านจะได้ทราบภาษา
ทกน ไทยเรา นิยมใช้เมื่อ ร้อยปี ที่มาแล้วว่า เป็นอย่างไร.

พงศาวดารจัน

เรื่อง

โหนวโข้วเพงหนำ

ราชวงศ์ช่อง (พ.ศ. ๑๕๐๓—๑๕๑๙)

วันขันทร์เดือนสิงหาคม จุลศักราช ๑๕๑๙ บี๊
เตาะ นพศก ฯ พฒ ฯ ที่สมุหพระกาลาโรมมีบัญชาให้รื้อโถ^๔
เปลลงศาวสารจันตอนหนึ่ง ชื่อโหนวโข้วเพงหนำ ท่อ
เรื่องโหนวโข้วเพงไช เป็นคำไทยไว้สำหรับผู้สนใจอยากรู้
อย่างพึ่งเรื่องราวดีๆ ที่นี่เรื่องนี้มีความว่า
เดิมพระเจ้าช่องยินดีของเต๊ ครันเพงไชอ่องได้ชัยชนะแก่
เมืองไซหงส์แล้วก็โปรดพระราชทานบ้านหนึ่งความชอบนาย
หัพนายกของความสมควร แล้วรับสั่งให้เพงไชอ่องนายหัพ
นายกong และทหารซึ่งมีความชอบทั้งปวงไปอยู่บ้านตาม
เดิมให้มีความสุขสบาย ครอบคลุมแล้วจึงเข้ามาทำราชการ
ในเมืองหลวงใหม่ ตั้งแต่นั้นมาเมืองเบี้ยนเหลือยังก็ไม่มีชาติก
ศัตรุกระทำข่ายรบกวน ทั้งฟันก์ทอกท้องตามฤดู ข้าวปลด

อาหารกับบุรุษ อาหารประชาราษฎรอยู่เย็นเป็นสุขที่มา
หากินเป็นปกติทั่วทั้งเมือง แต่เมืองใหญ่น้อยซึ่งขันกับเมือง
เปียงเหลียง ถึงกำหนดคือวันตรุษจีน ก็มีการมาด้วย
เสมอมาให้ขาด

ฝ่ายล่องต์เกาเจ้าเมืองนำหัวหนังซึ่งอยู่ที่ศูนย์เมืองจีนมีใจ
กำเริบคิดจะคงทั่วเป็นใหญ่ หมายจะเอาสมบัติเมืองเปียง-
เหลียงจึงยกกองทัพจะไปตีเมืองยังจีว ซึ่งเป็นเขตแดนเมือง
เปียงเหลียง ครั้นถึงจีนให้ห้าหารลงค่าย

ฝ่ายเจ้าเมืองยังจีวแจ้งว่า ลองต์เกายกทัพล่วงแดน
เข้ามาก็ตกใจ ครั้นจะคุมทหารออกสู้รบก็เห็นว่า่น้อยตัวนัก
จงเกณฑ์ทหารขันประจำรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้โดยสามารถ
แล้วจึงทำหนังสือบอกข้อราชการให้ม้าใช้ตื้อไป เมือง
เปียงเหลียง เจ้าพนักงานจึงนำหนังสือบอกขันกราบทูล
พระเจ้าซ่องยินจงย่องเด็กทรงทราบทุกพระทัยยังมิได้ตรัสประ
การใด พอเจ้าพนักงานนำหนังสือลองต์เกายมาเม่ทัพมาด้วย
อีกฉบับหนึ่ง พระเจ้าซ่องยินจงย่องเดรับมาจึงกันกอกอภ
อ่านใจความว่าทั่วราชบุรุษขอว่า ลองต์เกายมาเมืองนำหัวหนังขอ
บอกมาให้ซ่องยินทรงทราบ อันประเพณีแพร่คนนั้นไม่ยัต

ກໍາຫນດແນວເວັບເປັນຂອງໄກຮ້າ ດ້ວຍໃດມີບຸງວາສນາ ແລະ ສົກ
ບຸງຢາກວ້າງຂວາງໄກຕ້ຽງຮາຊົມບັດໃນເມືອງໄຫຼຸແລວ ຄົນ
ທັງປົງກໍສົມມຸດເວີຍກວ່າກົງທ້ອຍ ແລະເນື່ອກົງແຜ່ນຕິນພະເຈົ້າ
ເງົວເທົ່າ ພຣະເຈົ້າຊູ່ນເຫັນທັງສອງພຣະອງຄໍຖາງປະກອບປັບປຸງ
ບຸງຢາຮົກເລກ ແລະ ສົກບຸງຢາເປັນອັນນາກ ກີດ່ອມພຣະອງຄໍວ່າ
ບຸງວາສນາແລະ ສົກບຸງຢາຢັ້ງນ້ອຍນັກ ຈະ ຄຣອບຄຣອງຮາຊົມບັດ
ຮັກໝາແຜ່ນຕິນໄປໄໝ່ກລອດ ຍັງຕົ້ງສືບແສວງຫາຜູ້ມີບຸງວາສນາ
ແລະ ສົກບຸງຢາຈະໄດ້ມອບຮາຊົມບັດໃຫ້ ຕ້ວທ່ານກມໍບຸງແລະ
ສົກບຸງຢາເປັນແຕ່ປະມານ ຍັງໄໝ່ຄົງກົງທ້ອຍທັງສອງພຣະອງຄໍ
ເລີຍ ເຫດຸໂຄຈຶ່ງໄມ່ຮູ້ສົກຕ້ວວ່າຈະຮັກໝາແຜ່ນຕິນໄປໄໝ່ກລອດ ມາ
ດີອັນນ່ວ່າສົມບັດອັນນີ້ເປັນຂອງຕ້າ ປະກອບໄປປັວຍຄວາມໂລກ
ໄມ້ອອນນ້ອມທ່ອງມື້ອ້ານາຈແລະ ສົກບຸງຢາໄຮ້ເຫັນພົກນັກ ແລະ
ຫຼັງຍກກອງທັກມາທັງນ້ອງຈະໃຫ້ທ່ານຮູ້ສົກວ່າເປັນຄົນຜົດ ດ້ວຍ
ກ້ວກລັວແລ້ວຈີກເນື້ອງຊຸ່ນຈົວ ເນື້ອງກຸ່ຈົວແລະ ສອງຄໍາບຸລັນໃຫ້
ແກ່ເຮົາເສີຍໂຄຍດີ ກໍຈະຍົກກອງທັກລັບໄປ ດ້ວຍັງດີອມນະ
ຫັດແຈ້ງອໍຍ່າຈະຍົກກອງທັກຮ້ອຍ ໄມນີເຂົ້າມາເຫີ່ຍບ ເນື້ອງເປີຍນ-
ເຫັນຢູ່ໃຫ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຊູ່ນີ້ຈີນຈົງຮ່ອງເທົ່າເຈັ້ງໃນຫັນສືບ
ແລວ ກໍທຽງຂັດເຄືອງຈີກຫັນສົກທັງລົງທັນທີ ຖຣສັກບຸ້ນນາງວ່າ

ลองที่เก่านี้พูดจาของอาโโยหังนัก วับสุ่งให้อาทิ�หารผู้ต่อ
หนังสือมาลงพระราชนยาเสียสีสินที่ แล้วให้ไปบอกกับ
ลองที่เก่าให้เตรียมทหารไว้จังพร้อมเดิม กองทัพหลวงจะยก
ไปปั้บลองที่เก่าผ่าเสีย แล้วจะยกไปเมืองน้ำมันกำจัดเสีย
ให้สันทงโภคร ทหารผู้น้อยหนังสือต้องเขียนได้ความเจ็บนัก
ก็รับไปยังกองทัพ พระเจ้าซ่องยันจงช่องเท็จกรัสแก่ชุน-
นางทั้งปวงว่า ลองที่เกามีใจกำเริบหยาบชัยกกองทัพมา
กระทำยำยี เรายังมีความแคนนัก ตัวเราคิดจะกุ่มทหารยกออก
ไปปั้บลองที่เกามาสับพื้นเสียให้หายแคน ท่านทั้งปวงจะเห็น
ประการใด เปาเลงดูชุนนางผู้ใหญ่จึงทราบทุกๆ ลักษณะนี้
แผ่นดินบ้านเมืองแล้ว ก็ยอมจะมีศึกสงครามโดยธรรมชาติ
ใช้ว่าจะมีเตบานเมืองเราห้ามได้ และทรงพระองค์จะ
ยกทัพหลวงออกไปรบกับลองที่เกานั้นข้าพเจ้าเห็น ไม่ควร
อุปมาดังอาหอยไปลุ่กคลื่นจะเสียพระเกียรติยศไป ประการ
หนึ่งลองที่เก่าจะหมายใจว่าชุนนางในเมืองหลวงที่แกล้วกล้า
สามารถเป็นแม่ทัพได้นั้นไม่มีแล้ว ทัพหลวงจึงต้องเสด็จยก
ไปเองก็จะมีใจกำเริบ ขอพระองค์ให้มีหนังสือรับสั่งไปหา
ทัวเพงไซอ่องเช้ามา ให้เพงไซอ่องเป็นแม่ทัพยกไปกำจัด

ລວມທີ່ເກາດເສຍກົຈະສັນກົກສອງຄຣາມ ພຣະເຈົ້າຊ່ອງຍືນຈົງຊ່ອງເທົ່າ
ຈຶ່ງຕັດສ່ວ່າ ເພງໄຊອ່ອງແລະທຫາຮ່າງປ່ວງຊົ່ງມີຄວາມຮອບໄດ້
ຮ້າຍຂະນະແກ່ເມືອງໄຊຫຍ່ງນັ້ນ ເຮົາໄດ້ໃຫ້ເຂົາໄປອ່ອຍໆບ້ານເຮືອນຕາມ
ກຸມລຳນາ ຄຣນສາມນີ້ຈຶ່ງໃຫ້ເຂົາມາກໍາຮາຊກາຣີໃນເມືອງຫລວງ
ສີບທ່ອໄປ ບັດນັກຍັງໄມ້ດົງສາມນີ້ເວົາເປັນທີ່ເກຣງໃຈເພງໄຊອ່ອງ
ນັກ ເປົາເລັງຄູ່ຈົງທຸດວ່າ ຂັ້ງທຽງພຣະກຣຸມາເພງໄຊອ່ອງນັ້ນ
ຮອບແລ້ວ ແຕ່ເພງໄຊອ່ອງນັ້ນດີຈະໄປອ່ອຍໆບ້ານໄມ້ດີ່ງກໍາຫນຄ
ສາມປົກກົດ ເປັນກົນກົດຜູ້ຜູ້ສັກຍົ້ວ່ອຕ່ອເຈົ້ານຍັນນັກ ຄ້າທຽບວ່າ
ໜ້າທີ່ກົຍກົກອອງກັມາກົດຂອບຂັ້ນທາສີມາແລ້ວກົຈະຮົບອາສາເນັ້ນນັ້ນ
ຄົງ ຂອໃຫ້ຫາກ້ວເພງໄຊອ່ອງມາເດີດ ຄົນອື່ນອອກຈາກເພງໄຊ-
ອ່ອງນັ້ນ ໜ້າພເຈົ້າໄມ້ເຫັນຜູ້ໄກ ຈະທຳສອງຄຣາມກັບລວມທີ່ເກາໄດ້
ພຣະເຈົ້າຊ່ອງຍືນຈົງຊ່ອງເທົ່າເຫັນຮອບດ້ວຍ ຈຶ່ງທຳໜັງສື່ອໄປເຫຼຸຍ
ເພງໄຊອ່ອງຈົນບັນຫົ່ງ ແລ້ວໃຫ້ເປົາເລັງຄູ່ຄົ້ອໄປ

ຜ່າຍເພງໄຊອ່ອງທັງແຕ່ພຣະເຈົ້າຊ່ອງຍືນຈົງເທົ່ານັ້ນໄຫ້
ໄປອ່ອຍໆເມືອງຂອງຕ້າໄດ້ປະມາມສອງປິ່ນຄວາມສຸຂ ສບາຍເບັນອຸ່ນ
ມາກ ອູ່ມາວັນຫົ່ງເປັນເວລາກລາງຄົ່ນເດືອນໜາງຍສ່ວ່າງ ເພງ-
ໄຊອ່ອງຈານນາງໄປຢູ່ໂປກງົ້ວອກໄປນັ້ນໜີແສງເຈືອນເລັ່ນທີ່ເກົ່າ
ໄຊເຫັນທີ່ສບາຍ ນາງໄປຢູ່ໂປກງົ້ງຈຶ່ງໃຫ້ຄົນໃຫ້ຢັກໂທີ່ມາໃຫ້

เพงไชอ่องกิน นางโปยกไปกงชูกอยวินสุราให้เพงไชอ่อง
เพงไชอ่องจึงพุดกับนางโปยกไปกงชูว่า เดิมเมื่อครั้งเราราอาสา
แผ่นดินไปปราบปรามเมืองใช้หียงนนความชอบมาก จึง
ได้เป็นถึงที่เพงไชอ่องประกอบไปด้วยความสุข และสมบัติ
ยศรุ่งเรือง แต่ค้าเจ้าก็ได้ช่วยแก้ไขมีความชอบเป็นหลาย
ครั้ง เรายังมีความสุขแล้วเรา ก็จะต้องให้เจ้ามีความสุขด้วยจัง
จะการ ว่าดังนั้นแล้วกหัวเราะรินสุราให้นางโปยกไปกงชูกิน
ถ้ายังนั้น นางโปยกไปกงชูก็จะตอบว่า奸ธรรมเนียมซึ่งเป็น
สามีภรรยา กัน ถ้าสามีได้มีศบวรดาศักดิ์เป็นสุขสนาย ภรรยา
ก็ยอมฟังวาสนาสามีได้ความสุข ถ้าสามีไม่มีความสุขภรรยา
ก็ยอมจะประกอบไปด้วยความทุกข์ ยอมเป็นธรรมตราอยู่่อง
และชั่งท่านจะชุมเลียงข้าพเจ้าให้มีความสุขนั้นพระคุณหนัก
หนา ข้าพเจ้าเป็นภรรยาท่าน ก็หมายจะฟังบุญฝ่ารัชิตแก่
ท่าน ท่านจะทำราชการให้มีวาสนาให้บุญยิ่งขึ้นไปเดิม จะได้
เป็นทัพงแก่กบุตรหลานต่อไป และถ้าค้างคอกก็พูดจาสนทนา กัน
เป็นทัพนาย ถ้าประมาณห้าหมู่เศษมีรากมีรากมีรากสว่างส่องมาทั้งทวี
เพงไชอ่องกับนางโปยกไปกงชู นางโปยกไปกงชูแลดูบนอากาศ
เห็นฝ่ายทศให้ มีความลือยมาคงหนึ่งโตกาท่าผลสัมโภ กรณ

มาถึงดวงพระจันทร์แล้ว ก็แตกกระหายออกเป็นหลาຍดวง
ล้อมพระจันทร์นั้นไว้โดยรอบ นางปอยโปงจูเห็นคงนัก
ตอนใจใหญ่ เพงไชอ่องจึงถามว่าเจ้าก่อนใจใหญ่ค้ายเหตุ
อันใด นางจึงบอกว่าเมืองหลวงและหัวเมืองใหญ่น้อย ซึ่ง
อยู่ในราชอาณาเขตตนนี้เป็นสุขมาช้านาน บัดนัมศึกสองคราม
มารบกวนอีกแล้ว อาณาประชาราษฎร์ໄพร่บ้านพลเมืองจะ
ได้ความเดือดร้อนทั่วไปทั้งแผ่นดิน ข้าพเจ้าวิถกนักจึงได้
ตอนใจใหญ่ เพงไชอ่องถามว่าเหตุใดเจ้าจึงได้ล่วงรู้ว่ามีศึก
สองครามมารบกวนบ้านเมืองฝ่ายเรา แล้วนางปอยโปงจูว่า
ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ด้วย และฤกษ์บันไว้บ้าง ครั้นเห็นชาวลอย
มาช้างฝ่ายทิศใต้ แล้วแตกออกเป็นหลาຍดวงล้อมพระจันทร์
น้อยไว้โดยรอบ ข้าพเจ้าจึงรู้ว่าข้าศึกมีมาฝ่ายทิศใต้ เพง-
ไชอ่องจึงว่า ถ้ามีข้าศึกยกมาอย่างนี้ขอบขั้นสามีมาเหมือนหนึ่ง
ตอยคำเจ้าว่าแล้วออกไม่ช้าก็จะมีหนังสือรับสั่งมาหาทั่วเรือนเข้า
ไปเป็นมั่นคง นางปอยโปงจูจึงว่าศึกมีมาครองนั้นใหญ่หลวง
นัก ถึงมาครัวว่าท่านจะเข้าไปเป็นแม่ทัพปราบปรามก็เห็นจะ
ไม่สำเร็จ ขอท่านจงรับมีหนังสือเข้าไปกราบทูลพระเจ้า-
ช่องยินดีช่องเก็บอกป่วย ถ้าออกนอกราชการเสียเดิม

เพงใช้อ่องได้พึ่งก็ความค่าเค้าแล้วพูดว่า เมื่อขันธกินโถะนั้น
เข้าให้ไว้กับเราเจ้าล้มแล้วหรือว่า ให้เราทำราชการ จะได้
เป็นทพง บดินราษฎราราจามาถึงเข้าแล้ว กลับจะมาพูดจาให้
หลบหลีกเค้าตัวออกห่างเสียเล่า และในใจนางไปยกงู
นั้นไม่อยากจะให้เพงใช้อ่องไปจากที่จังได้พูกังนั้น กรณ
เห็นเพงใช้อ่องโทรศัจงพูดแก้ทวว่า ซึ่งข้าพเจ้าพูดทั้งน
 เพราะเห็นว่ามารดาท่านก็ชราแล้ว จะได้อยู่ปภบดิรักษา^๔
 แทนคุณท่านได้เดียงมา ซึ่งจะเป็นประโยชน์สิ่งใดกับตัว
 ข้าพเจ้าก็ตามได้ เพงใช้อ่องว่าซึ่งเจ้าพูดคนกชอนอยู่ แต่เรา
 เกิดมาเป็นชายชาติทหารแล้ว ก็จะต้องใจอาสาเจ้านายเอ่า
 โลหิตกาแฟ่นกินไว้ให้ปรากฏ ในขณะนั้นคนใช้เข้าไปแจ้ง
 แก่เพงใช้อ่องว่า เปาเลงถูดื่อหนังสือรับสั่งมาแต่เมืองหลวง
 เพงใช้อ่องออกมากำนับนหนังสือรับสั่งตามธรรมเนียม เชิญ
 ให้เปาเลงถูนั้นทสมควร เปาเลงถูจึงเอาหนังสือให้เพงใช-
 อ่องจึกผนึกออกอ่านใจความว่า บดินลองทีเก้ายกกองทพ
 มาตั้งอยู่ ณ เมืองยงจิว ในเมืองหลวงนั้นไม่เห็นผู้ใดที่จะสู้
 รบกับข้าศึกได้ เนื่نแต่ท่านผู้เดียวที่จะปราบปรามเสียนนาม
 ศัตรูได้ ขอให้ท่านเห็นแก่แผ่นกินรับเข้าไปในเมืองหลวง

โดยเริ่มเดิมจะได้ปรึกษาราชการ ဖော် ဒါ စွဲ ให้ในหนังสือ
แล้ว ก้าวต่อไปที่จะหารือสมควรรับมากันเปาเลงถุ ครนถိ
เมืองเปี้ยนเหลียงกเข้าไปเพื่อ พระเจ้าซองยินดีของเทเห็น
ဖော် စွဲ มาก็มีความยินดี จึงกราบบี้ ဖော် စွဲ ว่า ถ่อง-
ที่เก้ายกกองทัพมาแล้วมีหนังสือมาพูดจากายบช้านก ท่านจะ
คิดประการใด ဖော် စွဲ จึงทูลว่า ชั่งลดลงที่เก้ายกกองทัพ
ล่วงแต่น้ำมานน ข้าพเจ้าจะขออาสายกไปกำจัดเสียให้สัน
แล้ว ဖော် စွဲ ถวายบังคมลาออกจากมีหนังสือให้ทราบราค
นายทัพ นายกอง ซึ่งโปรดให้ไปอยู่บ้านเมืองของต้านนมา
ဖော် စွဲ จึงพูดว่า บังคับข้าศึกมีมาถึงเข้าแล้ว ท่านทัพปวง^๑
จะอุตสาหหาราชการอาสาแผ่นดิน อย่าน้อยใจว่า ยังไม่ถึง^๒
กำหนดสามปี เลย แต่ทว่า ข้าพเจ้ายังคงมา

ขอนนน เจียวเทงกุยหัวเราะขัน เมงเตงก็ จิง ตาม
เจียวเทงกุยว่า ปรึกษาด้วยราชการศึกสงคราม เนทุ ได จึง
หัวเราะขันคงน เจียวเทงกุย รึ ว่า เมื่อครั้ง ဖော် စွဲ ยกกอง
ทัพไปปราบปรามเมืองไชหยงนน ข้าพเจ้าและท่านทัพปวง^๓
ได้มาพั่นทหารเมืองไชหยงสนุกมื่นน ก ตั้งแต่กลับมาก็ไม่ได
สนุกถึงสองปีแล้ว บังคับน า พั่นทหารเมืองน า หมันสนุกมื อ ก

ชาพเจ้าก็ใจจังไกหัวเราะ ทหารหั้งปวงไกพึงก้าพากันกลับ
หัวเราะเจียวเทงกุยมิได้

ผ่าย Peng ไซอ่องจิงทึ้งให้เล่าเรื่องคุณทหารหมื่นหนึ่งเป็น
กองหน้า ให้เตียคงคุณทหารสามพันเป็นบีกชัย ให้หลีหิว
คุณทหารสามพันเป็นบีกขาว ให้เจี้ยงคุณทหารสามพันเป็น
ทับหลัง ให้เจียวเทงกุย เมงเตงก้าสองนายคุณทหารสามพัน
เป็นกองคำเลียง Peng ไซอ่องคุณทหารสิบสองหมื่นห้าพัน
เป็นทับหลวงรวมทหารสิบห้าหมื่น ครั้นได้วันฤกษ์ดียก
ออกจากเมืองเบียนเหลี่ยงไปถึงกำแพงกวังไช มีทหารมาใช้
มาแจ้งว่าเมืองยังจิว เมืองชวยจิว เมืองเบียนจิว สามเมือง
นั้นเสียแก่ชาศึกษาแล้ว บคนชาศึกยกมาคงอยู่ ณ เมืองหองจิว
เมื่อชาพเจ้ามานั้นเมืองหองจิวยังหาเสียไม่ Peng ไซอ่องได้
ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงมีหนังสือไปถึงทันเมียนเจ้าเมืองกวัง-
หน้าให้จั๊ดแขงทแกลว์ทหารรักษาหน้าที่ไว้ให้มั่นคง แล้วให้
ทันเมียนคุณทหารออกไปรับทับลงตีเกาไว้อ่ายให้เสียแก่
ชาศึกได้ ตัวเรานั้นจะรับยกไปตีเขามาเมื่อน้ำหมันเสียให้ได้
แล้วจึงจะยกไปตีกระหนบเข้ามาเอาซัยชนะแก่ชาศึกให้จังได้

ฝ่ายเพงไชยอ่องมีนั่งสือไปถึงทันเมียนแล้ว ก็ยกหัว
ตักทรงจะไป ณ เมืองน้ำหมัน ครั้นไปถึงต่านโนสุนกวน
เพงไชยอ่องให้หยุดหารคงค่ายไกลค่านประมาณ แปด สิบ
เพงไชยอ่องให้ทหารไปร้องที่หน้าค่านให้ผู้รักษาค่านคุมทหาร
ออกมารับ

ฝ่ายตนของผู้รักษาค่านแจ้งว่า เพงไชยอ่องยกกอง
ทัพมาเป็นอันมากก็ตกลใจ จึงปรึกษากับทหารทั้งปวงว่า
เพงไชยอ่องยกกองทัพมาครั้นใหญ่หลวงนัก เราจะคิดประ-
การใด ที่ปรึกษาจึงว่า ชั่งเพงไชยอ่องยกกองทัพมาครั้น
ถ้ายเห็นว่าถลองที่เกียกกองทัพจะไปที่เมืองเบี้ยนเหลียง เพง-
ไชยอ่องจึงยกมาจะที่อาเมืองน้ำหมัน ขอท่านได้สั่งรับค่าน
ทานไว้ ถ้าถลองที่เกียร์ก็จะเป็นห่วงหลังคงจะยกกองทัพกลับ
มาบ่องกัน เราจึงค่อยคุมทหารสมทบกับกองทัพถลองที่เกา
เข้าที่ กองทัพเพงไชยอ่องเห็นจะเสียที่ฝ่ายเราเป็นมั่นคง
ความของเห็นชอบค่วยจึงคุมทหารพาตามเหลลง ความเขานุตร
สองคนออกจากค่านเห็นเพงไชยอ่องแท่งท้า โ่อโถง ใส่กระาะ
เงินถ่องวัวคร่าทอง ชามากัน สปทัน แต่งอยู่ในกลางทหาร
ความของจึงบอกกับบุตรทั้งสองว่าคนซึ่งกัน สปทันแต่งยืนม้า
อยู่กลางทหารนั้นเห็นจะเป็นเพงไชยอ่องแม่ทัพจะคิดประการ

ให้จึงจะได้ตัวเพงใช้อ่อง ทวนเขายังว่าข้าพเจ้าผู้เดียวจะขอ
อาสาไปปั้บตัวเพงใช้อ่องมาให้จงได้ ทวนหองไม่เห็นด้วย
ทวนเขายังว่าถ้ามิไว้ใจ ข้าพเจ้าจะขอทวนเหลงไปค้ำย
ทวนหองจึงว่าถึงกระนั้นเราก็ยังไม่วางใจ แต่จะไปปักกาม
เดิคงระวังตัวให้จังค์ และทวนเหลง ทวนเขาก็ขับม้าชน
ไปหน้าทหาร

ฝ่ายเพงใช้อ่องเห็นทวนเหลง ทวนเข้า ขับม้ามาจะ
รบกับหัวเราะว่าอ้ายหนุ่มสองคนกล้าหาญนัก จะเอาชีวิตมา
หังเสียเปล่า ๆ ผู้ใดจะอาสาไปรบบ้าง ในขณะนั้นเล่าเช่น
ทหารเอกสารอาสาขับม้าออกไป ทวนเขาก็ขับม้าเข้าสู่กับ
เล่าเช่นประมานสีสินเพลง เล่าเช่นเอาวัวพื้นถุกม้า ซึ่ง
ทวนเขายิ่มลงໄให้ทกขับม้าทรงเข้าไปจะพื้นทวนเข้า ทวน-
เหลงเห็นก็ขับม้าสะอึกเข้าไปเอองว่าวัวพื้นเล่าเช่น เล่าเช่นหลบ
หันไม่ถูก ทวนเหลงแก้ทวนเขามาได้ ทวนหองจึงปรึกษา
กันพ่อถูกกว่าจะสู้รบเห็นเหลือกำลัง ควยทหารเพงใช้อ่อง
มากนัก จำจะถอยเข้าค่ายรักษาค่านมั่นไว้ ครันเวลาเข้า
ทวนหองจึงประชุมทหารปรึกษาว่า เพงใช้อ่องยกกองทัพมา
ครั้นนี้แก้ล้วนทหารมีกำลังมากนัก ถึงจะสู้รบท่อไปก็เห็นจะ

ขัดสน ท่านทึ่งปวงจะกิตประการใด ขัวหือเหมงที่ปรึกษา
จึงว่าเมื่อเวลาสู้รบกันนานนั้น เป็นแค่สู้รบกันทั่วท่อตัว
ไม่ได้อาศัยกำลังทหารเจว วนนี้ข้าพเจ้าจะขอคุณทหารสาม-
พันออกไปสู้รบพึ่งกำลังข้าศึกคุกอกสักครั้งหนึ่ง ควรหองก
ยอมให้ไป ขัวหือเหมงคุณทหารเบิกประคุณออกไป

ฝ่ายทหารรักษาหน้าที่ เห็นกองทัพ ในค่านยก ออก
มาอีกก็เข้าไปแจ้งแก่เพงไชอ่อง เพงไชอ่องจึงให้เตียคงคุณ
ทหารสามพันยกออกไปร้องว่า ควรหอง ควรเหลง ควร-
เชาสามคนพ่อลูกสันผึ่นเมื่อแล้วหรือจึงให้ทหารเจวออกมารับ
เห็นไม่ลงกับฟื้นเมื่อเวลา ขัวหือเหมงໄດ້พึ่งก็ໂกรซขั้นมาเข้าสู่
กับเตียคงໄດ້ประมาณหากสิบเพลง ขัวหือเหมงเสียที่ เตียคง
ເյာງว่าพื้นขัวหือเหมงทัวขาดสองหอนกਮ้ำตาย แล้วก็ໄລ
ນ່າพื้นทหารยัวหือเหมงเจ็บป่วยล้มตายเป็นอันมาก ที่เหลือ
ตายกันนี้เข้าค้านແຈ็ງความกับทวนหองทุกประการ ควรหอง
ໄດ້พึ่งก็อกໃຫຍງแต่นั้นมาก็ມิໄກคุณทหาร ออกไปรบบีดค่าน
รักษาหน้าไว

ฝ่ายนางทวนของเงิกผู้บุตร ควรหองนั้งปรึกษา กับ
มารดาค้ายการจะสู้รบกับเพงไชอ่องอยู่ข้างใน พอทวนหอง

เกินเข้ามานางควนของเง็กคำนับแล้วจึงพูดว่าข้าพเจ้า เห็น
บิดามีความทกทุกร้อนด้วยกองทัพเพงใช้อ่อง ข้าพเจ้า
ก็ไม่มีความสบายนี้เกิดมาเป็นบุตรยังไม่ได้ฉลองคุณท่าน
เลย และการศึกครองนี้ข้าพเจ้าจะขออาสาไปจับเพงใช้อ่อง
และทหารเอกซัมผัมอนน์มาฉลองคุณบิดาให้ชงไก่ งาน
หองจึงว่าการศึกครองนี้ใหญ่หลวงนัก แต่ทหารทัมผัมอยก
ออกไปสู้รบเป็นหล่ายกรังกยังไม่ได้ชัยชนะ ตัวเจ้านี้เป็นผู้
หญิงมาพุกจากอย่างอาขออาสา ดังนั้นเราไม่ขอให้ยิน ว่าแล้ว
ก็ออกมากลางนอก นางควนของเง็กเห็นบิดาโกรธก็คิดน้อย
ใจ จึงพูดกับมารดาว่าบิดายังไม่ทราบว่าเจ้าตี้และชั่วจึงได้
โกรธ มารดาตามว่าซึ่งเจ้าเป็นคนคืนประการใดจะว่าไป
ให้เจ้า นางควนของเง็กว่าเวลาวันหนึ่งข้าพเจ้าไปเที่ยวชม
คลอกไม้เล่นในสวน มีชายแก่คนหนึ่งทำกริยาอาการเหมือน
อาจารย์เอ่าทำรามส์ให้ข้าพเจ้าสามฉบับแล้วสั่งว่าให้อุดส่วน
เรียนทำรานนี้เด็กแล้วชายแก่นนี้หายไป ข้าพเจ้าจึงเอ่าทำรา
มาตรฐานบุกทั้งนั้นบุกทำรานรับพิชัยสองกรรม ฉบับที่สอง
นั้นเป็นทำรานค่าย ฉบับที่สามนั้นเป็นเวทมนตร์วิชาต่างๆ
และทำรานสามฉบับนี้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ด้วยกันแล้ว มารดาได้

ພຶກໍໄມ່ເຂົ້ອ ນາງຄວນຂອງເງິກເຫັນມາຮາດໄມ່ເຂົ້ອ ຈຶ່ງວ່າຊື່
ໜ້າພເຈົ້າບອກທ່ານນີ້ດ້ວຍກວາມຈິງດ້າທ່ານໄມ່ເຂົ້ອເຮັດຖ່ານລົງໄປ
ກໍສະນາມຫລັງບ້ານ ພ້າພເຈົ້າຈະສໍາແກ່ງວິຊາໃຫ້ເຫັນປ່າກູ້ ນາງ-
ກວານຂວານເງິກກີ່ພາມາຮາດລົງໄປທີ່ສະນາມຈຶ່ງຫຍືບເອົາແພຣແຕກ
ອອກຈາກນົມເສື່ອແລ້ວອ່ານກາກາຊວ້າງໄປ ເປັນມ້າຍືນຍຸ່ມ້າ
ໜຶ່ງແລ້ວເອົາເມີ້ນດົກວ່າງ ၅ ມາເສັກສັດ ໂປ່ງປ່າຍໄປເປັນ
ກວັນກັ້ມື້ມ້າຊື້ນ ປະເດີວ່ານຶ່ງຄວັນນັ້ນກ້າຍໄປເຫັນນີ້
ທ່າງຮັດຕົວສັກກວາງຊື່ນສະພວ່ງອູ່ພ້ອມທຳມ້າປະມາມສາມພັນ
ມາຮາດເຫັນຄັ້ງນັ້ນກົດວ່າຫຼັ້ນ ນາງຄວນຂອງເງິກກີ່ຂັ້ນມ້າຄຸມ
ທ່າງເຫດ້ານນີ້ລອຍໜັນນອກາຕີໄປຝ່າຍຂ້າງກອງທັພເພິ່ນໃຊ້ອ່ອງ
ມາຮາດເຫັນຄັ້ງນັ້ນກົດກິຈໃຈ້ນເອົາກວາມມາແຈ້ງແກ່ກວານຫອງ ກວານ
ຫອງທິກໃຈຈຶ່ງວ່າໄມ່ຮູ້ເລີຍວ່າ ນາງຄວນຂອງເງິກບຸທຽງຈະມີ
ຄວາມຮູ້ວິຊາດີ່ງເພີ່ນນີ້ ແລ້ວສັ່ງໃຫ້ຄວນເຫດຜົມທ່າງສອງພັນ
ຍາກຄານໄປໜ່ວຍນາງຄວນຂອງເງິກ

ຝ່າຍນາງຄວນຂອງເງິກຮັນໄປດຶງຄ່າຍເພິ່ນໃຊ້ອ່ອງ ກົ້ບ
ມ້າເຂົ້າໄປທຳມ້າຍຮ້ອງທ້າໄທເພິ່ນໃຊ້ອ່ອງອອກມາຮັນ

ຝ່າຍທ່າງຮັກໜ້າທີ່ຈຶ່ງເຂົ້າໄປ ແຈ້ງແກ່ເພິ່ນໃຊ້ອ່ອງວ່າ
ບັດນີ້ທ່າງຮັກໜ້າທີ່ຈຶ່ງເຂົ້າໄປ ແຈ້ງແກ່ເພິ່ນໃຊ້ອ່ອງໄດ້ພື້ນ

ดังนั้นก็ยังคงครึกครองอยู่ เล่าเช่นจึงว่าเมื่อกรุงทหารผู้ชายยกอภิมาเป็นหล่ายครั้ง ท่านก็ไม่ได้วัดกครึกครอง ครั้งนั้นแต่ผู้หญิงเหตุให้ท่านจึงตรึกครองมากหนักหนาเพงใช้อ่องว่าท่านยังอ่อนกวามคิดอยู่ อันจะทำศึกสองครามนั้นให้เกรงแต่คนสองจำพวก คือ หลวงจีนพากหนึ่ง สครีพากหนึ่งถ้ายกมาชับแล้วก็มีจะมีเวทมนตร์ร้ายชาติ ฯ ท้องครึกครองให้ร้อง kob ก่อน เล่าเช่นว่าถึงมาตรแม้นจะมีเวทมนตร์ประการใดข้าพเจ้าก็ไม่กลัว จะขออาสาคุมทหารออกไปปั้บหญิงนั้นมาให้จังไก ว่าดังนั้นแล้วก็คุมทหารออกจากค่าย

ฝ่ายนางควนของเง็กเห็นเล่าเช่นคุมทหารอภิมา ก็ขึ้นมาเข้าไปใกล้แล้วร้องว่า ทว่าท่านนี้เป็นแต่นายทหารทรงกลับเข้าไปป้องกันเพงใช้อ่องให้อภิมาชับกับเราเดิมจึงจะสมผีเมื่อกัน ท่านจะรับด้วยเรานั้นเสียค่ายคณอาวุธนัก เล่าเช่นโถ่ฟั่งก็ขึ้นมาเข้าไปด้วยกำลังโกรธสูรนกับนางควน สองเง็กเป็นสามารถ

ฝ่ายเพงใช้อ่องขึ้นคุบหอรอบ เห็นผีเมื่อนางควนชองเง็กเชือดแรงว่องไวนัก กลัวเล่าเช่นจะเสียที จึงให้เที่ยง หลิ่งหวังคุมทหารออกไปคอยร้าย

ผู้ยานวนเหลง ซึ่งคุณทหารคือจะช่วยนางหวาน
ของเงิกครั้นเห็นทหารในค่ายยกหนุนออกมารือก กีขับม้าเข้า
ช่วยรบ

ผู้ยานหวานของเงิกเห็นผึ้มือเล่าเข่งเข้มแข็งนัก กี
ทำขับม้านหล่อไป เล่าเข่งกีขับม้าไล่ตามเพงไชอ่องเห็นเล่า-
เข่งขับม้าไล่ไปกลัวจะเสียกีให้ม้าล้อขันหวังจะให้เล่าเข่ง
กลับมาค่าย เล่าเข่งกีไม่กลับไล่กระซิ้นชิดนางหวานของเงิก
เข้าไป นางหวานของเงิกเห็นได้กีเอ่าเชือกวิเศษชัวงมา
เรือกนั้นด้เล่าเข่งตกม้าลง นางหวานของเงิกขับม้าตรึงเข้า
มาจะพ่นเล่าเข่งเสียให้ตาย แล้วคิดໄก็ว่าในทำรากว่าໄว้แรก
ออกสูงภารามถ้ามีชัยชนะแก่ผู้ใดก็อย่าทำถึงชีวิต จึงให้ทหาร
คุณเอ่าตัวเล่าเข่งไว้ เพงไชอ่องเห็นเล่าเข่งเสียที่นางหวาน-
ของเงิกจับไปได้กีตกใจจึงคุณทหารออกไปช่วยเตียง หลีหวິ
นางหวานของเงิกเห็นเพงไชอ่องยกอ coma กีคุณทหารเข้าไป
อ่านมนต์เกิดพยันมัวกลั้มเบ็นละองท้อง พากทหาร เพงไช-
อ่องจ่วงแหงมินไปทั่วทุกท้วกนจะลืม coma ไม่ໄกรร่าชัน เพง-
ไชอ่องคิดประหลาดใจสั้นว่า นางหวานของเงิกจะใช้เวลา-
มนตร์จึงดอยทหารกลับเข้าค่าย

ผ่านทางทวนชองเง็กครั้นเพง ใช้อ่อง พาทหารถอยเข้า
ท้ายแล้วก็กลับมาค่า ครั้นถึงหน้าค่า นนางจิงแก้มน้ำเสีย
มาซึ่งขันนักกลับเป็นแพะคังเก่า ทหารทงปวงนักกลับเป็น
ถัวไป และเอาหัวเล่าเขี่ยงมอบให้ทวนเหลง ทวนเหลงก็พา
เอาหัวเข้าไปให้ทวนหองบิกาแล้วแจ้งความกามชั่งนางทวน-
ชองเง็กใช้เวทมนตร์ต่าง ๆ จนชนะแก่ข้าศึกขับหัวเล่าเขี่ยงได้
ให้บิราพั่งทุกประการ ทวนหองได้พั่งมีความยินดียิ่งนัก ให้
หานางทวนชองเง็กมาปูนบำเหน็จรางวัลตามสมควร แล้วให้
เอาหัวเล่าเขี่ยงเข้ามาถามว่า บัคนี้ขับหัวมาได้แล้วจะกิດประ-
การได้ เล่าเขี่ยงจังว่า ท่านขับหัวเรามาได้ ก็ผ่าเสียจะมาพูก
ชาซักกามกันหาท้องการไม่ ทวนหองได้พั่งก็กรร จึงสั่ง
ให้ทหารเอาเล่าเขี่ยงไปตัดครีษะเสียนไว้หน้าค่าย นางทวน-
ชองเง็กจังว่า ชึ่งท่านจะให้ผ่าเล่าเขี่ยงเสียกัน หนึ่งเห็นไม่มี
ประโยชน์ ข้าพเจ้าจะขอไว้แล้วจะใช้ให้เล่าเขี่ยงคุณทหารยก
ไปสู้รบกับเพง ใช้อ่องให้จังได้ ทวนหองจึงถามว่า เจ้าจะทำ
ประการใด นางทวนชองเง็กจังว่า ขอทหารสักหัวร้อยจะให้
ไปกับเล่าเขี่ยง ทวนหองก็ให้เกณฑ์ทหารมาให้นางทวนชอง-
เง็ก นางทวนชองเง็กจึงเขียนยันต์ลงไปในกระดาษแล้วบีด

คงที่กลางขม่อมเล่าเรื่อง เล่าเข่งห้องยันต์เวกมนตร์จะพากจาก
ไม่ได้ เนื่องผู้คนเข้าแล้วก็มิให้รู้ จักหน้าคิดแก่ จะมาพั่น
เตียงให้สัน

ผู้ยังคงทำงานนี้แล้ว ก็ร้ายแรงที่
ขับเล่นบ่ังพาห์หารห้าร้อยปี ณ ค่ายเพงไซอ่อง

ผู้ยกหัวรักษาหน้าที่ให้เป็นเล่าเช่นกุ่มหัวรามาก็พากัน
คงใจ จึงเข้าไปแจ้งแก่เพงไซอ่อง เพงไซอ่องแจ้งดังนั้น
ก็ไม่เชื่อว่าเล่าเช่นหรือจะมาเป็นคั้งนี้แล้ว ก็เดินออกมากด
เล่าเช่นจิงวังเข้าไปในค่าย ไล่พ่นผู้คนเป็นกองม่าน ทหารทง
ปวงก์พากันโกรธแค้นเล่าเช่นค้างคนถืออาวุธจะเข้ามาพื้นเด่า-
เช่น เพงไซอ่องจึงว่าท่านทั้งปวงอย่าเพิ่งทำอันตรายเล่าเช่น
ก่อน ด้วยเล่าเช่นกันนี้สักยื่ชื่อนัก จะมีเหตุการณ์สักอย่าง
หนึ่งจึงเป็นไปคั้งนี้ เพงไซอ่องก์เดินเข้าไปค่อยพูดจาปลอบ
น้ำเสียง เล่าเช่นก์ไม่พูดประการใด วังไล่พื้นเพงไซอ่อง
เพงไซอ่องเอากระเบร็บไว้ได้เป็นหลากรัง ทหารทั้งปวง
ก์เข้ามาขับเล่าเช่นไถ เพงไซอ่องจึงถามว่าเสียแรงเรารัก
ไคร่หมายใจจะร่วมทุกข์และสุข ด้วยกันเหตุใดท่านจึงคิดกลับ
ใจไปเข้ากับข้าศึกมาทำร้ายเรา เล่าเช่นก์ไม่ได้พูดหัวทั้ง

ป่วงก็พากันพูดจาให้ถ่านอึกเป็นหลายครั้ง ก็ไม่เห็นเล่าเข่งพูดจาประการใดๆ เพงใช้อ่องคิดสังสัยนัก จึงให้ถอดเสื้อและหัวกอออกตรวจดู เห็นที่ศรีษะเล่าเข่งมีกระดาษปีกอยู่ขึ้นเล็กกระดาษอูก เล่าเข่งก็ล้มลงทันที เพงใช้อ่องเห็นยันท์ที่กระดาษกี้รู้ว่าในค่านโนซุนกวนนัมคันวิเศษ จึงชวนกันแก้เล่าเข่งค่ายพันได้สักขันเพงใช้อ่องก็เล่าความทงแท่ทันให้เล่าเข่งฟังทุกประการ เล่าเข่งได้ฟังก็คำนับเพงใช้อ่องแล้วว่าข้าพเจ้าไม่ได้รู้สึกตัวเลย ชั่งข้าพเจ้าได้ล่วงเกินนัมมิโภยเป็นอันมาก

ฝ่ายทหารห้าร้อย ครั้นเพงไช้อ่องจับเล่าเข่งไปได้เลิก
ยันท์เสียเป็นปกติคือย่างเดิม ก็พากันเอาความไปแจ้งแก่
ทวนหองทุกประการ ทวนหองจึงให้หานางทวนของเง็กมา
แล้วก็เล่าความให้ฟัง นางทวนของเง็กจึงว่าถึงเล่าเข่งหนึ่
รอจากความตายไปได้นั่นท่านอย่าเสียใจ เวลาพรุ่งนี้ข้าพ-
เจ้าจะออกไปจับทหารเอกในกองทัพข้าศึกมาให้ได้อีก ครั้น
เวลาเช้านางทวนของเง็กกระทำตามวิชาชีวเรียนรู้กุมทหารยก
ออกไปคงอยู่หน้าค่ายเพงไช้อ่อง เพงไช้อ่องแจ้งว่า นาง
ทวนของเง็กมีใจกำเริบกุมทหารทำค้ายเวมนตร์มาจะรบอีก

ກໍໂກຮັນນັກ ຈຶ່ງໃຫ້ເລົາເຊື່ອຄຸມທຫາຮັນໜຶ່ງໄປຕັ້ງສັກດັບກັນທາງໄວ້ ອຍ່າໃຫ້ນາງຄວນຂອງເງິກດອຍໄປໄດ້ ໃຫ້ເຕີຍກົງ ເຊີ່ງເງິກຄຸມທຫາຮອຍູ່ຜ່າຍຂ້າຍຂວາ ໃຫ້ເຈິຍເຫັນກູ້ຍໍ ເມັງເທັງກັກເປັນກອງໜຸນ ໃຫ້ທີ່ທີ່ອູ່ຕ່ຽວຈັກຫາຄ່າຍ ຖ້ວເພິ່ງໄຊຂອງຄຸມທຫາເປັນແມ່່ກັບໄຫຼຸ່ງກອອກຈາກຄ່າຍ

ຜ່າຍນາງຄວນຂອງເງິກເຫັນເພິ່ງໄຊຂອງຄຸມທຫາ ອອກມານີກອງໜຸນເປັກຂ້າຍຂວາກອງໜຸນອ່າງທັມທາອຸປະກຳນັ້ນ ກໍ
ຂັ້ນມ້າຂັ້ນໜັກທຫາແລ້ວຮ່ອງໄປວ່າທົ່ວທ່ານເປັນຄົງທີ່ທັມທາອຸປະກຳ
ຄຸມທຫາຮອກມາເປັນອັນນາກ ຈະຮັບກັນຜູ້ຫຼຸງນິ້ນທ່ານໄນ້ມີຄວາມ
ລະອາຍຫຼືອ ເພິ່ງໄຊຂອງໄດ້ພື້ນດັ່ງນີ້ຈຶ່ງກົດວ່າຫຼຸງຜູ້ຜົນຝົມອົກ
ເຫັນຈະປະມາດ ແຕ່ມີເວທິນທຽວຈຳຈຶ່ງສາມາດມາສູ່ຮັບກັບເວາ
ແລ້ວຈຶ່ງວ່າລອງທີ່ເກາເຈົາເນື່ອງນໍ້າໜັນນັ້ນເປັນຄົນຫົວໜີດີກຳເຮົບ
ຈະຕົງທົ່ວເປັນໄຫຼຸ່ງ ຍາກກອງທັພໄປກຣະທຳເນີຍຄເບີຍຫ້າເນື່ອງ
ຊື່ນີ້ເປັນຮາຊາມາເຂດຂອງເຈົ້ານາຍເຮົາ ປະກາດທີ່ນີ້ນັ້ນ
ສື່ອເຂົ້າໄປດື່ງເນື່ອງຫລວງພຸດຈາເປັນຂ້ອຍາບຫ້າຕ່າງ ຈຸ່ງເຫັນວ່າ
ລອງທີ່ເກາເປັນເສີຍນໍ້າໜັນທີ່ກ່ຽວແໜ່ນຄົນ ພຣະເຈົ້າຂ່ອງນິ້ນຈຶ່ງຫ່ອງ-
ເຕັ້ນສັ່ງໃຫ້ເຮົາຍກອງທັພມາທີ່ເນື່ອງນໍ້າໜັນ ປ່ານປ່າມເສີຍນໍ້າ
ໜັນພວກເໜີລ່າຮ້າຍເສີຍໃຫ້ສິນເຊີງ ແລະໃນຄ່ານທຫາຮັນພົມອົກ

เข้มแข็งอกรมาสู่รับกีพ่ายแพ้ไปสักแล้ว ยังมีอยู่แค่เจ้าผู้เดียวที่เป็นแท้ผู้หญิงจะสู้รับขับเคี้ยวกับเราไปได้หรือ จึงรีบเข้าไปเบิดค่า่นให้บิดาอกรมาสาวมิภักดี อ่อนน้อมเสียโดยที่เราจะมีหนังสือนอกเสนอกความชอบเข้าไปในเมืองหลวง ถ้าถือมานะขัดแข็งอยู่ฉะนี้เราจะจะกุมทหารที่ทะลุนบอนหักค่านเข้าไปมี่เสียให้สัก นางคุณของเงิกได้พังก์โกรชันม้าเข้ารับกับเพงไซอ่องประมาณย์สินเพลงก์ขับม้าหนึ่ไป เพงไซอ่องก์ขับม้าໄล่ตามไป นางคุณของเงิกเห็นเพงไซอ่องໄล่กระซันใกล้เข้ามา จึงเอาสิงห์โตทองขัวังขันไปบนอาภาก สิงห์โคนนก์โคลีนกว่าเดิมพ่นเพลงเป็นละองลงมาที่เพงไซอ่อง เพงไซอ่องยกนกอวนเอียชั่งอยู่ที่หมากนันรับไว้ เพลงนันก์เสื่อมสูญไป นางคุณของเงิกเห็นสิงห์โคลองทัวใช้ไม่ได้แล้ว ก็ขับม้าเข้าสู่รับกับเพงไซอ่องอึกหลายเพลงท้านทานผึมอเพงไซอ่องมิได้ ก็ถอยขันไปบนอาภากเห็นเล่าเข่งกุมทหารตั้งชั่นอยู่ก้นทางซึ่งจะเข้าค่าน ก็กลับลงมารับกับเล่าเข่งอึกประมาณเจ็คเพลงแล้วก์หนีเข้าค่าน เล่าเข่งก็กุมทหารเข้าໄล่มาพื้นทหารนางคุณของเงิกแตกไปสัก ฝ่ายคุณห้องเห็นนางคุณของเงิกล่าถอยเข้าค่าน จึง

ตามว่าเจ้าออกไปสู้รบกับข้าศึกนั้นเป็นประการใด นางคุณของเง็กกี้เล่าความตามซึ่งสู้รบเสียที่มาให้บิดาฟังทุกประการ ทวนหองได้ฟังก็ถอนใจใหญ่พุดกับทหารทั้งปวงว่า ซึ่งเป็นเหตุขันทงนก เพราะแพทย์คาดพิจารณาให้แผ่นดินผ่ายพระเจ้าซ่องยันจงซ่องเต้มความสูญ จะให้บ้านเมืองผ่ายเราให้ความเดือดร้อน บัดนี้ข้าศึกก็กำเริบมากขึ้น ท่านทั้งปวงจะคิดอ่านอย่างไรให้บ้าง ทหารทั้งปวงต่างคนกันนึงอยู่นี้ได้ว่าประการใด คุณหองเห็นทหารทั้งปวงนึงอยู่ก์โกรธ จึงว่าเจ้าเหล่านี้ล้วนแต่เป็นคนรักชีวิตไม่เอาการทั้งนน กินเนื้ยหวัดเงินเดือนของเจ้านายเปล่า ๆ เจ้านายไว้ใจให้มารักษาท่าน ถ้าคุณนี้เป็นอันตรายแล้วพวกท่านทั้งปวงจะพ้นความตายความดับหายหรือ นางคุณของเง็กเห็นบิดาโกรธจึงว่าท่านอย่าเพื่อวิกฤตไปก่อน ข้าพเจ้าจะอาสาเอาชัยชนะเพงไชอ่องให้ได้ คุณหองถามว่าเจ้าคิดประการใด นางคุณของเง็กว่า ข้าพเจ้าเห็นที่เข้าเก็กของเนยันเป็นวงล้อมรอบกล จะคิดทำวิชาล่อเอาเพงไชอ่องและทหารเหล่านั้นเข้าไปขังเสียในเขาวง ทวนหองได้ฟังก่อนดี จึงว่าเจ้าจะต้องการสิงไกบังบิดาจะจัดแจงให้เร่งทำการเสียโดยเร็ว นางคุณของเง็กว่าขอให้บิดาจัดทหารทั้งผองไปป้องรักษาทางซ่องเขาสักหัว-

ร้อยคน ถ้าข้าพเจ้าล่อพวากเพงใช้อ่องเข้าไปแล้ว ก็ให้ชน
กิตาสมทบปากทางเสียให้สูง อย่าให้ทหารเพงใช้อ่องหัก
ออกมานได้ ควรหองก์เกณฑ์หหารให้ตามถ้อยคำนางทวน-
ของเง็กว่าทกประการ นางทวนหองเง็กจึงทรงโค๊ดบชาสัง-
ราชายามนทกามที่ได้เล่าเรียนมาแล้ว ครั้นเวลาวุ่งเข้านางทวน
หองเง็กก์ยกอกออกไปถึงค่ายเพงใช้อ่องชวนให้ออกรบ หหาร
หน้าค่ายเข้าไปแจ้งแก่เพงใช้อ่อง เพงใช้อ่องว่า บุตร
หญิงสาวของทวนหองคนนั้นถือตัวไว้มีษา เวลาวันนั้นท่าน
ทรงหล่ายลงไปให้พร้อมช่วยกันล้อมฉบับเออาทัวให้ลงได้ เพง-
ใช้อ่องกขันมาถอยอาวุธพานายหหารทรงปวงยกอกออกไปขับม้า
เข้ารบกับนางทวนหองเง็กได้ประมานห้าเพลง นางทวนหอง
เงึกขันม้านั้นล่อ เพงใช้อ่องกขันหหารໄล่กิคามไป นาง
ทวนหองเง็กร้ายมนต์ให้เป็นหมอกมีดเห็นจำเพาะหหารแต่
ที่นางทวนหองเงึกหนีไป เพงใช้อ่องกขันม้าเร่งหหารໄล่กาม
ไปเช้าในซอกเขาวงไม่ทันรู้ตัว หหารของนางทวนหองเงึก
ที่ชุมอยู่นั้นเห็นกองหพเข้าไปสั่นแล้วก็ขึ้นศิลาเข้าสมทบปาก
ทางตามนางทวนหองเงึกสั่ง นางทวนหองเงึกก์หนีลัดหลีก
ทางออกตามซ่องเข้าขันไปร้ายมนต์ให้เป็นหมอกมีด กองหพ
เพงใช้อ่องกขันมาอยู่ในที่มีดแล้วไม่เห็นกัน ก็ทันกอกใจเป็น

ອຄນມ່ານ ເພງໄຊອ່ອງເຫັນພວກທ່ານພາກນ່ວ່ານວຍ ຈຶ່ງແຊີ້ງ
ໃຈຮ້ອງຄວາດວ່າອ່າຍ່າໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຕື່ນຕົກໃຈວ່ານວຍໄປ ຊິ່ງການເປັນ
ຕັ້ງນັກເພຣະນາງກວນຍອງເງິກທໍາວ່າມນກ່ຽວ່າງເຮົາຈີ່ຈະຄືຄັກ
ໄຂທ່ອໄປ ປັ້ນຜູ້ໄກຂຶ້ນຈະຕື່ນວ່ານວຍໄປເຮົາຈະທັກທີ່ມະເສີ່ຍ ແລ້ວ
ສິ່ງໃຫ້ເຫັນກັງ ພຶດທີ່ໄປເຫັນກວ່າຄົກກາງຊີ່ຈະອອກຈາກເຫັນນ
ນີ້ຍູ້ທີ່ແໜ່ງໄດ້ນ້ຳງ ເຫັນກັງ ພຶດທີ່ໄປເຫັນກວ່າຄູ່ຮອບເຂາ
ນີ້ກາງນ້ອຍຍູ້ແໜ່ງໜຶ່ງຄັບແຄບຈຳເພາະເດີນກັນທານັກ ກົກລັບ
ນາແຈ້ງແກ່ເພງໄຊອ່ອງວ່າໜ້າພເຈົ້າໄດ້ໄປຕຽວຄູກາງພບແໜ່ງໜຶ່ງ
ເປັນຫັນພາໄກຮັງກັບແຄບຈຳເພາະນັກຈະເດີນກອງທັກກີ້ຂັດ
ສົນ ເພງໄຊອ່ອງໄດ້ພັ້ງຄົງນັກກົດອນໄຈໃຫຍ່ແລ້ວພຸກວ່າ ເນື່ອ
ຈະມານັ້ນນາງໂປຍໂປກຈຸ້າໄດ້ວ່າໄວ່ມາທໍາກາຮີກຽງນຈະໄດ້
ຄວາມດຳນາກຍິ່ງນັກ ບັນຍັດເກີ້ນສົກກັບຄໍານາງໂປຍໂປກຈຸ້າ
ແລະທົ່ວໄຮຮາສາແຜ່ນດິນມານີ້ ກີ່ພວະຄວາມສຸວົກທັງຍູ້ທີ່
ເຈັ້ນຍ່າ ເຫຼຸດເທັພຍຄາຈີ່ມີໄດ້ນໍາຮູ່ຮັກຢາ ທັງໄທໄດ້ຄວາມ
ດຳນາກເຕືອກຮ້ອນຍູ້ຕົ້ນ໌ ວ່າແລ້ວກີ້ຂັກກະບົນອອກຈະເຫຼືອດົກ
ກາຍ ເຫັນກັງ ພຶດທີ່ ເລັ່ມເຊິ່ງເຫັນກົດຕົກໃຈວີ່ເຂົ້າຈິງກະບົນໄວ້
ແລ້ວພາກນ່ວ່າໄມ່ຄວາທ່ານຈະຄືສັນໜ່າຕົວເສີຍກ່ອນເຫຼຸດ ອັນນ
ໂນຮາແວວ່າໄວ່ເກີດເບື່ນຫຍ່າຫຼັກຫາຮ່າງ
ຄັ້ນມີກັບອັນກຣາຍມາຄົງ
ເຂົ້າແລ້ວກີ້ໄທແກ້ໄຂດ່າຍເທິໄປການກາຮອຍ່າເພື່ອເສີຍໃຈກ່ອນ ແລະ

การกรงนกยังไม่เหลือกำลังความคิดนักพอจะแก้ไขได้อยู่ ด้าท่านเสียใจทำทัวเสียคงหนึ่งแก่ล้วนหารหง่านจะมีพาภันทายเสียงสันหรือ เพงใช้อ่องจึงว่าซึ่งท่านว่าวนั้นก็ชอบอยู่ แก่คิดประการให้จึงจะออกจากช่องเขานี้ได้ เล่าเช่นว่าเสบียงอาหารของเราที่คิดคำมากมีอยู่ พอจะเป็นกำลังเลี้ยงกันไปให้อีกสักเดือนหนึ่ง ขอท่านได้ทรงรักษาอยู่ก่อนเดิน ข้าพเจ้าจะคิดเลือกตัวไปเมืองหลวง ขอกรุหพยามมาช่วยให้จงได้เพงใช้อ่องเห็นชอบด้วย จึงท่านนั้งส่อแจ้งขอราชการขอ กองหัวพม่าช่วย ถวายพระเจ้าช่องยินจงย่องเด็นบับหนึ่งมอบให้เล่าเช่นแล้วให้เตียงไปกับเล่าเช่นทัวย ทหารสองนายก็คำนับลาเลือกตัวรับออกจากรช่องเขากเดินไปได้ทางประมาณสิบหก步ทหารสีคนยืนสักตัววางหน้าอยู่ เล่าเช่นจึงถามว่าผู้ใดให้มาทั้งสักตัวทางอยู่จริงบอกไป ทหารสีคนนั้นบอกว่า ตนเข้า ทวนหองคุมทหารม้าอย่างจับท่าน บัดนี้ทวนเข้าไปเที่ยวจังเนื้อให้ข้าพเจ้ามารักษาอยู่ เล่าเช่น เตียงได้ฟังก็ม่าทหารสีคนนั้นเสีย พอเวลาพlobคำเล่าเช่น เตียงก็อุดส่าห์เดินไปได้อีกประมาณสองลี้ เห็นแสงไฟสว่างอยู่ในฟุ่มไม้ จึงพาภันเดินเข้าไปดูเห็นมีวัดตั้งอยู่ด้านหนึ่ง ก็หยุดนั่งพักสักประเดียว เห็นหลวงจันแก่ผู้หนึ่งเดินออกจากทิศ

ເລື່ອເຊັ່ງ ເຕີຍກີ່ເຂົ້າໄປຄ້ານບໍລວງຈືນຈຶ່ງຄາມວ່າທ່ານທັງສອງ
ນີ້ໄປໃຫ້ນມາ ເລື່ອເຊັ່ງຈຶ່ງບອກວ່າຂ້າພເຈົ້າທັງສອງນີ້ແມ່ນກົນເດີນ
ທາງ ພອໃຈຈະເຖິວເລັນທົກບລທ່າງ ຖັນເວລາກມຄຳແລ້ວ
ທຸກທຳໄວ້ໄປນີ້ລຳນາກນັກ ຂ້າພເຈົ້າຈະຂອງອາສີນອນພັກອູ້
ທຸກທຳສັກຄົນທີ່ນີ້ ດລວງຈືນນີ້ກໍຍົມໄຫ້ນອນ ຄຣົນເວລາຮູ່ງ
ເຂົ້າເລື່ອເຊັ່ງ ເຕີຍກີ່ ຕິ່ນຂັ້ນວັດນີ້ກໍຫຍາໄປ ເທັນຄາລເຈົ້າສາລ
ທີ່ນີ້ເປັນຄາລເກ່າງຈຸນຈະທຳລາຍອູ້ແລ້ວ ກົ່ນີກປະຫລາດໃຈເດີນ
ອອກໄປເຖິວຄັນຫາດລວງຈືນກີ່ໄມ່ເຫັນ ຈຶ່ງກລັບເຂົ້ານັ້ນອູ້ທີ່ຄາລ
ເຈົ້າ ພອເຫັນຫັ້ນສົ່ງທັງອູ້ໄປທີ່ນີ້ ເລື່ອເຊັ່ງຫຍົບອອກມາອ່ານ
ໄຈຄວາມວ່າ ເຮົາຄີບເປັນຄາວໄທແປະກຸນບອກທ່ານທັງສອງໃຫ້ຮູ່
ຄົ້ງຈະເດີນທາງທ່ອໄປຂ້າງໜ້າດີແກ່ຮ່າງໄດ້ກຳນົດໄດ້ພົບປະ ຜູ້ໄດ້ຈະ
ເຊື່ອໃຫ້ເສັງສຽງກົ່າຍ່າໄດ້ກົນເລຍຈະມີເຫດຸ່ງໃໝ່ ເລື່ອເຊັ່ງ ເຕີຍກີ່
ແຈ້ງໃນຫັນສົ່ງແລ້ວກົມກວາມຍິນດີ ເລື່ອເຊັ່ງຈຶ່ງວ່າຊື່ອຄາວໄທ
ແປະກຸນນີ້ຄົ້ນເຫດຍາຄານບອກໃຫ້ເປັນບຸ້ນຍູ້ຂອງເຮົານັກ ວ່າແລ້ວ
ກົ່ນພາກັນເດີນໄປຖາມທາງ ຄຣົນລົງຈາກເຂົ້າໄດ້ແລ້ວກີ່ຮັບໄປທັງ
ກົດາງວັນກົດາງຄົນ ຄຣົນດົງເມືອງເຊື່ອງເອີ່ງກີ່ເຂົ້າໄປໃນເມືອງ
ຜ່າຍຊີ່ຈົນເຂົ້າເມືອງເຊື່ອງເອີ່ງທັງແຕ່ພຣະເຈົ້າຊ່ອງຍິນຈົງ-
ຢ່ອງເທົກຈັກສິ່ງຂັ້ງຜູ້ອາເສີຍແລ້ວ ກົມໃຈເບີບແຄັນເພິ່ງໄຊອ່ອງ
ອູ້ມີໄກ້ຂາດໃນຂະນະນັ້ນທ່າງຜູ້ຮັກໝາປະກຸມາແຈ້ງວ່າ ເລື່ອເຊັ່ງ

เตียงมากจากกองทัพเพง ใช้อ่อง จะไปขอกองทัพ ณ เมือง
เปียนเหตียง ชึ้งจันแจ้งคงนกมีความยินดี นิกว่าครองเห็น
จะสมความคิดเรา จำจะหาตัวเข้ามาໄล่เลียงได้ตามถึงกองทัพ
เพง ใช้อ่องให้รู้เหตุ จึงให้เล่าเข้ากับเตียงมาคำนับกันตาม
ธรรมเนียมแล้ว ชึ้งจันจึงถามว่า เพง ใช้อ่องยกกองทัพไปตี
เมืองน้ำหมันเป็นประการใด เล่าเข่าก็แจ้งความตามชั่งยกไป
ที่ค่านไม่ยุนกวน ได้สู้รบกันเป็นสามารถ นางหวานของเงิก
ทำเวทมนตร์ให้มหหมอกมีคมมัวจนกองทัพเพง ใช้อ่องหลงล่วง
เข้าไปในทุบเขาเชกสองชั้ว แล้วเพง ใช้อ่องมีหนังสือบอก
ข้อราชการและขอกองทัพเมืองหลวงไปช่วยให้ชึ้งจันพังทุก
ประการ ชึ้งจันก้มีความยินดี จึงครึกครื้นว่า บัคนเพง ใช-
อ่องและทหารกองทัพก็คงเข้าไปอยู่ในทุบเขางานทั้งสั้นออก
มาไม่ได้ บัคนี้ให้เล่าเข่า เตียงสองนายลองหนึ่ม่าจะไปขอ
กองทัพเมืองหลวงมาช่วย จำเราะเอาสรุรามอมเสียให้เม่า
แล้วจะจับทัชังไว้ อย่าให้ไปถึงเมืองหลวงขอกองทัพมา
ช่วยได้ เพง ใช้อ่องคงยกกองทัพอยู่ช้านานเสบียงอาหารสั้น
ลงก็จะพา กันอดอย่างตายสั้นทั้งกองทัพ แล้วเราจะคิดอย่าง
มีหนังสือบอกกราบทูลพระเจ้าช่องยินจงช่องเก้ากล่าวโทษ

ເພື່ອຊ່ອງຄ່າງ ၅ ຄົດຕັ້ງນັ້ນແລ້ວ ກີ່ໃຫຍກໂທະກັນສຸຮາມາເສີມ
ໃຫ້ເລີ່ມເຊິ່ງ ເຖິງເສັພສຸຮາກິນໂທະໃຫ້ສຳບາຍ ເລີ່ມເຊິ່ງ ເຖິງຈຶ່ງ
ຈ່າເຄື່ອງໂທະນັ້ນຂ້າພເຈົ້າຈະຮັບປະທານແຕ່ສ່ຽນນັ້ນຂ້າພເຈົ້າໄໝ່
ກິນ ຄ້ວຍເຫັນຄາສົ່ງໄວ່ວ່າຍ່າໄຫ້ຂ້າພເຈົ້າທັງສອງກິນສຸຮານັ້ນ
ເພຣະກລວ້າ ຈະເມາແລ້ວຈະໄປເກີດເຫຼຸດຂັ້ນທີ່ບ້ານອື່ນເນື່ອງໄກລ
ຫົວໜ້າທຳບຸລຄ່າງ ၅ ຖ້ອນເປັນບ້ານເນື່ອງຂອງເຮົາກີ່ເຫຼືອນຂອງ
ທ່ານ ດີ່ຈະເມາປະກາກໄກກີ່ຫາມີເຫຼຸດໄໝ່ ເລີ່ມເຊິ່ງ ເຖິງເຄີນ
ທາງອຄອຍການມາຫັນເຫັນເຄື່ອງໂທະແລະສຸຮາດັກນັກອຍກາ ຂັ້ນ
ມີໄຄຈຶ່ງເສັພສຸຮາເຂົ້າໄປສາມກ້ວຍແລ້ວກີ່ຫຍຸດເສີຍ ມາຍວ່າຈະໄໝ່
ກິນຕ້ອໄປ ຄົນອອກເມາມື້ນກີ່ຈຸນກິນສຸຮາແລະເຄື່ອງໂທະ
ເພລີືພັດີໄປຈານເມາໄໝ່ໄກສົດ ຊົງຈັນເຫັນໄດ້ທີ່ໃຫ້ທ່ານ
ກັ້ນເລີ່ມເຊິ່ງ ເຖິງໄປໄສ່ໃຫ້ລ້າມກຸງແຈ້ງໄວ້ໃນຄຸກແລ້ວຈັນ
ຈັນທໍາຫັນສື່ອຄວາຍພຣະເຈົ້າຂ່ອງຍິນຈາງຍ່ອງເກັດບັນຫົ່ງເປັນໃຈ
ຄວາມວ່າ ຮັບສົ່ງໃຫ້ເພື່ອຊ່ອງເປັນແມ່ທັບ ໃຫຍ່ງກອງທັບໄປຕີ
ເນື່ອງນໍາໜັນບັນຫຼັກໄປຄົງດ່ານໂນຢູ່ນົກວຸນ ຜູ້ຮັກໝາດ່ານຄຸມທ່າງ
ອອກມາສູ່ຮັບເປັນຫລາຍຄວັງ ເພື່ອຊ່ອງກີ່ໄໝ່ອອກຮັບພຸ່ງປະກາກ
ໄກສົງບ່ອງໜ້າໃນຄ່າຍເປັນຫລາຍເຄື່ອນແລ້ວ ບັນຫຼັກເລີ່ມເຊິ່ງ ເຖິງທີ່
ທັພມາທ່າງຂ້າພເຈົ້າຈັບໄທເວົາກ້າວຈຳກຸກໄວ້ ນີ້ ຄຸກແລ້ວ ແລະ

เพงไชօองผู้นักพระองค์ทรงรักโกรโปรตปранชบุเดี้ยงจัง
ขนาด แล่ราชการบ้านเมืองก้มอบให้สำเร็จเต็กขาดทงสัน
การที่จะทรงใจถลงพระเดชพระคุณจึงจะชอบกลับมาเพิกเฉย
เสียไม่ออกสู้รบกับข้าศึกจนข้าศึกกำเริบทั่วๆ ข้าพเจ้าเห็นว่า
เพงไชօองทำราชการมิได้ชื่อสักยังคงจะเอาใจออกห่างเป็น
มั่นคง ครั้นทำแล้วก็เข้าแผนก แล้วทำอีกฉบับหนึ่งไปถึงบัง^๔
ไหอยุบิตาภารราซึ่งเป็นขุนนางอยู่ในเมืองเปียนเหลียง
แจ้งความตามชื่อก็เป็นอุบาย จะทำร้ายเพงไชօองให้บัง—
ไหอยุจแข็งทุกประการ แล้วให้บังไหอยุช่วยนำหนังสือ^๕
ขันถรษะเจ้าช่องยินจงช่องเท็ควย ครั้นทำแล้วก็เข้าแผนก
รวมเป็นห่อเดียวกัน ใช้ทหารสนิทก่อไปถึงบังไหอยุ

ฝ่ายทหารผู้ด้อมหนังสือสองคนครั้นเดินไปถึงเมือง
เปียนเหลียง ได้ยินม้าล้อมแล้วเห็นขุนนางผู้หนึ่งขึ้มม้าทหาร
ตามมาเป็นกระบวนเดินมาตามถนนหลวง ทหารผู้ด้อมหนังสือ^๖
จึงถามชาวบ้านว่าซึ่งขุนนางเดินเป็นกระบวนนานนี้ค่ายเหตุ
อันใด ชาวบ้านบอกว่าคนที่ม้านี้ขอเอียบุนก็วังขุนนาง
ฝ่ายกรมเมือง ถึงกำหนดแล้วก็คุมทหารเที่ยวตรวจตราตาม
ถนนและบ้านราษฎร จะมีทุกช่วงปีการไกจะได้อาทัว

ໄປສໍາຮະວ່າກ່າລ່າວ ທ່າງດີອໜັງສືອສອງຄນຈິງປັບປາກັນວ່າ
ນາຍຄົນນາມາໃນໆແລ້ວ ເຮົາຈະຕ້ອງຫລືກລົງເສີ່ງຂ້າງຄົນນວ່າແລ້ວ
ກົດງຸ່ງນຳໄປ ຄຣນເອີ່ນບຸນກົງເຖິນມາດີ່ງທ່ານສອງຄນກີ່ຫຍຸດ
ອູ່ ທ່າງເອີ່ນບຸນກົງເຖິນເຮື່ອຍ່າຍກັນໄປຄາມຄົນນີ້ໄດ້ເປັນໜຸ່
ມີທ່ານຜູ້ທີ່ເຖິນເສີ່ງຄມາດູກເທົ່າມ້າທ່ານຜູ້ດີອໜັງສືອເຂົ້າ ນຳ
ນັ້ນສື່ບັນດາຫຼັມລົ່ງ ຜັກນທີ່ປົງກີ່ພາກັນທິກໄຈ
ວຸ່ນວາຍັນ ເອີ່ນບຸນກົງຈຶ່ງຄາມວ່າຊ່າງຄົນວຸ່ນວາຍັນນັ້ນຄ້ວຍເຫຼຸ
ອັນໄດ້ ທ່ານຈິງນອກວ່າມີຜູ້ເຖິນທາງເອົາມາມາຂວາງຄົນໄວ້ນຳ
ຄືກເຫຼາທ່ານຂອງທ່ານລົ້ມຄົນທີ່ເອີ່ນບຸນກົງ ໄດ້ແຈ້ງຄົງນັ້ນ
ກີໂກຮ ຈຶ່ງສົ່ງໃຫ້ທ່ານຈັບທັວເຂົ້າຂອງນຳສອງຄນມາຄາມວ່າ
ເຈົ້າສອງຄນນີ້ທີ່ໃຫ້ເຫຼຸໄດ້ຈິງເອົາມາມາຂວາງທາງ ໃຫ້ດີກ
ເອົາຜັກນຂອງເຮົາເຈີນຈະດົງຕາຍ ທ່ານສອງຄນນີ້ຈິງນອກວ່າ
ຊ້າພເຈົ້າເປັນທ່ານທ່ານຊ່າງຈົນຜູ້ຮັກຂາເມືອງເຊີຍເອີ່ນ ຊ່າງຈົນໄຫ້
ຊ້າພເຈົ້າລົ້ມຄົນທີ່ເອີ່ນບຸນກົງໄກ້ພື້ນຖົນກົກ
ແກລງໃຈ ແລ້ວຄາມວ່າຫັນສື່ອຊ່າງຈະກວາຍນັ້ນຄ້ວຍຂ້ອງຮາຊການ
ສົ່ງໄກເຈົ້າຮູ້ຫົວໝາຍໄມ້ ຈົງເອົາຫັນສື່ອມາໄຫ້ເຮົາດີ ທ່ານສອງຄນ
ນັ້ນຈິງພຸກວ່າ ມີໃໝ່ຫັນສື່ອຄວາຍເປັນຫັນສື່ອຊ່າງຈົນມີມາເຍື່ນ
ເນື້ອນນັ້ນໃຫຍ່ ເອີ່ນບຸນກົງກີ່ໂກຮຈິງຮ້ອງກວາດວ່າອ້າຍສອງ

กานพุคากลับกลอกามมิพรุชจะชั่วะให้ได้ความจริง ว่าแล้วก็ให้ทหารคันไกหันงสือ เน็นอักษรที่หลังผนึกว่าหนังสือลับ เอียบุนกิวงจึงพาตัวทหารสองคนไป ณ บ้านเปาลงดู เปา-ลงดูจึงเชิญให้อุบุนกิวงนั่งที่สมควรคำนับตามธรรมเนียม แล้ว เปาลงดูกามว่าท่านมานั่นด้วยกิจธุระสิงไกหรือ เอียบุน-กิวงว่าข้าพเจ้าบ้าให้ทหารซึ่งจนผู้รักษาเนื่องเชียงอ่องสองคน คันไกหันงสือ เป็นอักษรที่หลังผนึกว่าหนังสือลับ ข้าพเจ้า มีความสงสัยนัก จึงพาตัวผู้ถือหนังสือมาให้ท่านพิจารณาอา ความจริง ว่าแล้วก็เอาหนังสือส่องให้เปาลงดู เปาลงดูเห็น ผลักหลังว่าหนังสือลับให้ม้าถังบั้งไถอย่าง แล้วจึงพูดว่า ข้อ ซึ่งว่าหนังสือลับนักเรยกไก่ชั่วพรุชข้อนั้น แต่ข้อซึ่งให้ มาถังบั้งไถอยนนายนากอยู่ ถ้ามีมาไม่สุบริบเป็นเสียนหนาม แผ่นคินก็จะดี ถ้าเป็นหนังสือเขามาเยี่ยมเยือนกันโดยสุบริบ ฉกหนังสือออกดูก็จะผิดด้วยขันบธรรมเนียม อ่าเลยข้าพเจ้า มือบ้ายอยู่อย่างหนึ่ง ท่านจางเข้าไปช่อนตัวอยู่ช้างในเกิค แล้วก็ให้อาทัวทหารสองคนไปเสียให้พันจึงเชียนหนังสือไป ถึงบั้งไถอยฉบับหนึ่งเป็นใจความว่า บัดนี้มีราชการใหญ่

ຫລວງນັກ ກວຣະເຊີ່ມທ່ານໄປທີບ້ານຂ້າພເຈົ້າປຽກກັນແລ້ວ
ກີ່ໄທຫຫາຮົ່ວໂມງໄປ

ຜ່າຍນັ້ນໄທຫວຍແຈ້ງໃນຫນັງສືອົກົກໃຈ ຈຶ່ງຮົບມາ ປ
ບ້ານເປາເລັງດູ ເປາເລັງຄຸເຮີ່ມໃຫ້ນັ້ນຄຳນັກັນແລ້ວ ບັ້ງໄທຫວຍ
ຄາມວ່າທ່ານໄທເຮົາມານີ້ຮູ່ຮອນໄກຫວີ່ອ ເປາເລັງຄົງແຕ່ກລ
ພູຄວ່າ ຂຶ້ງຈັນບຸກເຊຍທ່ານນີ້ຫນັງສືອົກົກໃຈໝາຍເຖິງທ່ານ
ທ່ານເອົາຫນັງສືອົນມາໃຫ້ຂ້າພເຈົ້າພົກຕ້ວໄປ ມີອັກຍາກທີ່ຫລັງພົນກ
ວ່າຫນັງສືອົນລົບໃຫ້ມາດົງທ່ານ ແລ້ວທ່ານຜູ້ດູອຫນັງສືອົນອາກ
ກັບຂ້າພເຈົ້າວ່າຕົວທ່ານກັບຂຶ້ງຈັນບຸກເຊຍຄົກຂົບຄົມເປັນເສີ່ນຄັກ
ແຜ່ນດີນ ນີ້ຫນັງສືອົນລົບມາດົງກັນ ຂ້າພເຈົ້າກີ່ໄມ່ເຊື່ອພື້ນງົງເຊີ່ມ
ທ່ານມາຄາມຍັງຈະຈິງຈະນີ້ຫວີ່ອ ວ່າແລ້ວກີ່ເອົາຫນັງສືອົນສົ່ງໃຫ້
ບັ້ງໄທຫວຍ ບັ້ງໄທຫວຍເຫັນວ່າຫນັງສືອົນກົກໃຈ ຈຶ່ງພົກວ່າທຸກ
ວັນນີ້ພຣະເຈົ້າຊ່ອງຍືນຈົງຊ່ອງເຕັກທຽງພຣະເມຕາຊູບເລີຍຂ້າພ
ເຈົ້າໃຫ້ມີຄູ່ປະບວດຄັກຄືສົມຄວວ ແລະມີຄວາມສຸຂສບາຍເປັນ
ອັນມາກ ຂຶ້ງຂ້າພເຈົ້າຈະຄົກປະຫຼຸງຮ້າຍເປັນເສີ່ນໜານມແຜ່ນດີນ
ໜັນໜາມີໄກ ຈະເປັນຄົນທົ່ວພຍາບາກໂກຮົດເກີ່ອງແກລັງຄົດເປັນ
ອຸບາຍໝາຍຈະໃຫ້ຂ້າພເຈົ້າດົງຊີວິກອັນກວາຍເປັນມິນໍາກ ເປາເລັງດູ
ຈຶ່ງວ່າຊົ່ງທ່ານພຸດນັ້ນກີ່ຄວຮອຢູ່ ແລະຫນັງສືອົນສົລັກຫລັງມາຄົງ

ท่านเดลว่าท่านจะฉีกพนีกออกคุก็จะเห็นจริง บังไหอยักษ์ฉีกพนีกอออกเห็นหนังสือเงินสองฉบับ ฉบับหนึ่งกราบทูลพระเจ้าซ่องยินจงช่องเต็กล่าวโทษเพงใช้อ่องเป็นข้อความฉกรรจ์หล่ายข้อ ฉบับหนึ่งถึงบังไหอย้ายแจ้งความตามชั้นคิดกลอุบายนอมสุราเด่าเข่ง เตียคงขึ้นชั้งไว้แล้ว กล่าวโทษว่าหนีพาทพและชาทำร้ายเพงใช้อ่องให้บังไหอย้ายเป็นธุระ หาข้อความที่ฉกรรจ์ทูลกล่าวโทษเพงใช้อ่องให้มีความผิดคงได้ ครั้นแจ้งในหนังสือแล้ว บังไหอย้ายกยิ่งตกใจหน้าเผอค สลกนาตาทกอ่อนระหวายไปทั้งตัวไม่ได้พูดประการใด เปาลงถูกหนังสือแจ้งความก็พบมือหัวเราะ พุดว่าท่านกับเราจะต้องผิดใจกัน ก็ในหนังสือมีมาถึงท่านว่าเป็นขบถท่อแผ่นดินดังนี้ท่านจะว่าประการใด บังไหอย้ายไม่รับ อึนคำอยู่ว่าไม่ได้เป็นขบถ เปาลงถูกว่าถ้าจะนั้นเราระเออหนังสือสองฉบับนั้นถวาย พระเจ้าซ่องยินจงช่องเตี้ให้ชาระ เอาความชริงกำจัดเสียให้สันเชิง บังไหอย้ายได้พั่งดังนั้นก็จะลาไป เปาลงถูกไม่ยอมให้ไปคุมคัวชั้งไว้แล้ว ก็เข้าไปแจ้งความให้อียบุนก์วังพั่งทุกประการ

ກຽນເວລາເຫັນພະເຈົ້າຂອງຍິນຈົງຂອງເຕີເສົ່າຈຸກ ເປົາເລັງ
ຖຸກບັນເຢືນບຸນກົງເຫັນພັ້ນກວາມທົງປວາງໃຫ້ທຽບທຽບແລ້ວກວາຍ
ໜັງສົ່ວໂສງຈຸບັນ ພະເຈົ້າຂອງຍິນຈົງຂອງເຕີເສົ່າມາທຽບທອດ-
ພະບານທົບການຂ້ອງກວາມໃນໜັງສົ່ວໂສງແລ້ວ ກົດຮັບຊັດເຄື່ອງ
ຈຳຮັບສັ່ງໃຫ້ທ່າງໄປເອົາກວ້ານັ້ນໃຫ້ກວ້າມາຫາທັນທີ່ສົ່ວ
ເສີຍແຮງເຮັດເລີ່ມໃຫ້ເປັນຂຸນນາງຜູ້ໃຫ້ມາຍໃຈຈະໃຫ້ເປັ້ນກັນ
ຂ້າສົກສົກຕ່າງຍິນອອກຍາຍໃນ ກລັບມາຄົດປະຫຼຸບຮ້າຍເປັນເສັ່ນ
ໜໍາມາ ຂັນເອັນຄົງໂທ່ານີ້ຄົນກັນຈະວ່າປະກາຣາໄກບັ້ງໄທວ່າຍິ່ງ
ກຽບທຸລວ່າຊັ້ນຄົນນີ້ເປັນບຸຕ່າຍຂ້າພເຈົ້າຈົງ ແຕ່ເປັ້ນຄົນ
ໄມ້ສົ່ງຈຳກັດຂ້າພເຈົ້າມາໄດ້ເຂົ້າຂອບດ້ວຍ ໄທັ້ງຈາກທັກທານອູ່ເນື່ອງໆ
ແລະຄຽກນ້າມຂ້າພເຈົ້າມາໄດ້ຮູ່ທັນຊັ້ນມີໜັງສົ່ວມາດີ່ງຂ້າພເຈົ້າຈົງ
ໄດ້ກຽບເຫດ ແລະຊ້ອ່າຍເສີຍຂ້າພເຈົ້າມາໃນໜັງສົ່ວພວກຄົມໃຫຍ່
ຄົງນີ້ໂທ່ານຂ້າພເຈົ້າມອູ່ເປັນອັນນາກ ຂອພະຮອງກໍໄດ້ໄທໄປ
ເອົາກວ້າຊັ້ນເຂົ້າມາຈໍາຮະເອົາກວາມຈົງກ່ອນ ພະເຈົ້າຂ່ອງ-
ຍິນຈົງຂອງເຕີໄດ້ພັ້ນກົດຍົກລາຍກວາມທີ່ກົດຮັບຊັດເຄື່ອງ ຮັບສັ່ງ
ໃຫ້ທ່າງໄປເມືອງເຊີຍແອີງເອົາກວ້າຊັ້ນເຂົ້າມາເມືອງຫລວງ ແລ້ວ
ຮັບສັ່ງໃຫ້ເປົາເລັງຖຸໄປຫານາງເອີ່ນເຄື່ອງຜ້ວ ຂອທ່ານທີ່ຮູ່ເວທນກົງ
ວິຊາໄປ່ຈ່າຍກອງທັພເພີ້ງໃຊ້ຂອ້ອງ ເປົາເລັງຖຸກຽບດ້ວຍບັງຄົມ

ถ้าออกจากราชที่ผู้มาไปบ้านนางเอียลงพัว นางเอียลงพัวออก
มาค้อนรับเชิญให้เปาลงถูนั้นที่สมควร คำนับกันตามธรรม-
เนียมแล้ว เปาลงถูนั้นรับสั่งให้ข้าพเจ้ามาหาท่าน ด้วย
เพงใช้อ่องยกกองหัฟไปครรช์นี้เสียที่แก่ข้าศึก นางสาวอยอง-
เงิกบุตรหวานของผู้รักษาคุณไม่ยุนกิวน มีวิชาความรู้อ่าน
มนต์บันดาลให้มีคนว้า แล้วรับล่อกองหัฟหารเพงใช้อ่อง
เข้าไปอยู่ในหุบเขาเชกซองชัว ทางซึ่งจะออกมานกมอย
ทางเดียวเป็นทศกัณฑ์กันการน้ำ ทหารข้าศึกขันศิลาสมทบ
เสีย ตั้งสักตัวรักษาอยู่จะออกมาก็ไม่ได้ และทหารซึ่งมีวิชา
ความรู้และฝีมือเข้มแข็งนักนกไม่ทรงเห็นที่ไหน เห็นอยู่ก็แท่
พวากของท่าน ขอท่านได้เห็นแก่แผนกินช่วยแก้ไขให้กอง-
หัฟเพงใช้อ่องออกจากหุบเขาให้ได้เดือนางเอียลงพัวได้พัง
ก็ถอนใจให้ญี่แล้วพูดว่า ทุกวันนี้ท่านก็ยอมทราบอยู่ ตั้ง
แต่เอียลงกังสามีข้าพเจ้าถึงแก่ความตายแล้วก็ร่วงโรยไป
มาภายหลังเกิดพากภัยฉันขึ้นลูกตาม ก็พากันยับเยินไป
เสียสันยังอยู่แต่เอียนก้างผู้เป็นเหلنกับบุตรสะไภ้อึกหลาย
คนข้าพเจ้าจะได้เลียงคูก่อน ผู้ใจจะมีวิชาความรู้ประการใด
บ้าง แล้วจะจะเข้าไปผู้มา เปาลงถูคลานางเอียลงพัวกลับมา

ຝ່າຍນາງໂປຢີໂປກງົງ໌ ທັງແຕ່ເພິ່ນໄຊຂອ້ອງຍົກກອງທັພໄປແລ້ວກີ່ໄມ້ໄດ້ຂ່າວຄරາວທີ່ຮ້າຍປະກາຣາໄດ້ ນາງມີຄວາມວິຖົກນັກອີ່ມາວັນໜັນເຮືອກເຕັກແຫລງ ເຕັກເຫັນບຸກຮ່າຍສອງຄນເຂົ້າມາສິ່ງສອນໃຫ້ອຸທສ່າຫັ້ງທັກໜັກຂອ້ມ ວິຊາຄາມທີ່ນີ້ດຳນອກໄວ້ຍ່າເກີບຈົກ້ານ ແລ້ວພູກວ່າບົດຕາເຈົ້າຕົງແຕ່ຍົກກອງທັພໄປໜລາຍເຕືອນແລ້ວໄມ້ໄທ້ຂ່າວເລືອຍ ມາຮາດໃຫ້ເຕັກເສັງເຂົ້າໄປພຶ້ງຂ່າວໃນເມືອງຫລວງກີ່ຢັງໄມ້ກຳລັບມາ ມາຮາມມີຄວາມວິຖົກນັກ ໃນຂະແນນໜີ່ຢືນຄນໃຫ້ເຂົ້າມານອກນາງໂປຢີໂປກງົງ໌ ວ່າເຕັກເສັງກຳລັບມາແລ້ວ ນາງໂປຢີໂປກງົງ໌ ໄທ້ຫາຕົວເຕັກເສັງເຂົ້າໄປໜ້າງໃນຄາມວ່າທ່ານເຂົ້າໄປສືບຮາຊາການໃນເມືອງຫລວງນີ້ ໄດ້ຂ່າວຄອງທ້າມຫາອຸປະກອບປະກາຣາໄດ້ນ້ຳ ເຕັກເສັງກີ່ເລົາຄວາມຄາມທີ່ເພິ່ນໄຊຂອ້ອງຍົກກອງທັພໄປເສີຍທີ່ແກ້ຂ້າສົກ ແລະຫຼົງໜັນຄົກຄລອບຍາຍຈັບເລົາເຂົ່າ ເຕີກງັງໄວ້ ພຣະເຈົ້າຫ່ອງຍືນຈາງຫ່ອງເຕັບສົ່ງໃຫ້ນາສອຍເຮັງຜວກຕ່າທຫາທຫາຮ່າງນີ້ມີວ່າວ່າມນັນຕົ້ນແລະຜົນອີເຂັ້ມເຂົ້ງຈະໄທ້ຍົກໄປໜ້າຍເພິ່ນໄຊຂອ້ອງໃຫ້ນາງໂປຢີໂປກງົງ໌ ພຶ້ງທຸກປະກາຣາ ນາງໂປຢີໂປກງົງ໌ ກັບບຸກຮ່າຍສອງຄນ ໄດ້ພຶ້ງກົກໃຈ ພາກນ້ອອງໄຫ້ຮັ້ມພັນໄປຕ່າງໆ ເຕັກແຫລງ ເຕັກເຈົ້ງວ່າກັບນາງໂປຢີໂປກງົງ໌ ມາຮາວ່າ ຂ້າພເຈົ້າທີ່ສອງຈະຂອ້ເຂົ້າໄປເພົ້າພຣະເຈົ້າຫ່ອງຍືນ-

จังช่องเก้า ณ เมืองหลวงรับยาสาไปในกองทัพช่วยบิดาคั้วย
นางปอยโป Kong Jui ว่าเจ้าคุณย่าหมื่นพวงษวน แต่บิดาเจ้าประกอบ
ไปคั้วยสหบัญญาและผู้มือแกล้วกล้าสามารถ ซึ่งเสียงปรา-
ภูดังประคุณเสียงพ่าวร้องกียังเสียที เจ้านักยังอ่อนน้อมญา
และความกิตนักแม่ไม่ให้ไป เด็กเหล่งจึงว่าเมื่อครั้งแผ่นดิน
เลียดกึกก้าโล豁่ายเพียงสิบสองปี เป็นที่มหาอุปราชวาราช
การบ้านเมืองลุล่วงคลอกไปได้ และเมื่อครั้งแผ่นดินสาม
กึก จิวย้อายสิบแปดปี ก็เป็นแม่ทัพใหญ่ที่ทรงครามด้วยใจใน
ทหารโจโฉถึงร้อยหมื่น ทหารจิวยันตื้นอยกว่าสี่ห้าส่วนอีกยัง
อาจสามารถให้โจโฉพ่ายแพ้ไปได้ ตัวข้าพเจ้าสองคนนัก
ยังมิได้ฉลองคุณบิดาเดย และครั้งนับคราเข้าที่คบขัน
ข้าพเจ้ามุ่เป็นบุตรก็จะเอาชีวิตฉลองคุณจึงจะควร ซึ่งจะ
นั่งนอนเสียกับบ้านนั้นคุ้มเห็นมิใช่ชายชาติทหาร มารดา
อย่าทักทานข้าพเจ้าเลย นางปอยโป Kong Jui กล่าวบุตรหงส่อง
กนจะเป็นอนันตราย จึงได้ว่าก่อทักทานไว้ กรณเห็นบุตร
พูดจาอ้อนวอนจะไปให้คงได้ ก็ทำไกรดทราบว่าอย่าลูกใจ
แข็ง มารดาเห็นไม่ชอบว่ากล่าวก็ไม่ฟังยังจะซึ่นมาพค่า
ให้มากความไปอีก ธรรมดากบุตรถ้าไม่คแล้วกเป็นศัตรูแก่

ນີ້ຄາມາຮາ ຈະວ່າກ່າລ່າງທັການສິ່ງໄຕກໍໄມ້ໄດ້ດັງໃຈ ເຖິກແຫລງ
ເຖິກເຂົາເຫັນມາຮາໂກຮົດ ຈຶ່ງພຸດວ່າມາຮາຄາຍ່າຂັ້ນເຄື່ອງເລຍ
ຂັ້ນເຈົ້າໄຟ່ໄປແລ້ວ ແຕ່ຂັ້ນເຈົ້າຈະຂອ່ເຂົ້າໄປຫາເປົາເລັງດູໃນ
ເມືອງຫລວງພັ້ນຂ່າວ ກຣາບນິຄາໄຫ້ຮູ້ເຫດ ວ່າຈະເປັນອ່າງໄຣແນ່
ນາງໂປຢໂປກງົງ ໄດ້ພັ້ນກົກ່ອຍຄລາຍໃຈ ແຕ່ຍັງສັງສົງຢູ່ກລວ້າ
ນຸ້ມຽກທັງສອງຈະໜີໄປ ຈຶ່ງວ່າຈີ່ຈະໄປຫາເປົາເລັງດູພັ້ນຂ່າວນິຄາ
ກົກ່າມເຕີກ ມາຮາຈະໄຫ້ເຖິກເສັງໄປເມື່ອນເພື່ອນດ້ວຍ ເຖິກ-
ແຫລງກຣນຈະພົກຈາບີກພລວເສີຍ ໄນເອາເຖິກເສັງໄປດ້ວຍກລວ້າ
ມາຮາຈະສັງສົງ ກ່ຽວກຳນັບດາມາທີ່ຢູ່ ນາງໂປຢໂປກງົງໄຫ້
ຫາຕົວເຖິກເສັງເຂົ້າໄປຫ້າງໃນແລ້ວນອກວ່າ ເຖິກແຫລງ ເຖິກເຂົາ
ສອງກນພັ້ນຂ່າວຈະເຂົ້າໄປຫາເປົາເລັງດູໃນເມືອງຫລວງດາມຂ່າວຄົງ
ນິຄາ ທ່ານຈົງໄປດ້ວຍຮະວັງຍ່າໄຫ້ໜີໄປໃນກອງທັພໄທ໌ ດ້ວຍ
ຂ່າວປະກາດໄຄຈົງພາກັນຮັບມາ ເຖິກເສັງຮັບຄໍາວ່າທ່ານຍ່າວິທິກເລຍ
ຄຣນໍເວລາຮ່ວ່າງເຂົ້າເຖິກແຫລງ ເຖິກເຂົາ ເຖິກເສັງກົເຂົ້າໄປລາມາຮາ
ແລ້ວກລັບອອກມາແຕ່ງກວ້ດີອາວຸຫຼາ ແນ້ອນໜີຈະເຂົ້າສູ້ສົງຄຣາມ
ຂໍ້ມາອອກຈາກເມືອງໜ້າໄຊເດີນທາງລ່ວງແຄນເມືອງໜ້າໄຊໄປເຖິກ-
ແຫລງຈຶ່ງປົງກົມາເຖິກເຂົານ້ອງໝາຍວ່າ ບັນຫຼັບຄາເຮົາກົກ່າທັນທຸກໆ
ເວທນາຍູ່ໃນຫຼຸບເຂົາເສັກອອງໜ້າ ເຮັດວຽກ ເຮັດວຽກ
ເຮັດວຽກ ເຮັດວຽກ ເຮັດວຽກ ເຮັດວຽກ

นั่นคุณความคิดที่จะไปปลดลงคุณบินดาแล้วหรือ เต็กเช้าจึง
ว่าท่านอย่าไว้อกข้าพเจ้ามีอุบายนอยู่ย่างหนึ่ง เต็กเหงงถาม
ว่าอุบายนของเจ้าประการใจคงว่าไปให้เราฟัง เต็กเช้าจึงว่า
เราเข้าไปถึงเมืองหลวงแล้ว จะไปหาเปาเลงถูกพากาอ่อน-
วอนให้เปาเลงถูกทราบทูลพระเจ้าซ่องยินชงซ่องเต๊ ขอให้
เราทั้งสองไปในกองทัพช่วยบินดา ถ้ายังถ้าพระเจ้าซ่องยินชง-
ซ่องเต๊โปรดให้ไปแล้ว เราจึงมีหนังสือให้เต็กเสงถือไป
ให้มาตราว่ารับสั่งให้เราสองคนพื่น้องไปในกองทัพช่วยบินดา
มารดาแจ้งว่ารับสั่งให้ไปก็จะไม่อาจทำโทษ แก่เราได้ เต็ก-
เหงงได้ฟังก็เห็นถึงในขณะนั้นเต็กเสงจึงว่าเดิมท่านก็ได้รับ
กับมาตราว่าจะไม่ไปในกองทัพ บัดนี้มาคิดเห็นอุบายนจะไป
แล้วจะให้ข้าพเจ้าเอาความเท็จไปแจ้งกับมาตราท่าน ข้าพเจ้า
ก็จะมีความผิด มาตราท่านไว้ใจข้าพเจ้าให้กำกับคนมา จะ
อยู่จะไปจงทรึกตรองให้คิดก่อน เต็กเช้าได้ฟังก์โทรศัพท์
ร้องความว่ามาตราให้ความเป็นเพื่อนเราคล่องทางเท่านั้น
เราสองคนพื่น้องปรึกษากัน ถ้ายาราชการแผ่นดินเห็นชอบ
แล้ว ทว่าเป็นผู้น้อยเหตุใดจึงจะมาล่วงว่ากล่าวถึงการ
แผ่นดินกับเขาถ้ายเล่าอย่าพูดต่อไปไม่ขอฟัง ถ้าขึ้นพูดอีก

ຈະກໍາໂທຊາໃຫ້ສາຫັສ ເຕັກເສັງໄດ້ເຫັ່ນກົນໆງອູ່ ກຽນເຄີນທາງ
ໄປຄົງເມືອງຫລວງກີເຂົ້າໄປພັກອູ່ທີ່ບ້ານເຄີມຂອງທ້າວ

ຝ່າຍບ້າວໄພວ່າຂອງເຕັກແຫລງ ເຕັກເຫັນເຫັນນາຍມາກົດໃຈ
ພາກນີ້ມາຄຳນັບແລະເອາເສີ່ງຂອງມາໃຫ້ເປັນອັນນາກ

ຝ່າຍເຕັກເສັງກຽນໄປຄົງເມືອງຫລວງແລ້ວ ກົດຄວາມວິທີກ
ກລວ້າເຕັກແຫລງ ເຕັກເຫຼາຈະໄປໜ່ວຍບົດ ຈຶ່ງທໍາທັນສີລົບບັນບັນ
ໜຶ່ງໄປຄົງນາງໂປຍ ໂປກງົງ ແຈ້ງຂ້ອງຄວາມຄາມຊື່ງເຕັກແຫລງ—
ເຕັກເຫຼາຄົດອຸບາຍຈະໄປໜ່ວຍບົດ ໃຫ້ບ້າວເຕັກແຫລງຊື່ງອູ່ ໄນ
ເມືອງຫລວງຄົວໄປ

ຝ່າຍນາງເອີ້ນເລັງຜວກຮຽນທຳມາໄລ່ເລີ່ມພວກທ່າຮອງ
ຄົວແລ້ວກີເຂົ້າໄປໃນພຣະຈັກ ບອກໃຫ້ເຈັບນັກງານກຣາບຖຸ
ພຣະເຈົ້າຊ່ອງຍິນຈາງຂ່ອງເທົ່າຮັບສິ່ງ ໃຫ້ຫາເຂົ້າໄປເຜົ່າຈຶ່ງຄຣສ່ວ່າເຮົາ
ໃຫ້ເປັນເລັງຄູ່ໄປຫາທ່ານໃຫ້ທ່ານເຫັນແກ່ແຜ່ນຄືນ ຂອທ່ານມີວິຊາ
ຄວາມຮູ້ແລະຜົມອໍເຂັ້ມແຂງນັ້ນຍັງຈະໄຂອູ່ບ້ານຫວີ້ໄວ່ ນາງ—
ເອີ້ນເລັງຜວກຮຽນທຸລວ່າທ່ານ ທ່ານອົບຮູ້ຄົລປົກສອກວິຊາກາຮະແລະ
ຜົມອໍເຂັ້ມແຂງນັກໜົດສັນແລ້ວ ຍັງແທ່ເອີ້ນບຸນກົງຜູ້ເຕີວ
ສົກປັ້ງຢູ່ພົມອົກປະມາດ ແລະນາງເສັງຫວຍໜຶ່ງນຸ່ມຕະໄກ້ຜູ້
ໜຶ່ງເປັນຄົນໄດ້ເວີຍຮູ້ຄົລປົກສອກວິຊາກາຮະອູ່ບ້ານ ແລະກົນ

ทงสองนั้นพอกจะถวายให้ช่วยราชการทัพศึกได้ แต่เมื่อทัพใหญ่นั้นขอให้พระองค์ทรงตรวจดูขุนนางผู้ใหญ่ที่ประกอบไปด้วยสติบัญญาลักษณะซึ่งจะทำการสำเร็จ ด้วยพวกรยวนนั้นมักใช้เลือกคนทรรศนามากนักพระเจ้าซ่องยินดีอย่างมากว่า
ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยรายไม่เห็นผู้ใดที่จะมีสติบัญญา และรู้ศิลปศาสตร์วิชาการ เอี้ยบุนกิวงกับนางเชงชวยหนึ่งสองคน
นักดีแล้ว จะให้เป็นแม่ทัพไปท่านจะเห็นประการใด นาง
เอี้ยบุนผัวทูลว่าสุภาพแล้วแท้จริงโปรด พระเจ้าซ่องยินดี
ย่องเท่า จึงทรงให้นางเชงชวยหนึ่งเป็นแม่ทัพ ให้อี้บุนกิวงศ์
เป็นปลัดทัพยกไปช่วยเพงไช้อ่อง แล้วรับสั่งให้รวมตั้งเอี้ยม
ไปเมืองชากawan เกณฑ์ทหารเอกมาบรรจบกับกองทัพนาง—
เชงชวยหนึ่ง รวมตั้งเอี้ยมก็คำนับลาไป ณ เมืองชากawan
แล้วก็เสียชีวิต นางเชงชวยหนึ่งเอี้ยบุนกิวงศ์ทรงทราบ
กองทัพรอท่าทหารเมืองชากawanอยู่

ฝ่ายเต็กเหลง เต็กเซาพา กันไปหาเปาลงถูกถึงบ้าน
เปาลงถูกเรียกเข้าไปนั่งที่สมควร เต็กเหลง เต็กเซากระทำ
คำนับเปาลงถูกแล้ว เต็กเหลงจึงพูดว่าบิดาข้าพเจ้ายกกอง
ทัพครองนเสียที่แก่ข้าศึกให้เล่าเข่ย เตี้ยคงลอบมาซอกองทัพ

ซึ่งจันจับตัวไว้แล้วกิคุบายทำหนังสือกล่าวโทษบิดาข้าพเจ้าเป็นข้อหา
ตามได้ท่านกรงนบค่าข้าพเจ้าก็คงจะเป็น
อันตราย พระคุณของท่านเป็นที่สุด มารดาให้ข้าพเจ้า
ทรงสองมาคำนับขอบคุณท่าน เปาลงถูจึงว่าซึ่งเราอาเป็น
ชุ่รณะคัวบิดาท่านกรงน ก เพราะเห็นแก่แผ่นดินหรือ ก เจ้า
ทรงสองอยุตส่าห์มาคำนับเรานน ก ขอบใจแล้ว เทิกเหลงเห็น
ได้ทั้งพดว่าบิดาข้าพเจ้ายกกองทัพออก ไปค่อรอบคัวพวาก
ชوانกรงน ก เสียทั้งอีบ้านอยู่แล้ว ข้าพเจ้าผู้เป็นบุตร
ทรงสองยังมิได้กลองคุณเลย ครองนข้าพเจ้าคิดจะขอเป็น
ทหารเดวในกองทัพด้วย จะได้ช่วยอาสาแผ่นดินและกลอง
คุณบิดา ขอท่านได้ช่วยส่งเคราะห์กราบทูลพระเจ้าซ่องยิน
จงซ่องเตี้ให้ข้าพเจ้าไปในกองทัพด้วยเด็ด เปาลงถูได้ฟัง
ก่อนคี จึงว่าซึ่งท่านทรงสองพุดนชื่อบันก เรายะกราบทูล
ให้ไปอย่าวิทกเลย เทิกเหลง เทิกเชากลามาทือยุ กรณ
เวลาเข้าเปาลงถูเข้าเฝ้ากราบทูลพระเจ้าซ่องยินจงซ่องเตี้ว่า
เทิกเหลง เทิกเชาบุตรชายเพงไชอ่องสองคนพน้อมเข้ามา
ขอรับพระราชทานเป็นทหารไปในกองทัพด้วย พระเจ้า
ซ่องยินจงซ่องเตี้กโปรดให้ไป เลัวทึ่ให้เทิกเหลง เทิกเชา

เป็นชื่อนางนายทหารเอก เปาแดงถูกยกจากผู้แล้วให้หา
เต็กเหลง เต็กเขามาเล่าความตามรับสั่งให้ฟังทุกประการ
เต็กเหลง เต็กเขามีความยินดี เปาแดงถูกมาหานางเชงชวยหนึ่ง
กรันถึงที่ประชุมกองทัพแล้ว ก็เข้าไปค้านบันนางเชงชวยหนึ่ง
เล่าความตามซึ่งมีรับสั่งให้เป็นทหารไปในกองทัพ นางเชง
ชวยหนึ่งได้ฟังก็ดีใจ จึงพูดจาได้ถูกใจว่าราชการตาม
ประเพณี แล้วเต็กเหลง เต็กเขาก็มาท้อญี่ จึงมีหนังสือไป
ถึงพวงนางปอยไปกงจู มารดาฉันบันหนึ่ง ใจความว่า รับสั่ง
ถึงให้ข้าพเจ้าทั้งสองเป็นทหารเอก ไปในกองทัพด้วยขอ
มารดาอย่ามีความวิตกเลย กรันแต่งแล้วก็เข้าผนึกสั่งให้
เต็กเสงถือไป

ฝ่ายนางปอยไปกงจู คงแท้เต็กเหลง เต็กเข้าเข้าไป
ในเมืองหลวง ก็มิได้วางใจคิดวิทกกลับบุตรทั้งสองจะลอบ
หนีไปกับกองทัพ ในขณะนั้นคนใช้เข้ามานบอกว่ามีผู้ดิอาหัน
ส้อมจากเมืองหลวงฉบับหนึ่ง ว่าหนังสือของเต็กเสงให้ม้า
ดึง นางปอยไปกงจูก็ออกมารับฉกผนึกออกอ่อน ได้ความ
ว่า เต็กเหลง เต็กเขاس่องคนพื้น้องคนบุคคลกันให้เปาแดงถูก
ทราบทุลจะขอเป็นทหารไปในกองทัพ ข้าพเจ้าพูดจากัดท่าน

กี่ไม่พึ่ง นางไปยไปกงชู แจ้งในหนังสือแล้วก็ร้องให้คิดถึง
บุตรกลัวจะเป็นอันตราย แล้วพูดว่าพ่อแล้วยังจะชาลูกเล่า
ก้าวแม่นจะครองชีวิตไปได้หรือ ธรรมชาติพุทธชาติอนจะตาย
ก็ เพราะลูก ในขณะนั้นคนใช้เข้ามานาบอกว่า เท็กเสงมาถึงแล้ว
นางไปยไปกงชู เทินร้องให้ออกไปหา เท็กเสงก้านบันแล้ว
เอาหนังสือส่งให้นางไปยไปกงชู นางไปยไปกงชู แจ้งใน
หนังสือแล้วจึงพูดว่า เราแก่ได้กำชับท่านว่าให้ระวังทั้ททาน
บุตรเรอย่าให้คิดอย่างสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ เท็กเสงจึงว่าเมื่อ
บุตรท่านปรึกษา กันไปตามทางนั้น ข้าพเจ้าว่าก็ล่าวก็ไม่พึ่ง
เป็นอันจะใจอยู่ นางไปยไปกงชู จึงถามว่าทัพจะยกไปครองน
ผู้ใดเป็นแม่ทัพ เท็กเสงบอกว่า นางเชงชวยหนึ่งเป็นแม่ทัพ
เอื่อยบุนกิวงเป็นปลัดทัพ ยังคงยกทหารเมืองช้ากวน จะช้า
อยู่อีกสองเดือนหนึ่งจึงจะได้ยกไป นางไปยไปกงชู ได้พึ่งว่า
นางเชงชวยหนึ่งเป็นแม่ทัพ ก็อย คด้ายความ โภกจึงพูดว่า
นางเชงชวยหนึ่งเป็นแม่ทัพไปแล้วเราเก็ตใจ คุ้ยนางเชงชวย
หนึ่งประกอบไปค่ายสกินบัญญาธาร์กิลปกาสก์ร์วิชาการ ก็มาก
ทัพผมอกเข้มแข็งกว่าจะเป็นแม่ทัพใหญ่ได้ จำเราะไปเมื่อง
เบียนเหลียงฝากบุตรหงส์สองกัน นางเชงชวยหนึ่งจึงจะคิดว่า

แล้วก็จัดแข่งขันไว้พร้อมออกเดินเข้ามาเมืองหลวง ครั้นถึงก็เข้าไปพักอยู่บ้านเดิม เต็กเหลง เต็กเอาเห็นมารดาถูกพา กัน เข้าไปกำนับ นางโปยกะป่องชู ก็หันท่าหน้าติงขึ้งอยู่นิ่วได้พูด คั่ย เต็กเหลงเห็นมารดาโกรธกสารภาพรับผิดชอบมารดา นางโปยกะป่องชู จึงว่าซึ่งเจ้าจะไปแทนคุณบิคากเจ้านั้น ใช่ว่า จะเป็นคนผิดเมื่อไรก็ถูกคุณนี้ความชอบมาก มารดา ห้ามปราบไม่อยากจะให้ไปนั้น ก็ เพราะเห็นว่าเจ้ายังอ่อน สดชื่นอยู่และผอมอ่อนกักลัวจะเป็นอันตราย บัดนั้นนางเชงชวย หนึ่งเป็นแม่ทัพจะไปถูกตามเดิม แต่มารดาจะไปฝากรึ่งเขา คั่ย เขากับมารดาได้เป็นคนชอบพอ กันมาก่อน แล้ว นางก็สั่งสุอนบุตรหงส่องว่า เจ้าจะไปครองนั่งทังใจระวัง รักษาตัวอย่าล่วงละเมิดกฎหมายพิชัยสงคราม จะทำการสั่ง ให้ก็ให้รัมภ์ระวังอย่าประมาทจะเสียท่วงที เต็กเหลง เต็ก- เชงรับคำนับแล้ว นางโปยกะป่องชู ก็ไปหานางเชงชวยหนึ่ง หวังจะฝากรึ่งบุตร มีคำกล่าวdamเข้ามาว่า นางโปยกะป่องชู ภกนกมีของวิเศษถึงแบกอย่าง ทงทวักเข้มแข็งในการ ทรงครามรู้ข่าวว่าเพง ใช้อ่องเสียที่แก่ขาศอกแล้วทำไม่ริงไม่ไป ช่วย ประการหนึ่งบุกระบืออาสาไปช่วยบิคาก ไม่ให้ไป

ປະກາດທີ່ນີ້ເມື່ອຍອມໃຫ້ບຸກໄປແລ້ວ ຂອງວິເສຍແບກອ່າງ
ກົມໄດ້ໃຫ້ໃຫ້ແກ່ບຸກໄປເປັນເຫດອ່າງໄຮ ແກ້ວ່ານາງໂປຍ-
ໂປກງຈູ້ທີ່ໄມ້ໄດ້ໄປໜ້າສາມັນນີ້ ເພຣະດ້ວຍປ່ວຍໄຂ້ຍູ້ໄມ້ເຂີ້ງ
ແຮງເໝືອນແຕ່ກ່ອນ ຂ້ອທີ່ໄມ້ໃຫ້ບຸກໄປນັ້ນເພຣະດ້ວຍເຫັນວ່າ
ບຸກຍັງເລັກນັກລົງຈະໄປເສີຍທີ່ແກ່ໜ້າສຶກ ຂ້ອທີ່ໄມ້ໃຫ້ຂອງວິເສຍ
ບຸກໄປ ເພຣະຂອງວິເສຍນີ້ເສື່ອມເສີຍໜົມແຕ້ວ ແນ້ອນ
ເພິ່ນໄຊອ່ອງໄດ້ກະຈາວິເສຍຂອງອາຈາຣຍ໌ກໍໃຊ້ໄມ້ໄດ້ ກາຣເບີນ
ຕົ້ນ໌ຈົມໄດ້ໃຫ້ໄປ ຄຣົນແຈ້ງວ່າຮັບສິ່ງໃຫ້ນາງເຊັງຫຼວງທີ່ນີ້ເປັນ
ແມ່ທັພໄປແລ້ວກີ່ໃຈ ຈຶ່ງໄປໜາຈົນດຶງບ້ານນາງເຊັງຫຼວງທີ່ນີ້
ນາງເຊັງຫຼວງທີ່ນີ້ອອກມາທັນຮັບເຊີ່ງໃຫ້ນັ້ນທີ່ສົມຄວາມຄຳນັ້ນ
ກັນຕາມຮຽມເນື່ອມ ນາງເຊັງຫຼວງທີ່ນີ້ຈົງພົດວາຕົງແຕ່ຈາກກັນ
ໄປກີ່ຫ້ານານໄມ້ໄດ້ພົບປະທ່ານແລ້ຍ ບັນນີ້ໄດ້ມາພົບກັນກີ່ແລ້ວ
ທ່ານມີຄວາມສຸຂສນາຍຍູ້ຫົວໜ້າ ນາງໂປຍໂປກງຈູ້ຈຶ່ງວ່າໜ້າພເຈົ້າ
ກີດຕິ່ງທ່ານຍູ້ນີ້ໄດ້ຂ້າດ ແລ້ວວ່າຄຽງທ່ານໄດ້ເປັນແມ່ທັພ
ໜ້າພເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ມາກຳນັນເຢີມທ່ານ ແລະຈະຝາກບຸກກຽກທົ່ວອອງ
ດ້ວຍຍັງອ່ອນບັນຍຸງຢາແລະຄວາມຄິດນັກ ປະກາດທີ່ນີ້ໄມ້
ຈຳນາງຢູ່ໃນກາຣສຶກ ຈະທຳກາຣສິ່ງໄກກົມກຈະໄມ້ຮອບຄອນ ທ່ານ
ຈົ່ວຍອຸປະນົມສິ່ງສອນບຸກຂ້າພເຈົ້າດ້ວຍ ນາງເຊັງຫຼວງທີ່ນີ້ຈຶ່ງ

ว่าท่านอย่าวิทก บุตรของท่านก็เป็นหลานข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเป็นธุระแนะนำสั่งสอนเอง ว่าดังนั้นแล้วก็ให้ยกโถะออกมา เชิญให้นางโปยโปกงจูกินโตะแล้วพุดจาสนหนาได้ตามถึงลักษณะพิชัยสังคրามทั่วคนก็ชี้แจงให้เข้าใจเจ้มแจ้งทุกประการ

ฝ่ายชุมทางเอี่ยมครันถือหนังสือไปถึงเมืองชากวนแล้ว กีເຫາหนังสือเข้าไปให้เชี่ยวเทียนหอง เชี่ยวเทียนหองฉึก พนີກອอกย່ານแจ้งความแล้วจึงให้มีอวยเชียนอยู่รักษาเมือง ตัวเชี่ยวเทียนหองกับงักกัง กอเหมง เอี้ยถัง สี่นาึកรุนมา ณ เมืองหลวงเข้าเฝ้าพระเจ้าช่องยินจงย่องเต้ พระเจ้าช่องยินจงช่องเต้มีความยินดี จึงรับสั่งให้เชี่ยวเทียนหอง งักกังเป็นกองหน้า

ฝ่ายนางเชงช่วยหนึ่งครุนนายทพนายนายกองมาถึงพร้อมแล้ว กีພากันเข้าไปทูลลา กลับถือโภภารากน้ำที่หาราให้ เชื่อว่าเทียนหอง งักกังเป็นกองหน้า ทวนางเชงช่วยหนึ่ง คุ่มหาราห้ามีนเป็นทพหลวง ครุนถุงวันดีก็ยกออกจากเมืองหลวง เดินทัพไปใกล้จะถึงเมืองเชียงເօຍ นางเชงช่วยหนึ่งจึงว่ากันที่ปรึกษาว่า เล่าเข่งกับเตียทองกีyang ทก

ອູ້ໃນເມືອງເຊື່ອຍຶ່ງ ເຮົາຈະໄຫ້ທາງໄປເອກວ່າມາເຂົາກະບວນທັພໄປຄ້ວຍ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍ່ຫຍຸດກອງທັພສົ່ງໃຫ້ກັກັງກັບກອ່ານຸມທ່ານທ່ານທ່ານສົບຄຸນໄປໃນເມືອງເຊື່ອຍຶ່ງເອກວ່າເລົາ-ເຊົ່າ ເຕີກົງມາໂຄຍເວົວ ກັກັກ ກອ່ານຸມກໍໄປໆ ເມືອງເຊື່ອຍຶ່ງ

ຝ່າຍຊື່ງຈິນຕົ້ງແຕ່ມີຫັນສື່ອໄຫ້ທາງດີໂປ່ດີນິ້ນໄທວ່າຍແລ້ວກັງໄຈໂຄຍພື້ນຂ່າວອູ້ ຄຣັນອູ້ມາວັນໜີນິ້ນທາງດີອື່ນຫັນສື່ອນິ້ນໄທວ່າຍມາຄົງຊື່ງຈິນນັ້ນບັນຫຼັງ ຂິ່ງຈິນຮັບມາອ່ານໄຈຄວາມວ່າຊື່ງມີຫັນສື່ອໄປດີນເຮົານັ້ນ ບັດນີ້ເອີ້ນບຸນຸນກົງຈັບທາງຜູ້ດີ້ອ້ານັ້ນສື່ອສອງກົນກົນໄດ້ຫັນສື່ອເອາໄປໄຫ້ປາເລັງຖຸ້ທໍາຮະ ເປາເລັງ-ຖຸ້ນໍາຫັນສື່ອສອງນັ້ນບັນຫຼັງກຣາບຖຸດພຣະເຈົ້າສ່ອງຍືນຈົງຍ່ອງເຕີກຣັງຊັດເກີອມາກ ຮັບສົ່ງໃຫ້ໜ້າລວງມາຈັບທັວສົ່ງເຂົາໄປເມືອງຫລວງ ກໍາຈະອອກມາຄົງ ຂິ່ງຈິນແຈ້ງຫັນສື່ອແລ້ວກໍ່ກົກໃຈຫນ້າຫຼື ຈິ່ງກີ່ຄວ່າເຮົາຄົດກາຣໄວ້ກໍ່ໄມ້ສ່ມຄົດ ຂິ່ງເກີດເຫຼຸ້ນທຸ້ນກັນກົບເປັນກຣມຂອງເຮົາຈະທຳກະຮະໄໄດ້ ຈຳຈະຫົ່ນໄປເຂົ້າສ່ວນມີກັດ້ອູ້ກ້ວຍກອງທັພລອງທີ່ເກົາຈົ່ງຈະພັນກັບ ແລ້ວກໍ່ເຂົາໄປປະກົງມາກັບກຣມຢາຕາມຊົ່ງຄົດໄວ້ ກຣມຢາກໍທີ່ເຫັນຂອບດ້ວຍ ຂິ່ງຈິນຈົງວ່າເລົາ-ເຊົ່າ ເຕີກົງສອງກົນຊົ່ງຂັ້ງໄວ້ຈະກ່ອງກຳຈັດເສີຍເອາໄວ້ກໍ່ຈະມີ

ภัยแก่ตัวเรา แล้วจะไก้อาศรษะคนหงส์สองนี้ไปเป็นกำนัล
ลงที่เก่าด้วย แล้วจึงสั่งให้หัวเรอาตัวเล่าเข่ย เทียบมา
ผูกเข้ากับหลักหน้าบ้านจะม่าเสีย ในขณะนั้นพองักกัง
กอเหมงไปถึงชิงจันเห็นกักกัง กอเหมงเดินตรงเข้ามามำคัญ
ว่าข้าหลวงมาก็ทกใจ วิ่งเข้าไปในบ้านพาบุตรภรรยาครอบ
ครัวหนึ่อกข้างหลังบ้านเดินตัดตรงไปกองทัพลงที่เกา

ฝ่ายกักกัง กอเหมงเมื่อขะนะเดินเข้าไปปันนาหันเห็น
ชิงจันไม่เห็นเล่าเข่ย เทียบงก็ต้องมัคคอยู่กับหลักก็ตกใจวิ่ง
เข้าไปแก้อกแล้วเล่าเข่ย เทียบก็เล่าความแต่หลังให้กักกัง
กอเหมงฟังทุกประการ งักกังกอยเหมงก็คุมทหารเข้าไปค้นทุก
ในบ้านเห็นเหยารือนว่างเปล่าอยู่ก็เข้าใจว่า ชิงจันพา
กรอบครัวอยพิไปเสียแล้ว ก็พาเล่าเข่ย เทียบมายัง
กองทัพเข้าไปหานางเชงชวยหนึ่ง นางเชงชวยหนึ่งเห็นกักกัง
กอเหมงพาตัวเล่าเข่ย เทียบ มาก้มความยินดี จังตามขอราช-
การการซึ่งเพงใช้อ่องยกกองทัพไปรบกับพวกตน เล่าเข่ย
เทียบก็แจ้งขอราชการตามซึ่งมีเหตุโดยละเอียดให้ นางเชง-
ชวยหนึ่งฟังทุกประการ ครั้นเวลาเช้านางเขายิ้มหนึ่งก็สั่งให้
เดินกองทัพท่อไปถึงแคนเมืองชุนหน้า ม้าใช้ม้าแจ้งว่ามี

ກອງທັນມາຖືກຍູ້ກອງທັນທີ່ເຫັນຈະຍື່ອເປັນກອງທັນເມືອງເບີຍນໍ-
ເຫດີຍແຕ່ໄມ່ແຈ້ງວ່າຜູ້ໄກເປັນແມ່ທັນນາງເຊັງຂວຍທັນທີ່ໄດ້ພັ້ງ
ຄົນນັກໃຫ້ຢຸດກອງທັນໄວ້ ແລ້ວໃຫ້ທ່ານໄປສັບຄູ່ຜູ້ໄກເປັນ
ແມ່ທັນຈະຍື່ອໄປກໍານົດໃຫ້ທ່ານໄປດຶງຄ່າຍົງນອກກັບທ່ານ
ທັນທີ່ວ່າ ບັນນັນນາງເຊັງຂວຍທັນຍືກກອງທັນມາໃຫ້ເຮົາມາຕາມວ່າ
ທັນຈະຍື່ອໄປກໍານົດໃຫ້ຜູ້ໄກເປັນນາຍທັນ ທ່ານຜູ້ຮັກໝາຫນາທີ່
ກຳນົດຄວາມເຂົ້າໄປແຈ້ງແກ້ຕົນເມື່ອເຈັ້ງຜູ້ນາຍ ຕົນເມື່ອເຈັ້ງ
ແຈ້ງຄົນນັກໃຈຈົ່ງຂັ້ນມ້າພາກັນໄປຫານາງເຊັງຂວຍທັນ ນາງ
ເຊັງຂວຍທັນຈຶ່ງດາມວ່າທ່ານຈະຍືກກອງທັນໄປກໍານົດໄດ້ ຕົນເມື່ອນ
ຈຶ່ງນອກວ່າເມື່ອເພິ່ນໄຊອ່ອງຍືກກອງທັນມານັ້ນມີຫັນສີ່ໄປດຶງ
ຂ້າພເຈົ້າວ່າ ເມື່ອຍິງຈົ່ວເສີຍແກ່ລອງທີ່ເກາແລ້ວ ໃຫ້ຂ້າພເຈົ້າຮັກໝາ
ເມືອງໄວ້ໃໝ່ນັ້ນອ່າໄຫ້ເສີຍກອງທັນໄດ້ ເພິ່ນໄຊອ່ອງນັ້ນຈະຍືກເລີຍ
ໄປຕີເມືອງນໍ້າໜັນທີ່ເຕີວ ຂ້າພເຈົ້າຮັກໝາເມືອງກວງຫັນຫ້ອູ່ກຽນ
ມາກາຍຫລັງໄດ້ຍືນດີກົດກີກັບທັນທີ່ວ່າ ເພິ່ນໄຊອ່ອງຍືກໄປດຶງຄ່ານ
ໂມຊຸນກົວກອງທັນຫຍ່າໄປຂ້າພເຈົ້າກິຈ ອວງວ່າຈະຈັກທ່ານ
ໄປພັ້ງຄູໃຫ້ຮູ້ແນ່ ແລະໄດ້ມາພັບທ່ານແລ້ວຂ້າພເຈົ້າຈະຍືກສົມກົນ
ໄປຄົງທ່ານທີ່ເຕີວ ນາງເຊັງຂວຍທັນທີ່ມີຄວາມຍືນດີກົດກີກັບທັນໄປ
ຄຽນຄົງຄ່ານໂມຊຸນກົວ ຈຶ່ງໃຫ້ຢຸດທ່ານຄົງຄ່າຍໄກລີ່ຄ່ານ

ประมาณห้าสิบล นางเงยชวยหนึ่งจึงออกนั่งท่าวาราชาการ
พร้อมควยนายทัพนายกองทั้งปวง แล้วพูดว่าบัดนี้เรายกมา
ถึงแล้วจะต้องรับทำกรเสียโดยเร็ว ผู้ใจอาสาไปสอด
แแคมคุว่าที่เข้าเชกของชัวนันจะมีกองทัพมาตั้งซุ่มซ่อนแน่น
แห่งอยู่ที่ไหนบ้าง

ขณะนั้นเต็กเหลง เต็กเซาจะขออาสาไป นางเงยชวย
หนึ่งจึงว่าเจ้ายังไม่เคยศึกสงครามมาก่อนกว่ามีเหตุขึ้น จะเสีย
การ เอียนบุนกวางปลดปลอกทัพกับเล่าเชียง เทียทองจึงว่า ข้าพเจ้าทั้ง
สามจะไปกับเต็กเหลง เต็กเซาด้วย นางเงยชวยหนึ่งก็ยอม
ให้ไป เอียนบุนกวาง เล่าเชียง เทียทอง เต็กเหลง เต็กเซาห้า
นายกุมทหารสามพันออกจากค่ายตรงไปเชกของชัวน

ฝ่ายม้าใช้ก้ออาวามเข้าแข้งแก่ตวนหองว่า บัพติ์
ทัพเมืองเบียนเหลียงยกมาช่วยเพงไช้อ่อง ทรงค่ายอยู่ใกล้ค้าน
ประมาณห้าสิบล ตวนหองได้ฟังดังนั้นจึงให้หานางตวน-
ช่องเง็กมาปรึกษา นางตวนช่องเง็กจึงว่าถึงกองทัพเมือง
เบียนเหลียงจะยกมาอีกมากันอย่างสักเท่าใดก็ไม่สามารถจะช่วย
แก้ไข ให้กองทัพเพงไช้อ่องลงจากเขาได้บิดาอย่าวิตกเลย
ข้าพเจ้าจะคุมทหารออกไปคุ้มทั่วทั้งที่ข้าศึก

ฝ่ายเอียนบุนกิวง เล่าเช่น เดียวคง เทิกเหลง เท็กເຂາຄົນ
ຄຸນທຫາໄປສິ່ງເຂາເຍກຍອງຈ້ວ ເຖິວຄັນຫາທາງຊີ່ຈະຂຶ້ນໄປ^๔
ບັນເຂາກໄມ້ຄຣັນໄປພົບທາງທີ່ຕວນຫອງໃຫ້ທຫາຮັກໝາໄວ້ ກໍ່
ພາກັນທຽງເຂົ້າໄປຄູ່ເຫັນທຫາຮັກໝາອຸ່ປະມານຫ້າຮ້ອຍ ກໍ່
ໄລ້ມໍາພື້ນທຫາຮັກໝາທາງນັ້ນແກກຫົນໄປສິ້ນ ແລ້ວເຫັນມື
ນຳໄຫລແຮງລົງມາຈາກເຂາທ່ວມຕາມເສີງເຂົາຮອບລຶກປະມານສາມ
ຫອກກີກກໍໄຈຂຶ້ນໄປໄມ້ໄດ້ ກໍ່ພາກັນກັບມານັ້ນພັກອູ່ທີ່ເສີງ
ເຂາ ໃນຂອນນີ້ເຫັນນາງຄວນຍອງເວັກຄຸນທຫາມາ ເລ້າເຂົ້ງ
ຈຶ່ງບອກວ່ານາງຄວນຍອງເວັກຄຸນທຫາຍກອອກມາແລ້ວ ເອີຍບຸນ-
ກິວງ ເທິກເຫຼັງ ເທິກເຫຼັນຮູ່ປ່ວງນາງຄວນຍອງເວັກຈານ ກໍ່
ພູ້ຜ່ວມສະວັນນາງຜູ້ຮູ່ປ່ວງນາງຍິ່ງກວ່າຫຍຸ້ງທີ່ປ່ວງ ເອີຍບຸນກິວງ
ຈຶ່ງວ່າຂ້າພເຈົ້າຈະຂອອກໄປຕ່ອربດ້ວຍນາງຄວນຍອງເວັກຖຸ ກໍາລັງ
ແລ້ວຝົມອຈະກຳລ້າແຊີ້ງສັກເພີ່ງໄສ ວ່າດັ່ງນີ້ແລ້ວກົມທຫາເຂົ້າ
ໄປປັບດ້ວຍນາງຄວນຍອງເວັກເປັນສາມາຮັດ ນາງຄວນຍອງເວັກທຳ
ເປັນຂັ້ນມັດຍໜີໄປປະມານສາມເສັ້ນ ເອີຍບຸນກິວງກໍໄໝໄລ້
ໄປ ນາງຄວນຍອງເວັກເຫັນເອີຍບຸນກິວງໄມ້ໄລ້ ກໍ່ອ່ານຄາຕາ
ປະເຄີຍວໜີ່ກໍເກີຄລມພາຍຸພັດກຳລ້າຫອນເອກັນສີລາກວັດ
ທຣາຍສາດເຂັ້ມາທີ່ກອງທັພເອີຍບຸນກິວງ ເອີຍບຸນກິວງແລະທຫາ

ทั้งปวงถูกก้อนศีลามีบีบปัวดเบ็นอันมากทันไม่ได้ ก็พากัน
ร้อยกลับมาค่ายแห้งความกับนางเชงชวยหนึ่งทุกประการ
นางเชงชวยหนึ่งให้พึ่งก้มให้ไว้ประการใดนั้นตรึกตรองอยู่
ในขณะนั้นเด็กเหลือง เด็กเชพน้องมีความร้อนใจค้ายิบตาจัง
พุดกับนางเชงชวยหนึ่งว่าท่านจะคิดอ่านประการใด จึงจะ
ให้กองทัพในเข้าออกมาได้ นางเชงชวยหนึ่งว่านางทวน-
ยองเงิกจะทำการสังเวย ก็ประกอบไปด้วยวิชาอาคมเรียกกลม
เรียกน้ำผึ้นแปรไปต่างๆ ฝ่ายเราเล่าจะทำการก็ต้องประกอบ
ไปด้วยความเพียรพยายามตรึกตรองให้รอบคอบก่อน และ
ที่เข้าเชกของชวนนั้น บกนกมนาทวนตามเชิงเขาเสียรอบ
จะต้องทำการสังเวยให้กองทัพเคลินตลอด จึงจะทำการได้เวลา
พรุ่งนี้เราจะออกไปคุ้มห่วงที่นังทวนของเงิก ครั้นเวลาเช้า
ทหารรักษาหน้าที่เข้ามานะเจ็บว่า นางทวนยองเงิกคุมทหาร
ออกมายาน รบ นางเชงชวยหนึ่งก็คุมทหารออกจากค่าย
ทหารหงส่องผ่ายกังห์ท่าคอหักกันอยู่ นางทวนยองเงิกจึง
ขับม้าขันหน้าทหารแล้วร้องว่า ผู้ใดเป็นแม่ทัพจะเร่งออก
มารบกันให้สนั่นผืนเมือง นางเชงชวยหนึ่งก็ขับม้าขันไปร้องว่า
ท่านหรือคือนางทวนของเงิกเข้าเล่าลือว่ามีวิชาความรู้นักชั้น

ຈະສຸ່ຽນບັນດາເຮັດນັ້ນຈະໃຊ້ວິຊາອາຄມ ອົງຮ້ອງຈະສຸ່ກັນຕໍ່ວິຜົນມືອນາງ
ຄວນຂອງເງິນເຈິ້ງຄອບວ່າທ່ານຄາມຄົງວິຊາຄວາມຮູ້ນັ້ນທ່ານກລັວຫຼື
ດີງຈະຮັບກັນຕໍ່ວິຜົນມືອນາງໄໝພຣັນພຣິງ ກລັວແທ່ທ່ານຈະໄຟສູ່ເຮົາ
ສັກື່ເພັນກີ່ຈະຫົນໄປ ນາງເຊັງຂ່າຍຫົນໄດ້ພັ້ນກີ່ໂກຮົນິກ
ວ່າ ອືນາງຄົນໜີ່ພຸດຈາກມາເບີນທະນັກ ຜື້ມືອນນັ້ນຈະເປັນກະໄວ
ນາ ກີ່ຂັບມ້າເຂົ້າຮັບກັນປະມານຫ້າສົບເປັນ ນາງຄວນຂອງ—
ເງິນຝີ ມື້ອຕໍ່ກວ່ານາງເຊັງຂ່າຍຫົນສູ່ໄໝໄດ້ກີ່ຂັບມ້າຫົນໄປ
ປະມານຫ້າເສັ້ນແລ້ວວ່ານາກຕາເບີນເສື່ອນິກແລະສັດວິກາງ ຖືນ
ລົງມາຈາກອາກາສຈະນັບປະມານມີດ້ວນ ນາງເຊັງຂ່າຍຫົນເຫັນ
ກົງນັກອ້ານຄາດາແກ້ໃນຂະໜັນ ໄດ້ອືນເສື່ອງບັນຍາກາຫຼັງ
ເໜີອນພື້ນຜ່າເປັນພຍັນມີຄວາກສົ່ມໄປທັງສນາມຮັບ ວິປະຕົວ
ທັງປວງນັກສູ່ຍ້າຍໄປສັນ ນາງຄວນຂອງເງິນເຫັນກີ່ຕົກໃຈນີ້ກວ່າ
ນາງເຊັງຂ່າຍຫົນ ດີວິຈານນັ້ນພມອ່ເຊັ່ນແຈ້ງນັກ ສິລປາສົກວິຊາການ
ກົງຮູ້ອີງ ເຮົາຈະທໍາການຫ່ອໄປເຫັນຈະຂັດສົນ ຄືດແລ້ວກີ່ຂັບມ້າກລັບ
ມາຮ້ອງພຸດກັນນາງເຊັງຂ່າຍຫົນວ່າ ເຮົາຈະທົງຄາຍລູກທັນທານ
ຈັງທີ່ໃຫ້ແທກຄ້າທ່ານທີ່ຄໍາຢາເແກດແລ້ວເວົາຈີ່ຈະປຸດ່ອຍກອງທັພ
ເພິ່ງໄຊ້ອ່ອງອອກມາຈາກຫ້ອງເຂົາ ຕ້ວເຮົາກີ່ຈະມາສ່ວນມີກັກຄົບ
ທ່ານນາງເຊັງຂ່າຍຫົນຈີ່ຈົງວ່າທ່ານຈັງເຄີດເວົາຈີ່ໃຫ້ແທກ ນາງ

ความของเงิกก็กลับไป คงคายลูกหนังตามคำรามเรียกว่าค่าย
ชันจัตุน ครรนเสริฐแล้วก็ขับม้าออกไปท้ารบ

ขณะนี้เอียนบุนก็วิ่งรับอาสาขับม้าออกไปรบ คำว่านาง
ความของเงิกได้เพลงหนึ่ง นางความของเงิกก็ขับม้าหนึ่งล่อจะ^๘
ให้อุยบุนก็วิ่งໄล่ตามเข้าไปในค่าย เอียนบุนก็วิ่งเห็นนาง
ความของเงิกขับม้าหนึ่งໄล่ตามเข้าไปในค่าย นางเชงชวยหนึ่ง
เห็นเอียนบุนก็วิ่งໄล่ข้าศึกกล้าเข้าไปในค่ายก็คิด จิงว่าผู้ใด
จะอาสาไปช่วยเอียนบุนก็วิ่งໄล่ เชี่ยวเทียนหอง งักกังรับอาสา
ขับม้าทรงไปที่ค่ายนางความของเงิก เห็นเป็นควันกลิ้ม
มีคิมว้าไปทั้งค่ายไม่เห็นผู้คน ได้ยินแต่เสียงไห้ร้อง เชี่ยว
เทียนหอง งักกังก็ขับม้าโดยอกมาเวียนกลับไปตามร่อง
ค่ายเป็นสายกรงสันบัญญาแล้ว ก็กลับเอาความมาแจ้งแก่^๙
นางเชงชวยหนึ่ง นางเชงชวยหนึ่งคิดใจในขณะนั้นทึ่กเหลง
จิงว่าชาพเจ้าจะขออาสาคุมทหาร ไปที่ค่ายนางความของเงิกแก่
เอาเอียนบุนก็วิ่งออกมากให้ได้ นางเชงชวยหนึ่งก็ยอมให้ไป
ทึ่กเหลงคุมทหารไปไกลจะถึงค่าย พอนางความของเงิกขับ
ม้าออกมากเห็นรูปว่างทึ่กเหลงนั่งงาม ชื่ม้าท่วงทึ่กสนั่นเข้ม^{๑๐}
แข็ง ก็ให้มีจิตประหวั่นรักใคร่อย่างจะได้ไวเป็นสามี จึงคิด

ວ່າເຮົາຈະພົກຈາພັ້ນກໍາມີ້ນີ້ ຈຶ່ງພູຄວ່າທ່ານຊົ່ງຄຸມທຫາມາ
ນີ້ດີ່ຜູ້ໃກ່ຈະບອກມາໃຫ້ແຈ້ງ ເຕັກເຫດລັງເຫັນນາງຄວນຂອງເງິນຮູບ
ຮ່າງທັງຈົກຕົກຕົກຍາກີແສ່ນຫຼືຍ້ໃຫ້ນິກັກ ຈຶ່ງຄອບວ່າກ້ວາເຮົາຂອງ
ເຕັກເຫດລັງເປັນບຸກເພັງໄຊອ່ອງ ມານ້ຫວັງຈະຮັບຄ້າຍເຈົາໃຫ້ສັນ
ຜົມອີຈຸນຄົງແພີແລະຫນະ ນາງຄວນຂອງເງິນໄດ້ພັ້ນກໍຣູວ່າເຕັກເຫດລັງ
ເປັນບຸກເພັງໄຊອ່ອງ ນາງໂປຢໂປກຈຸ້ມາຮຕາຮູປັງມາທັງສອງ
ຄົນ ເຕັກເຫດຜັນບຸກຮັນຈັງໄດ້ກຳນົມພຣັ້ມທັງຈົກຕົກຕົກຍາ ນາງຄູ
ຮູປ່ເຕັກເຫດລັງພົກງ່າງຫຼັງຫຼັງທະລົງໄປເປັນຄຽງ ຈຶ່ງພູຄວ່າທ່ານຈະ
ຄ່ວນສູ່ວັບໄປຂ້າງໄທນາງສນທනາກັນກ່ອນເຕີດ ຖ້ວ່າທ່ານເລົ່າກີ
ເປັນຮາຍຫາຕິຫຫາຮາ ປະກອບຄ້າຍສົບບໍ່ຢູ່ແລະຜົມອົກເຂັ້ມແຂງ
ໜີ່ຈະມາທ່ອຽບທ້າຍສຕຣີນະປະສົງຄອນໄດ້ ດ້ວຍພູຄາພັນ
ຜ່ອນອ່ອນນ້ຳມັລົງເປັນໄມ້ກົກັນເສີຈະມີມືຖວ່າຫຼືອ ເຕັກເຫດລັງ
ໄດ້ພັ້ນດ້ວຍຄໍານາງຄວນຂອງເງິນພົກຈາພາດພິງເຂົ້າມາຄັ້ງນີ້ກົດ
ຮັກມາກົນ ແລ້ວຄົດົງບົດຄຳຊົ່ງຄົ່ງເຫດງວນາຍູ່ໃນຊ່ອງເຂົ້າໃຫ້
ກລັບແກ້ນໜີ້ນາມາ ຄອບວ່າຊົ່ງທ່ານວ່ານີ້ໄມ່ຮອບ ທ້ວຍລອງຕືກເກາ
ເຈົາເມືອງນໍ້າໜັນເປັນຄົນໂດຍເຂົາຫານີ້ຢູ່ຍົມໄດ້ ມີແຕ່ຄວາມ
ໄລກຄ່າຍເຖິຍາ ຍັກກອງທັພໄປຢ່າຍື່ຂໍ່ມເຫດບ້ານເມືອງຊົ່ງເປັນ
ພຣະຮາຊອາມາເຫັນທອງເຈົ້ານາຍເຮົາ ຈົນອານາປຣະຫາຣາຍງວ

ໄດ້ກວາມເຄືອຂ່ອນ ບົກຄະເຮົາຜູ້ທົງອູໝູໃນສັກຍົກທັງອູໝູທ່ອແພັນດິນ
ເຫັນວ່າລອງທີເກາພຶດທັນກີ ຈຶ່ງໄດ້ຍົກກອງທັນມາຫວັງຈະປ່ຽນ-
ປ່ຽນເສັ້ນຄົກຮູ່ແພັນດິນເສີຍໃຫ້ຮ່າບຄານ ອານາປະຈາກຮາຍງົງ
ຈະໄດ້ອູໝູເຢັ້ນເປັນສຸຂະ ກົວທ່ານເລົ່າຖື່ງເປັນສຕຣີກີຈົງວູໝູ ແຕ່
ປ່ຽນໂປ່ງດ້ວຍສົກບັ້ນຢູ່ງາຮູ່ການພຶດແລະຫອບທຸກຍ່າງ ເຫຼຸດໃກ
ຈຶ່ງມີໄດ້ເບັ້ກທາງ ໄທໄປໂຄຍດີມາເຂົ້າດ້ວຍຄົນພິຄົນນໍາຮາເຫັນໄໝກວາ
ນາງທວນຮອງເງັກທອນວ່າຊັ້ນທ່ານພູຄົນນີ້ຈອນວູໝູ ອັນປະ-
ເພີມທຳກີສົງຄຣາມກີຍ່ອມຈະເອົາຊີ້ຫະເບີນຮຽນຄາ ຊັ້ນທ່ານ
ອຍາກຈະໄຄຣ໌ໃຫ້ບົດທ່ານອອກຈາກຊ່ອງເຂົ້ານີ້ໄດ້ຈະເປັນໄຣມີ
ແກ່ສໍາເລົາກວາມປ່ຽນນາທ່ານແລ້ວລວງຈະໄມ່ແລດຸ້ນໜ້າຂ້າພເຈົ້າ
ເສີຍອົກ ວ່າທັນນີ້ແລວກ໌ຊາຍຕາມາໃຫ້ສົບຕາເທິກແຫລງແລວກໍາ
ກົງຍາໄທ໌ ເທິກແຫລງເຫັນດັ່ງນີ້ແຈ້ງວ່ານາງທວນຮອງເງັກມີ
ກວາມຮັກໄກ໌ ກຽນຮັບຈະພູດຈາປ່ຽນຄອງຄົງລົງ ບັນນິດກາເຮົາກີ
ຍັງວູໝູໃນຊ່ອງເຂົາ ດ້ວຍວ່ານາງທວນຍອງເງັກດ່ວຍລວງເຮົາກີຈະ
ເສີຍກາຈໍາຈະພູດຈານີພລື້ວເສີຍຄົດສູ່ຮັບພັ້ງກໍາລັງແລະ ຜົມ້ອນາງ
ທວນຍອງເງັກດູໃຫ້ກອນ ກາຍຫລັງຈຶ່ງຄ່ອຍຜ່ອນພັນທຳໄປ
ຄົດດັ່ງນີ້ແລ້ວຈຶ່ງພູດວ່າໃນເວລານີ້ວູໝູໃນທ່ານ ກລາງສົງຄຣາມ
ຊັ້ນຈະມາພູດຈາໂທກ້ອບກັນນີ້ໄໝກວາ ຈຶ່ງຂັ້ນມັນມາສູ່ຮັບດູຜົມ້ອກັນ

ເຄີດ ວ່າແລ້ວກີ່ຂັບມື້ຮັບຕ້ວຍນາງຄວນຍອງເງິກເປັນສາມາດ
ນາງຄວນຍອງເງິກທຳເປັນຄວບມ້ານີ້ ເຖິກແຫຼງກີ່ຂັບມື້ຄໍາ
ໄປ ນາງຄວນຍອງເງິກຈຶ່ງເອາເຊື້ອກວິເສຍຂວ້າງໄປນັດຕັ້ງເຖິກແຫຼງ
ທົກມ້າລັງ ນາງຄວນຍອງເງິກຄວບມັກລັບມາຈັບຕົວໄດ້ ແລ້ວ
ພຸດວ່າ ເຄີມຂ້າພເຈົ້າກີ່ໄທພູດຈາກນັ່ນວ່າ ໃຫ້ເປັນມີຄຣີ
ກັນເສີຍເຕີໂທຍ່າທ່ານີກສົງຄຣາມຮັບພຸ່ງກັນເລີຍ ຂ້າພເຈົ້າກີ່ຈະປຸລ່ອຍ
ໃຫ້ຄາທ່ານອອກຈາກຂ່ອງເຂາ ທ່ານກີ່ໄນ່ຍອມຂີ່ຈະສຸ່ຮັບ ບັນນີ້
ຂ້າພເຈົ້າຈັບໄທທ່ານຈະວ່າປະກາຣໃຄ ເຖິກແຫຼງວ່າຈຶ່ງຈັບເຮາ
ມາໄທນັ້ນກີ່ໃຫ້ເຮັງຈ່າເສີຍເຕີດ ນາງຄວນຍອງເງິກວ່າຈະມ່າທ່ານ
ເສີຍບັນນີ້ໄທ ແຕ່ຂ້າພເຈົ້າມີຄວາມເສີຍຕາຍຝື້ມີອ່າທ່ານ ປະກາຣ
ໜຶ່ງທ່ານກີ່ວັນໜຸ່ນກຳລັງຈະທ່າຮາຊາກາຣໃຫ້ມີຊ່ອເສີຍປ່າກງູຫ່ວ່າ
ໄປ ອ່າຍ່າເພີ່ງຍອມກາຍເສີຍກ່ອນເລີຍ ເຖິກແຫຼງວ່າບັນຄາເຮົາກີ່ທິກ
ອູ່ໃນນີ້ມີອ່າທ່ານແລ້ວ ຕ້ວເຮົາຜູ້ເປັນບຸຕຸຣີມີສົກບູ້ຢູ່ອານລອງຄຸນ
ບົນຄາໄດ້ ກີ່ໄນ່ຂອຍໆຕາຍໄປເສີຍດີກວ່າ ນາງຄວນຍອງເງິກວ່າ
ຂ້າພເຈົ້າຈະພູດໃຫ້ພື້ນທ່ານຈະເຫັນຄ້ວຍຫຣູ່ໄມ່ ເຖິກແຫຼງວ່າພູດ
ປະກາຣໃຄກີ່ເຮັງພູດເຕີດ ນາງຄວນຍອງເງິກຈຶ່ງວ່າທົ່ວຂ້າພເຈົ້າ
ທຸກວັນນີ້ໄກຮ່າເຮືອນຄືລົບຄາສກຽວົງຫ່າກາຣເປັນອັນນັກ ຖັນພິມອ້າ

ชื่อเสียงก็ปรากฏ แต่เมื่อรัฐท้องอยู่แคบๆ เดียวจังหวัดมีผู้ร่วม-
สุขร่วมทุกข์ไม่ บัดนี้ได้มีพาบท่านแล้วเป็นบุญวาระนานัก
ข้าพเจ้าจะขออยู่ปูรัตนนิบัติท่านไปกว่าจะหาชีวิตไม่ เต็กละลง
ให้พึ่งคงนั้นจึงคิดว่านางผู้นั้นมีความรักเราหนักกับคนเราเรา
ยังอยู่ในที่ล้อม ทั้งทัวเราก็อยู่ในเงื่อมมือเข้า ถ้าเราจะไม่
รับตามด้วยคำ บิดาและทัวเราก็จะเป็นอนันตราย ประการ
หนึ่งรู้ปร่างนางดวงของเงินนั้นก็คงมาหงษ์คลปศาสตร์วิชาการ
และผื่นอืกเข้มแข็ง ถึงจะได้เป็นภารรยาที่เห็นจะไม่อายเพื่อน
คิดแล้วจึงตอบว่าซึ่งท่านว่านั้นเราก็ไม่ข้อธัญญาจะยอมตาม
ทุกประการ แต่ท่านจะให้กองทัพบิดาเราออกมากจากช่องเขา
แล้วเลิกค่ายนั้นเสียเราทัวเรือเอียนบุนกิวงคืนมาให้เรา นางดวง-
ช่องเงิกกับคำว่าข้อนท่านอย่าวิทก เซัญท่านกลับไปค่าย
เดิอกอกสามวันข้าพเจ้าจะเกลี้ยกล้อมบิดาออกมาร่อนน้อมท่อ
ท่านค้าย ว่าแล้วก็คำนับเท็กละลงรับไปถึงค่ายอ่านมันท์ตอน
อาคมค่ายนั้นก็หายไปสั้น เอียนบุนกิวงศ์อยู่ในค่ายเห็น
สร้างขึ้น ค่ายที่ล้อมดาวไวนั้นก็หายไปตกใจขับม้ารีบกลับมายา
เท็กละลงแล้วก็พากันไปณ ค่ายแข้งความกับนางเชงชัยหนึ่ง

ທຸກປະກາຣາ ນາງເຊິ່ງຫຍໍນີ້ໄດ້ພຶ້ງກົດໃຈຈິງພຸດວ່າ ທ້າ
ກອງທັພເພັງໄຊອ່ອງອອກມາຈາກທີ່ລົມໄໄດ້ແລ້ວ ເຮົາຈັດແຈ້ງ
ແຕ່ງງານໃຫ້ທ່ານຕາມຄວາມປະສົງກໍ ເຫັນເຫັນໄດ້ພຶ້ງຄັ້ງນີ້
ກົດກົດໃຈເຫັນແກດັງພຸດວ່າ ຊົ່ງຂ້າພເຈົ້າຈະມີຄວາມຍືນດີຮັກໄດ້ຮັນນາງ
ຄວາມຂອງເງັກນ້ຳໜໍາມີໄດ້ ແຕ່ຂອນນອຍໆໃນເວັມມືອ່າງ ກີ່ຕ້ອງ
ຍອມຮັບແກ່ພອໃຫ້ບົດຕາແລະ ຕົວຂ້າພເຈົ້າກັບເອີຍບຸນກົງວັງພັນກັບ
ແລ້ວກີ່ຈະຄົດຜ່ອນພັນຄ່ອງໄປ ນາງເຊິ່ງຫຍໍນີ້ຈິງພຸດວ່າເສີຍແຮງ
ເກີມມາເປັນໜ້າຍ່າຍທ່າທ່ຽວຈະມາທັງສັດໆ ເສີຍ ດ້ວຍ ການເລີກນ້ອຍ
ເຫັນໄໝຄວາມ ດ້ວຍຄາທ່ານນາມໄດ້ແລ້ວເຮົາຈີງຈະບອກໃຫ້ຮູ້

ຝ່າຍນາງຖວນຂອງເງັກທີ່ແຕ່ພຸຈາຕາກລົງ ກັບເຫັນເຫັນ
ເລັກມີຄວາມຍືນດີ ຄຣົນໄປດີດັ່ງຕ່ານຄົດຈະເອກວາມປົງການ
ກັບບົດຕາ ແລ້ວກີ່ເກຮງວ່າບົດຕາຈະໄມ່ເຫັນດ້ວຍ ມີຄວາມທຸກໆຂ່ອນ
ຫັນກີ່ ງິ່ງເຂົ້າໄປຄຳນັບຖວນໂອັນຜົນບົດຕາ ຖວນທອງຄາມວ່າ
ເຈົ້າຍກອງທັພອອກໄປຕ່ອງຮັບຕ້າຍຂ້າສົກເນີນ ປະກາຣາ ໄກນ້າງ
ນາງຖວນຂອງເງັກຈິງແຕ່ງກລຸພຸດວ່າຂ້າພເຈົ້າກອກອກໄປສູ່ຮັບກັບ
ຂ້າສົກຫລາຍກົງ ກອງທັພຄຣົນນາງເຊິ່ງຫຍໍນີ້ເປັນແມ່ທັພ
ມາ ຂ້າພເຈົ້າຈະທ່າວ່າມນທ່ວຍຢ່າງໄຣ ນາງເຊິ່ງຫຍໍນີ້ແກ້ໄຂ
ໄດ້ສັນຖຸກອຍຢ່າງເໜືອກຳລັງຄວາມຄົກຂ້າພເຈົ້າທ່ານສູ່ຮັບທ່ອໄປ

กวนหอยจังวัวถ้าฉันนี้เวลาพรุ่งนี้ราชเกณฑ์หารให้สน-
เชิง ยกออกไปต่อรอบด้วยนางเชงชวยหนึ่งให้พึงเพ็ลชนา
นางกวนของเง็กให้พึงก้มได้พุดประการใด คำนับลาบิดา
ไปปามารดา már ค่าจึงถามว่าเจ้าออกไปสู้กับชาติกรุง
เป็นอย่างไรบ้าง นางกวนของเง็กว่า นางเชงชวยหนึ่งเป็น
แม่ทัพยกมา ใช้ศิลปศาสตร์วิชาอาคมไป นางเชงชวยหนึ่ง
กู้ไว้เท่าแก่ไข่ไก่ทุกคราว ข้าพเจ้าได้สรูบตัวยมดอนบนหลาย
กรัง ทหารในกองทัพนางเชงชวยหนึ่งมีผึ้มือเข้มแข็งนัก
จะสู้รบไปเห็นจะขัดสน มารดาจึงว่าได้ยินเจ้าว่าอยู่เดี่ยว
ก่อนว่าในตำราซึ่งเทวดาให้นั่งบอกไว้ว่า อีกไม่ช้านานจะมี
กองทัพยกมา ถ้าขั้กวางประการใจจุตุปบ្បជាម្យนจะมา
ช่วย นางกวนของเง็กว่าในตำนานนั่งบอกไว้ว่า กองทัพผู้ใด
ยกมาทหารซื้อเต็กละลงแล้วผู้นั้นคือสร้างของข้าพเจ้า ดัง
จะทำศึกกันไปประการใดก็ไม่ชนะกัน การเป็นคั่งนั่ง
ให้มีความวิตก มารดาจึงเอาความซึ่งนางกวนของเง็กว่า
นั้นไปแจ้งแก่กวนหอยทุกประการ คุณหอยได้พึงก์โกรธ
จึงเอามือคล้ำตีะลงแล้วว่า อีกวนของเง็กนี้เป็นคนมารยาดัน

ອຍາກຈະໄດ້ເຕັກເຫດໃບນັ້ນຟົວ ແລ້ວຈຶ່ງແກລັງຈໍາເຫວົາຄາອາ-
ຈາຍົນອົກໄວ້ມັນຄົດເອາໄຫວອກທ່າງເສີແລ້ວນານໄປຈະເປັນໄສ-
ສືກ ນາງຄວນຍອງເງິນເຫັນນີ້ຄາໂກຣະກິນ້ອັຍໃຈ ຈຶ່ງວ່າດ້ານິກາ
ມາຮາຄາໄນ້ເຊື່ອແລ້ວ ຂ້າພເຈົ້າຈະທຳໄຫ້ເຫັນຄວາມຈົງ ວ່າແລ້ວກີ່
ຈຸດຫຼູບຂັ້ນບູ້ຈໍາເຫວົາຄາ ໃນຂະນັ້ນເຫັນເປັນຄນແກ່ຜູ້ທີ່ນີ້ເດີນ
ມາເອກະກາຍາທັງລົງໃຫ້ ວ່າທ່ານຈະທຳການອັກຊຽນເດີ ວ່າ
ແລ້ວກີ່ເປັນລົມຫາຍໄປ ຕານຫອງກັບກາຣຍາເຫັນດັ່ງນັ້ນກີ່ທິກໄຈ
ຈຶ່ງເອກະກາຍມາຄືດູ້ເຫັນອັກຊຽນໃຈກວາມວ່າ ນາງຄວນ-
ຍອງເງິນກັບຄວາມຂອງຫຼູກີ່ເຕັກເຫດມີບຸ້ມູນເປັນຄູ່ກັນຈັກຂວາງໄມ່ໄດ້
ຕານຫອງເຫັນດັ່ງນັ້ນກີ່ໂກຣະ ຈຶ່ງວ່າເວລາພຽງນີ້ຈະໄປຈັບທັງ
ເຕັກເຫດນາມື່າເສີຍ ແລ້ວສັ່ງໄຫ້ເອາກົວນາງຄວນຍອງເງິນໄປຈ່າ
ເສີຍຫຼາດຖ່ານ ມາຮາຈຶ່ງອ້ອນວານຂອງໄວ້ ຕານຫອງຈຶ່ງວ່າຈະ
ຂອງໄວ້ເວົາກີ່ຈະໄຫ້ ແຕ່ໄຫ້ອີກວານຍອງເງິນໄປຈັບທັງເຕັກເຫດນາມື່າ
ເສີຍໃຫ້ຈຶ່ງໄດ້ ດ້ວຍໄມ່ໄດ້ຮາຈະເອາກີ່ຮະມັນແກນ ມາຮານາງ
ຄວນຍອງເງິນກົງບັນຄໍາວ່າເວລາພຽງນີ້ຈຶ່ງຈະໄຫ້ຢອດໄກໄປ

ຝ່າຍແພ່ງໄຊອ່ອງທັງແຕ່ໄຫ້ເລົ່າເຊິ່ງ ເຕີກງໄປຂອກອອງທັບ
ເນື່ອງທດວັງຫ້ານານຫລາຍເກືອນແລ້ວກີ່ໄມ່ເຫັນມາ ເສັ່ນຍົງອາຫາຮ

ก็ขัดสนลงไม่พ่อข่ายไฟร์เพลว์คอมอยากล้มทายลงเนื่อง ๆ ทหารหงส์ปวงอุดข้าว ก็ไปเที่ยวชุตอกอหญาเก็บใบไม้มา กินเป็นอาหาร เพงใช้อ่องมีความวิทกทุกชั้นหนังก์ ไม่รู้จะคิดประการใด ก็ร้องให้คิดถึงทหารหงส์ปวงจนซูบอม

ฝ่ายนางควนยองเง็กเห็นนิคากอร์จะให้อาไปปช่าเสีย ก็ไม่มีความสบาย ครั้นเวลาค้าก์เข้าไปในห้องนอนใหม่มีความกระสันต์ถึงเต็กเหลงหนังก์ และคิดว่าเดินเราก็โค้วยไว้กับเต็กเหลง ว่าจะเกลี้ยกล่อมให้บิดาออกไปสวามิภักดิ์บัตันบิดาเราก็ไม่เห็นค้าย กลับจะให้เราออกไปปช่าเต็กเหลงเสียอ้าไม่รู้จะคิดอย่างไร ค้ายโค้พูดราไว์เป็นมั่นคงแล้ว เวลากลางคืนวันนี้เราจะให้กองทัพเพงใช้อ่องออกมานเสียให้ได้ก่อน เต็กเหลงจึงจะเห็นความจริงของเราจะไก้ถ้วยความวิทก ครั้นคิดประมานส่องยามนางจิงจุ่กเทียนให้วบูชาเทวตาแล้วกันงบigrum อ่านมนต์ในขณะนั้นก็เกิดลมพายุใหญ่พัดกล้าเบี่ยกหงส์ช่องเขาไว้ทางขวาออก ทหารหงส์ปวงล้อมอยู่หนึ้นก์หายไปสิ้น เพงใช้อ่องและทหารหงส์ปวงก์พา กันออกจากช่องเขาไก่โดยสะดวก จิงพูกันว่าพระเจ้าช่องยินช่องเที่มี

บุญญาธิการมาก เทพยถางชี้ช่วยให้เราทึ่งปังพันจากความตาย เพงไซอ่องจึงจัดทหารให้ตัวรักรักษาหน้าที่เป็นภารกิจ

ผ้ายังเด็กเหลง ในเมื่อเวลากลางคืน ดึกประมาณสามยามนั้นเห็นเกิดลมใหญ่พัดกล้า ครั้นเวลาเช้าจึงให้หารมาสอดแนมว่าที่เข้าออกของชัวนน์มีเหตุประการใดบ้าง หหารก็พา กันไปปะบกกองทัพเพงไซอ่องพวกรักษาค่ายจับตัวได้ เอาเข้าไปให้เพงไซอ่อง หหารก็แจ้งข้อความตามชั่งนางเชง-ชวยหนึ่งยกกองทัพมาให้เพงไซอ่องฟังทุกประการ เพงไซอ่องมีความยินดีนัก หารนั้นก็กลับมาแจ้งกับเต็กเหลงว่า บัดนับค่าท่านออกจากการที่ล้อมมาทั้งค่ายอยู่ดังนั้นก่อได้แล้วเต็กเหลงได้พึงก็ใจ ริงเข้าไปปะอกแก่นางเชงชวยหนึ่ง นางเชงชวยหนึ่งดีใจนัก

ผ่านทางทวนชองเง็กรัตน์เวลารุ่งเช้า ก็คุ้มหารมาฉกค่ายนางเชงชวยหนึ่ง และวอนกับหารรักษาหน้าที่ว่าให้ไปบอกเต็กเหลงอยกมพาพูดจากัน หารก็เอาความเข้าไปปะอก ตามด้วยคำนางทวนชองเง็ก นางเชงชวยหนึ่งได้พึงก็กราช ริงว่า นางทวนชองเง็กนี้ได้พูดจาไว้กับเต็กเหลงว่าจะเป็น

ภารยาสาวนีกัน เนทุโกริ่งคุณห้ารอภกมาอึกเด่าซึ่งจะเชือฟัง
นางผู้นี้ต่อไปเห็นจะไม่ได้ ในขณะนั้นเต็กเข้าผู้น้องเด็กเหลง
ว่า ข้าพเจ้าจะออกไปรบจับนางสาวของเง็กมาให้จังได้
นางเชงชวยหนึ่งจึงว่าให้เต็กเหลงเข้าไปเดิด เข้าเครียบพู่
อยู่บ้างแล้วเจ้ายังไม่เคยเลย เต็กเข้าจึงว่าถึงข้าพเจ้ายังไม่เคย
ก้าริงอยู่ เต็กเหลงนั้นออกสูรบครั้งก่อน กีเสยทือปัปศกราว
หนึ่งแล้ว ครั้งน้ำข้าพเจ้าจะขอออกไปท่อรบด้วยนางสาวของเง็ก
ให้รุ่งมื่นไวย์สกครองหนึ่งนางเชงชวยหนึ่งก็ยอมให้ไป เต็กเข้า
กีขับม้ารำทวนออกไปประจำกับนางสาวของเง็ก นางสาว-
ของเง็กเห็นรุ่ปเต็กเข้าเหมือนเต็กเหลงสำคัญว่าเต็กเหลงมาก
ดีใจ จึงร้องว่าท่านอย่ารำทวนไปเลย ข้าพเจ้ามาอยู่ท่าน
อยู่นานแล้ว เต็กเข้าคิดแต่ในใจว่า นางสาวของเง็กทำกริยา
ยมแย้มอ่อนน้อมนักจะเข้าใจว่าเราเป็นเต็กเหลง อย่าเลยเรา
จะพูดจาปลอมเป็นเต็กเหลงตามความเอกสารไว้จังได้ แล้วจึง
ตอบว่ามาหาด้วยธุระสิ่งใดอิกหรือนางสาวของเง็กคำนับแล้ว
พูดว่าซึ่งกองทัพนิดาท่านน้อมจากซ่องเข้าแต่เมื่อกันนแล้ว
บัดนข้าพเจ้าจะมาลูกะโทยทัวค่ายได้ว่าไว้กับท่านว่า จะเข้า
ไปเกลี้ยกล่อมให้บัดดาวอกมาสวามภักดีกับท่าน กรณข้าพเจ้า

พุคชาเกลี่ยกล่อมบิดา ก็กลับໂกรธจั่วทำโทยข้าพเจ้าถึงตาย
มารดาขอไว้ชีว์ได้รอดอยู่ แล้วให้ข้าพเจ้าคุมทหารมาจับท่าน
ไป ถ้าไม่ได้จะเอาศีรษะข้าพเจ้าแทน ครองนทาน ไม่มีความ
เมตตาช่วยข้าพเจ้าด้วยจึงจะรอคืบๆ ให้กเข้าไปพึ่งคันธ์
ทราบว่า ทัวเรามิใช่เต็กเหลง เราซื้อเตึกเข้า เป็นน้องชาย
ท่างหาก ทัวจะมาปรับบูกกับเราจะเอาไว้หรือจะเอาทวน
นางคุณของเงิกไก่พึ่งก็ ความละอายนักประหนึ่งจะแทรก
แผ่นดินลงไป ไม่ตอบประการใดก็ขั้บม้าไป เตึกเขาก็เข้า
ไปฟ่ายหารนางคุณของเงิกแตกหนีไปสั้น นางคุณของเงิก
ไปถึงหน้าค่าน จึงคิดว่าเราจะเข้าไปในค่าน บักนี้บิดาจะ
ฆ่าเตี้ยคัวมิไกไปสู้รบกับเต็กเหลง จ้ำจะไป ณ ค่านลูกไฝ
ก้านหานางอวังลันสองซึ่งเป็นบุตรอวนหุมเดิม ด้วยแต่ก่อน
ไก่เป็นเพื่อนเรียนหนังสืออาจารย์เตี้ยกันอาศัยอยู่กับเข้าเห็น
จะพ้นภัย คิดคังนั้นแล้วก็ควบม้าหนรับจะไป ณ คำบลได้กวน

ฝ่ายเพงไซอ่อง ทั้งแต่นางเยงชวยหนึ่งยกกองทัพมา
แล้วก็อยคลายใจจึงพาทหารหงปวง ไปหานางเยงชวยหนึ่ง
นางเยงชวยหนึ่งออกมารับ ถึงนอกค่ายเชญ ให้นั่งที่สมควร
ถ้อยที่คำนับกันแล้ว เต็กเหลง เตึกเขาก็ออกมารำนับ

เพงไช้อ่องผู้บิดา นางเชงชวยหนึ่งจึงพูดว่าเรายกกองทัพมา
กำลังรับพุ่งอยู่กับบันนางทวนชองเง็กยังหาทันจะแก้ไขในกองทัพ
ท่านไม่เหตุให้จึงออกมายได้จากซ่องเขา เพงไช้อ่องก็เล่าความ
แต่นั้นลงชั่งลงอุบายน้ำคึกคักเข้าไปอยู่ในเข้าซ่องแคนจนกลับ
ออกมายได้ให้นางเชงชวยหนึ่งพึ่งทุกประการ นางเชงชวยหนึ่ง
จึงว่าซึ่งกองทัพท่านกลับกัน ออกมายได้แล้ว เพราะผู้ใดท่านรู้
หรือไม่ เพงไช้อ่องว่าซึ่งกองทัพท่านกลับกันออกมายได้แล้ว
 เพราะบุญบารมีของพระเจ้าซ่องยินจงช่องเกี้ยและบุญของท่าน
 ทัวข้าพเจ้าและทหารทั้งปวงจึงได้รอดจากภัยอันตราย นาง
 เชงชวยหนึ่งได้พึ่งก็หัวเราแล้วพูดว่า เหตุใดท่านจึงว่าออก
 มาได้ เพราะบุญพระเจ้าซ่องยินจงช่องเกี้ย และบุญข้าพเจ้าเล่า
 ท่านออกมายได้ เพราะบุตรสะไภ้ของท่านต่างหาก เพงไช้อ่อง
 ได้พึ่งก็ประหลาดใจ จึงว่าบุตรสะไภ้ข้าพเจ้ายังไม่มีเหตุใด
 ท่านจึงว่าคงนั้น

ขณะนั้นเต็กละลงจึงบอกว่า เดิม เมื่อยก กองทัพมาถึง
 ทหารได้ออกไปสู้รบกับ นางทวนชองเง็กเบ็นหลายครั้งก็ไม่
 ได้ชัยชนะแก่นางทวนชองเง็ก ข้าพเจ้าจึงขอคุ้มห้ารอรออก
 ไปต่อสู้ด้วยนางทวนชองเง็ก นางทวนชองเง็กเห็นข้าพเจ้า

ອອກໄປກໍໄມ່ເປັນອັນທີຈະຮບຜຸ່ງ ພຸດຈາເກີຍວານອ່ອນນີ້ນະຈະ
ໃຫ້ພັພເຈົ້າເປັນສາມີ ພັພເຈົ້າກໍພຸດຈາຊັດຂວາງໄມ່ຢູ່ອນຄາມດ້ວຍຄໍາ
ນາງຄວນຍອງເງິກກໍໄມ່ພື້ນ ພັພເຈົ້າໂກຮ ເຊົ້າສູ່ຮັບກັບນາງຄວນ-
ຍອງເງິກ ເສີ່ຍຫັນກ່າວຄວນຍອງເງິກຈັນຕົວໄປໄດ້ແລ້ວພຸດຈາຕົດພັນ
ເຂົ້າມາໃນເວລານີ້ ພັພເຈົ້າຄືຄວ່າຮັນຈະໄນ່ຢູ່ອນຮັບຄາມດໍານາງ
ຄວນຍອງເງິກກໍຈະໂກຮ ບົດແລະທຫາຮັງປ່ງຈະພດຍອຍໄດ້
ຄາມເຕືອກຮ້ອນ ພັພເຈົ້າຈຶ່ງທ້ອງຮັບຄາມດ້ວຍຄໍານາງຄວນຍອງ-
ເງິກ ນໍາຍົດເປັນອຸບາຍພອໃຫ້ນາງຄວນຍອງເງິກເບີດທາງໄຫ້
ກອງທັບນິຕາອອກມາໄດ້ແລ້ວ ພັພເຈົ້າຈະບົດພົງວເສີຍ ເພິ່ນ-
ໃຈອ່ອງໄດ້ພື້ນຄັນນີ້ໂກຮ ຈຶ່ງວ່າຕົວເປັນຊາຍຫາທິຫາຮໄຫ້
ນາງຄວນຍອງເງິກຈັບໄດ້ ແລ້ວຍັງຈະພຸດດ່ວຍລວງໃຫ້ເສີ່ຍສັກຍົດ
ໄກຣຈະນັບວ່າເປັນຊາຍຫາທິຫາຮ ຜົດກໍຕາຍເສີຍໃນທ່ຽນດີກວ່າ
ວ່າຄັນນີ້ແລ້ວກໍ່ຊັກກະບົ້ອອກຈະມ່າເຕັກແຫລງເສີຍ ນາງເຊີງຊາຍ-
ໜີ້ຈຶ່ງພຸດວ່າທ່ານຍ່າເພື່ອໂກຮກ່ອນເຕັກແຫລງນີ້ໃໝ່ຈະຮັກໄກຮ
ນາງຄວນຍອງເງິກກໍຫາໄມ່ ໄດ້ສັກນີ້ເປັນສາມາດຟິມອນນາງຄວນ-
ຍອງເງິກກໍຕ້ານທານເຕັກແຫລງໄມ່ໄດ້ ຊຶ່ງເຕັກແຫລງເສີຍທີ່ນາງຄວນ-
ຍອງເງິກຈັບໄປໄດ້ນັ້ນກໍເພຣະເວທນນົດໆຄົງເສີຍທີ່ກັນອູ່ເວງ
ເຕັກແຫລງເຫັນເສີຍທີ່ແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄາມດ້ວຍຄໍານາງຄວນຍອງເງິກ

ประรรณจะให้กองทัพและท่านพันภัย อย่าไว้แต่เทิกเหลงเป็นลูกเด็กเล็กน้อยเลย แต่ท้าท่านก็ยังไม่สามารถจะพ้นเวทมนตร์ของนางควนของเง็กไปได้ ซึ่งท่านจะมาเทิกเหลงเสียนนี้ไม่ควร ท่านคิดคงดีก่อน เพงใช้อ่องໄได้ฟังก็มีความละอายใจจึงให้หาทัวเล่าเข่ง เติยคงเข้ามาถามว่าเราใช้ท่านไปแจ้งราชการ ณ เมืองหลวงนั้น เหตุใดจึงให้ช่างคนคิดเป็นอย่างนั้น ทัวไว้ได้ เล่าเข่ง เติยคงก็เล่าความเติมให้เพงใช้อ่องฟังทุกประการ นางเชงชวยหนึ่งจึงพอกับเพงใช้อ่องว่า ค่านไม่ซุนกวนนี้เป็นที่หน้าศึกกับขั้นมนุษย์นัก ไพร่พลเสบียงอาหาร กับรบบูรณะ ซึ่งจะทิหักเอาโดยเร็วนี้เห็นไม่ได้และนางควนของเง็กเข้ากีรักใคร่จะยินยอมเป็นภรรยาเทิกเหลง ข้าพเจ้าคิดถูกเห็นสมควรแล้ว จ้าเราໄได้ค่านไม่ซุนกวน ค่านหงปวง และเมืองน้ำหม่นนนกจะอยู่ในเงื่อมมือเรา เพงใช้อ่องขึ้นมา ได้ก้อมตามคำนางเชงชวยหนึ่ง นางเชงชวยหนึ่งให้แต่งโถะเลียงเพงใช้อ่องและหารหงปวงแล้วเพงใช้อ่องก้าพาหารกลับมาค่าย ครั้นเวลาเข้าเพงใช้อ่องกับหารหงปวงก็ไปปรึกษาราชการด้วยนางเชงชวยหนึ่ง เพงใช้อ่องจึงว่าซึ่งจะเป็นไม่กรีบควนหองนั้นข้าพเจ้าจะขอเข้าไปพูดจาเอง นาง

เชิงชวยหนึ่งว่าดีแล้วท่านจึงไปเดิน เพงไว้ซื่อองกับทหารที่สนิทก็พา กันไป ณ ค่านโนมยุนก์วน

ฝ่ายทหารนางทวนของเง็กที่เหลือตายหนึ่งไปได้ ก็เอาความไปแจ้งแก่ทวนของว่า นางทวนของเง็กบุตรท่านกุน พวากข้าพเจ้าออกไปที่ค่ายข้าศึก พวากข้าศึกคุมทหารออกมา ยังหาทันไม่สู้รบกันไม่ นางทวนของเง็กทั้งพวากข้าพเจ้าเลี่ยงมาหนึ่งไปข้างฝ่ายทิศตะวันออกแต่ผู้เดียวไม่รู้ว่าจะไปแห่งใด ทวนห้องกับภรรยาได้พึ่งคั่งกันนักกิจ ภรรยาจึงพูดกับทวนของว่า เพราะท่านโปรดท่าน นางทวนของเง็กแกลงใช้ให้ออกไปจับเต็กเหลง นางทวนของเง็กจึงน้อยใจ ชั่งหนึ่งไปทงนั้นจะเชือกคอตายเสียหรือยังไรก็ไม่รู้ ผัวเมียนั้งปรึกษากันอยู่ ในขณะนั้นทหารมาแจ้งว่าเพงไว้ซื่อองกุนทหารมาค่อยอยู่หน้าค่าน ทวนห้องกับภรรยาได้พึ่งก็อกใจจึงคิดว่า นางทวนของเง็กก็หนึ่งไปเสียแล้วครั้งนั้นจะได้ผู้ใดอาสาออกไปท่อสู้ค่ายข้าศึกเล่ามีความวิตกนัก ทวนห้องจึงออกมากลั่งให้ประชุมทหาร ปรึกษาว่า บัดนี้เพงไว้ซื่อองมาค่อยอยู่หน้าค่านแล้ว ผู้ใดจะอาสาออกไปต่อสู้ได้นั้ง นายทหารทั้งปวงต่างคนต่างแlectุ คาดกันนั่งอยู่หน้ามีผู้ใดพูดไม่ ทวนห้องเห็นคั่งนั้นก็โปรดจิ้งว่า

ทหารเหล่านั้นล้วนแต่ไม่อาจการรักบุตรภรรยาหางนี้ มีข้าศึกศัตรูมาก็กลัวความตายไม่มีผู้ใดจะออกไปต่อสู้ เดียวเบี้ยหวัดเงินเดือนเปล่า ๆ ว่าดังนั้นแล้วก็คุณทหารเบิกประดุค่านออกไปด้วยกำลังโถส เนื่องจากอ่องกับทหารพร้อมกันอยู่หน้าค่าน ดวนหองตกใจซักม้ากลับเข้าค่านเบิกประดุให้ทหารรักษาหน้าทัมม์ไว้ และเขียนหนังสือเบิกประดุค่านของคไม่รับ

ฝ่ายเพงใช้อ่องเห็นหนังสือของคไม่อกรอบ จึงปรึกษาค่วยทหารทรงปวงว่า เราไม่ควรนกป่าวรดนาจะพูดจาเกลียกล่อม แต่ดวนหองเป็นคนโถสมาก คุณทหารเบิกประดุค่านออกมาระบกับเรา ครั้นเห็นว่าทหารเรามากกว่าก็อกใจกลับเข้าค่าน ด้านเราจะคุณทหารที่ห้าเข้าไปก็คงจะได้ เอี่ยบุนกวางจึงว่าซึ่งท่านว่าก็ชอบอยู่ แต่ดวนหองได้บีกหนังสือของคแล้ว ท่านจะยกกลับไปเสียก่อนเดิมเพงใช้อ่องเห็นชอบ จึงคุณทหารกลับไปค่าย

ฝ่ายดวนหองครั้นรู้ความว่าสองทีเก้ายกไปทีหัวเมืองรายทาง ซึ่งขันกับเมืองเบี้ยนเหลืองได้หลายเมือง บคนตั้งกองทัพอยู่ท่าบลค่านชุมลุนก่วน จึงแต่งหนังสือฉบับหนึ่งใจความว่า ข้าพเจ้าดวนหองขอภัยมาจึงลงทีเกา

ແມ່ນທັນໃຫ້ແຈ້ງ ດ້ວຍຫ່ອງຍືນຈະຜູ້ຄະອງເມືອງເບີ່ນແລດີຢູ່ແຕ່ງ
ໄທເພິ່ງໄຊອ່ອງເປັນແມ່ນທັນຄຸມທຫາຣເບີ່ນອັນມາກ ຍກມາຈະຕີ
ເຂົາເມືອງນໍ້າມັນ ບົນກອງທັນມາດົງຄ່ານ ໂມຊຸນກົວແລວ
ຂ້າພເຈົ້າໄກໆຄຸມທຫາຣອອກຮົມຄ້ານທານໄວ ແລະທຫາຣ່ອງປະຈຳ
ຮັກໝາຄ່ານນັ້ນນໍອຍນັກ ແລດີກໍາລັງທີ່ຈະຮັກໝາຄ່ານ ໂມຊຸນກົວ
ເມືອນທັນທີກໍສຳກັບຜູ້ອູ່ ດ້ວຍເສີຍທ່ວງທົດກີ່ຈະເປັນອັນຕະຍາແກ່
ເມືອງນໍ້າມັນ ຂອທ່ານໄດ້ແຕ່ງກອງທັນໃຫ້ຮັບຍກມາຊ່ວຍນັ້ນກັນ
ຮັກໝາຄ່ານໂຄຍເຮົວ ເຂົ້າແລວກີ່ເຂົ້າພົນກີ່ໃຫ້ກົວແຫດດົກໄປ

ຝ່າຍກົວແຫດເດີນທາງໄປໄດ້ປະມາດຍື່ສົນວັນ ເහັນ
ມີຫຍຸຜູ້ທັນຄຸມຄຣອບກວ້າຫຍ່ງມາປະມາດເຫັສົບຄນ ຖານ-
ຫຼັດເຂົ້າໄປໄກລ໌ຈຶ່ງຮ້ອງທວາກແລ້ວວ່າພວກໂຮງຈະມາປັດ້ນເຮົາ
ຫົວໆ ຊົ່ງຈຸນຈຶ່ງຮ້ອງທອນວ່າເຮົາຊ່ອໜີ້ຈັນເປັນເຈົ້າເມືອງເຊື່ອຍ-
ເຂົ້າຍື່ງ ຊົ່ງທ່ານຄາມນັ້ນຈະປະສົງຄົ່ງໄກ ຖານຫຼັດວ່າພາກັນ
ມານີ້ຈະໄປຕໍ່ນັບໄລ ຊົ່ງໜີ້ນອກວ່າຂ້າພເຈົ້າເປັນຜູ້ຮັກໝາເມືອງ
ເຊື່ອຍເວື່ອງ ຊົ່ງໜີ້ກັບເມືອງເບີ່ນແລດີຢູ່ມາກາຍຫຼັງເພິ່ງໄຊ-
ອ່ອງໄດ້ເປັນຫາອຸປະກົງກົວເປັນໃໝ່ກໍາທຳການ ກໍາເຮັນ ໜ່າບຫ້າ
ຂ້າພເຈົ້າເຫັນຜົນກັ້ນໄໝ່ພອໄຈຈະທໍາຮາສກາຮອູ່ໃນນັ້ນກັບເພິ່ງໄຊ-
ອ່ອງ ຈຶ່ງໄດ້ພາກຮອບກວ້າວ່ອພຍພທັນເມືອງມາຈະໄປສະວັນກັດ

อยู่ด้วยกองทีเกาเจ้าเมืองนำหมัน ครัวเหลงได้พึ่งคงนัม
ความยินดี จึงบอกว่าข้าพเจ้าซื้อครัวเหลงเป็นบุตรครัวของ
ผู้รักษาค่าน์โนซุนกิวน บังนี้เพงใช้อ่องคุมหาารยกมาจะตี
เมืองนำหมัน มาถึงค่าน์โนซุนกิวนได้รับสุกันเป็นสามารถ
ทหารรักษาค่าน์โนซุนกิวนให้กลังจะบ้องกันบิกาใช้ให้ข้าพ-
เจ้าถือหงส์ไปจากกองทัพลงทีเกามาช่วย และท่านก็จะ
ไปสวามิภักดีเข้าอยู่กับลงทีเกานายข้าพเจ้าแล้ว ท่านมี
อุบายนประการใดบ้างที่จะให้เพงใช้อ่องดอยกองทัพไปเสียได
ซึ่งจันได้พึ่งมีความยินดีถ้อยทีคำนับกันแล้ว ซึ่งจันจึงว่าซึ่ง
เพงใช้อ่องยกกองทัพมากรังนท่านอย่าวิถก คงจะคิดแก้ไข
เอาซัยชนะให้จงได้ แต่ท่านได้นำข้าพเจ้าไปให้ถึงกองทีเกา
ก่อนจึงจะคิดการต่อไป ครัวเหลงจึงว่าถ้าจะนั้นก็ไปกับ
ข้าพเจ้าเดิม พุดแล้วก็พากันรับไปถึงค่าน์ซึ่งลงทีเกาพัก
กองทัพอยู่ ครัวเหลงเอาหงส์อ่องให้ลงทีเกาแล้วก็บอก
ความคิดซึ่งจัน ซึ่งจะมาเข้าสวามิภักดีให้ลงทีเกาพึ่งทุก
ประการ ลงทีเกามีความยินดี แล้วฉันก็หนังสือออก
อ่านรู้ความก์ทกใจ ปรึกษากับทหารแห่งปวงว่า เรายังคิด
ประการใดก็ ชุนง่วนเจียงเล้าทีปรึกษาจึงพูดว่า กองทัพเมือง

ເນື້ອນແລ້ວຍກມາຄຣິງນໍໃຫຍ່ຫລວງນັກ ປະກາຮນິ່ງທຫາກີ່
ລົ້ວນເຕີມຜົນອໍເຂັ້ມແຂງ ດີຈະແຕ່ງກອງທັພ ໄປບ້ອງກັນກີ່ເຫັນຈະ
ຂັດສົນ ຂອທ່ານໄດ້ແຕ່ງກນທີ່ສົນທີໄປຫາຫລວງຍວນເຢັງເຊັມຊີ່ອຍໆ
ທີ່ກໍານົດລົ້ງຫວຍຕອງເປັນຜູ້ວິເທະໄໝໄປໜ່ວຍ ຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບນະ
ແກ່ເພັກໄຊອ່ອງ ລອງທີ່ເກາເຫັນຂອບດ້ວຍ ຈຶ່ງແຕ່ງຫນັງສີ່ໄປ
ຖິ່ງຫລວງຍວນເຢັງເຊັມຊີ່ອກາມກໍາຊຸນ ກ່ວນເຈີ່ງເລັ້າທຸກປະກາຮນ
ແລ້ວໄຫ້ຄວນເຫດສົ່ງໄປ ສັ່ງຄວນເຫດສົ່ງວ່າດ້າຫລວງຍວນຮັບກຳ
ແລ້ວ ກົງພາທຽງໄປດ່ານໄມ້ຍຸນກົວເດີກ ຄວນເຫດຮັບໜັງ-
ສີ່ອກຳນັນບັດລົບໄປ ລອງທີ່ເກາຈຶ່ງໄຫ້ຫາຕົວຊີ້ນເຈັ້ນເຂັ້ມາແລ້ວ
ດາມວ່າ ທ່ານເປັນຂຸ້ນນາສອຍໆເນື້ອນເນື້ອນແລ້ຍ ເນື້ອນເນື້ອນ-
ແລ້ຍກັນເນື້ອນນໍາໜັນກີ່ເປັນຂ້າສົກກັນ ເຫຼຸດໃກ່ທ່ານຈຶ່ງນາ
ສ່ວນນິກົກີ່ເຂົ້າດ້ວຍເຮົາ ຊົ່ງຈັນຈຶ່ງວ່າເຄີມຂ້າພເຈົ້າເປັນຂຸ້ນນາງ
ອ່ອຍໆໃນພຣະເຈົ້າ ຂ່ອງຍິນຈົງ ຍ່ອງເຕີມກວາມຂອບໂປຣຄົງໃຫ້ເປັນ
ຜູ້ຮັກໝາເນື້ອງເຊີ່ງເອີ່ງ ມາກາຍຫັ້ງເພັກໄຊອ່ອງໄດ້ເປັນອປຣາຊ
ຂັ້ນປະພຸດທິການກຳເຮັບຫຍານຫ້າແກ່ທ່າເມືອງຄ່າງ ຈຶ່ງເປັນ
ເມືອງຂັ້ນກັນເນື້ອນເນື້ອນແລ້ຍຂ້າພເຈົ້າໄດ້ກວາມເຄີດຮັບອັນເຈັບ
ແກ້ນຫັກ ຈຶ່ງໄດ້ພາກຮອບຄວ້າພຍພມາຍ່ື່ພົງບຸນູທ່ານ ລອງ
ຕົກເກາຈົງກົງໄຫ້ຊັງຈັນເປັນທີ່ປົກໝາ

ฝ่ายทวนแหงกรนไปถึงต่ำบล็องชวยทอง จังเจา
หนังสือไปให้หลวงชวนเชงเชมซือ หลวงชวนเชงเชมซือ^๒
แจ้งในหนังสือแล้วมีความยินดี จึงเกณฑ์ทหารหลวงชวนได้
เป็นอันมาก ถึงวันถูกยึดก็ยกเดินทางตัดไปเมืองน้ำหมัน
กรนไปถึงค่านไมซุกิวน ทวนแหงจึงเข้าไปเจ้งแก่ทวน-
หองบิดาว่า บัคนี้ได้กองทัพหลวงชวนมาช่วย ทวนหองมี
ความดีใจนัก ออกรับหลวงชวนแม่ทัพเข้าไปในค่าน^๓
แต่งโธ่เลียงตามบรรดานายทหารหลวงชวนสันทุกคนแล้ว
ก็พูดจาไถ่ถามถึงข้อราชการกันตามธรรมเนียม

ฝ่ายนางทวนของเง็กกรนหนี้ทวนหองผู้บิดาไปถึงค่าน^๔
ถูกไถ่กิวน เห็นรงบักอยู่ที่เชิงหน้าค่าน นางทวนของเง็กจึง^๕
เดินเลียบตามเชิงเขาไปดู มีหญิงอยู่ประมวลเร้อยเศษล่องผี
มือกันอยู่ เห็นนางอว่างลันเอองคุหบูงเหล่านั้นล่องผีมือกัน
นางทวนของเง็กมีความยินดีเข้าไปคำนับ นางอว่างลันเออง
นางอว่างลันเอองจึงถามว่าท่านมีธุระสิ่งใดหรือ จึงมาแต่ผู้เดียว
นางทวนของเง็กบอกว่า พระเจ้าซ่องยินจังซ่องเต็็งให้
เพงใช้อ่องเป็นแม่ทัพมาตีเมืองน้ำหมัน กรนมาถึงค่าน^๖
ไมซุกิวนบิดาให้ช้าพเข้าออกไปท่อรับด้วยข้าศึกได้ชัยชนะ

ເບີ່ນຫລາຍຄົງ ມາກາຍຫລັ້ງນາງເຢງຂວຍໜຶ່ງເປັນແມ່ໜັກ
ເພີ່ມເຕີມມາອືກ ຂ້າພເຈົ້າສູ່ຮັບທ້ານການໄມ່ໄດ້ ບົດຈະເຄາໂທ
ຂ້າພເຈົ້າຈິງໜີ່ນາ ປຽບອຸນາຈະຂອງອາຄີຍອູ້ກັນທ່ານ ແກ່
ຄວາມຊົ່ງຜູກພັນຮັກໄຄຮ່ວມກັບເຕັກເຫຼັນນີ້ ນາງຄວາມຮອງເງິນປີກ
ເສີ່ຫາໄດ້ບ່ອກກັບນາງອວງລັນເອງໄມ່ ນາງອວງລັນເອງໄດ້ພື້ນ
ດັ່ງນີ້ກໍພານນາງຄວາມຮອງເງິນເຂົ້າໄປໃນຄ່ານ ແລ້ວພຸດວ່າທ່ານ
ອ່ານີ້ຄວາມວິທີກ ຂ້າພເຈົ້າຈະຍົກກອງທັພໄປໝ່ວຍແກ້ແຄ້ນໃຫ້ຈົງ
ໄດ້ ຈຶ່ງໃຫ້ແຕ່ງໂຕະເລີ່ຍງນາງຄວາມຮອງເງິນພຸດຈາໄດ້ຄາມຄົງຖຸກໆ
ສຸກັນ ແລ້ວຈັກທີ່ໄຫ້ອູ້ຄວາມສມກວາ

ຝ່າຍຄວາມຮອງຈຶ່ງພຸດກັບຫລວງຂວາງເຢງເສົມຊີ່ວ່າ ທ່ານ
ຍົກມາຄົ່ງຫລາຍເວລາແລ້ວ ຈະຄົດປະກາຣໄຕຈຶ່ງຈະເອົາຂໍ້ານະ
ແກ້ຂ້າສົກໄດ້ຫລວງຂວາງເຢງເສົມຊີ່ວ່າເວົາຈະອອກໄປປັນພື້ນກຳດັ່ງ
ຂ້າສົກດຸກ່ອນ ແລ້ວທ່ານຮັງສືອກໍາທັນຄຽບໄທ້ທ່ານຄື່ອໄປໄຫ້
ເພິ່ນໄຊອ່ອງ

ຝ່າຍເພິ່ນໄຊອ່ອງກຽນຄົງວັນກຳທັນຄແລ້ວ ຈຶ່ງວ່າກັບທ່ານ
ທັງປວງວ່າ ບັດນີ້ຄົງກຳທັນຄຈົງອອກໄປປັນກັບຂ້າສົກ ແລ້ວຜູ້
ໄກຈະອາສາອອກໄປ ວັກກັງເຂົ້າຮັບອາສາ ເພິ່ນໄຊອ່ອງເກົດທ່ານ
ທ່ານໄທ້ຍົກອອກໄປຄົງອູ້ຫນ້າຄ່ານ

ผ้ายหลวงชวนเชงเชมชือกคุ่มทหารออกมา งักกังเห็น
เป็นทัพหลวงชวน ก็นึกพรั่นอยู่แต่คิด เสียว่าเกิร์มาเป็นชา
ชาทิหารแล้ว มิได้กลัวความตาย ก็ขับม้าเข้ารบกับหลวง
ชวนได้ประมาณสิบเพลงหลวงชวนเห็นผีมีอังกังแข็งแรงก
ร้ายมนต์ แล้วօาระงั้งซึ่งถืออยู่นั้นสั่นขึ้น อังกังได้ยิน
เสียงระฆังกสน สติอ่อนเปลี่ยนไปทั้งทวัตกรรมม้าลงทหาร หลวง
ชวนก็พาคนเข้ามาจับตัวอังกังไปได้ ทหารอังกังเห็นข้าศึก
จับนายไป ก็พาคนหนีกลับเข้าค่าย เพงใช้อ่องแจ้งว่า
ข้าศึกจับอังกังไปได้ก็อกใจ จึงว่ากับทหารหงปวงว่า ครั้ง
นี้ผู้ใจอาสาออกไปรบกับข้าศึก ในขณะนั้นเตียงรับว่า
ข้าพเจ้าจะขออาสา เพงใช้อ่องก์เกณฑ์ทหารให้เตียงยก
ออกไป หลวงชวนเชงเชมชือกขับม้าเข้ารบด้วยเตียงได้
สิบเพลง หลวงชวนร้ายมนต์ใส่ยาสตร์สั่นระฆังขึ้นเตียงก
ตกม้าลง ทหารหลวงชวนจับเตียงไปได้ เพงใช้อ่องแจ้ง
ก็อกใจ จึงปรึกษากับทหารหงปวงว่า แม่ทัพหลวงชวนเป็น
ผู้วิเศษใช้เวทมนตร์เสียทหารเอกไปสองคนแล้ว บัดนี้จะ
ให้ทหารออกไปอีกจะเสียที่แก่หลวงชวน จำเราะกุ่ม

ทหารออกไปต่อสู้ด้วยหลังชวนเองจึงจะได้ และก็พากหาร เอกหหารเลวออกไปพร้อมกัน

ฝ่ายหลังชวนแม่ทัพเห็นเพงไซอ่องยกกองมา ก็ ขับม้าขึ้นไปนำหหารแล้วร้องว่ากับเพงไซอ่องว่า ทหารเอก ที่มีผู้สั่นแล้วหรือท่านจึงท้องออกมาระบุ เพงไซอ่อง ตอบว่าคัวเป็นนกบัวจะลงก้าวลงล้อกรักษาในศีลแล้ว เนคุ่ได้ จึงมาอาสารับศักดิ์นี้ เราเห็นไม่ควรจะกลับไปบอกหวาน หองให้เบิดประตูค่าวนออกมาร่อนน้อมเสียโดยดี ถ้าขึ้นขั้ก เราจะคุณหหารที่หักเข้าไปในค่าวนผ่าเสียให้สิ้น หลังชวน- เชงเชนชื่อได้พึ่งก็กราชขับม้าเข้ารบกับเพงไซอ่องเป็น สามารถ

ฝ่ายนางเชงชวยหนึ่งแจ้งว่า หลังชวนใช้วิชาอาคม กลัวเพงไซอ่องจะเสียที่ จึงคุณหารรับมาถึงสนามรบ เห็น เพงไซอ่องกำลังรบอยู่กับหลังชวน จึงคิดว่าหลังชวนนี้ กำลังอ่อนลงแล้วก็คงจะใช้วิชาจาร่างกายคิดทำเสียก่อน ก็ อ่านมนต์เรารงเหลืองโยนขึ้นบนอากาศ ก็เกิดเป็นเสือปีก และสัตว์ต่าง ๆ ลอยลงมาจากอากาศ เข้าไปล้อมพากหหาร หลังชวนที่นั่นแตกกระขาดหนีไปสิ้น หลังชวนแม่ทัพเห็น

คงนั้นก็หากไข่มีให้คิดจะต่อสู้ควบม้าหันเข้าค่านเพง ใช้อ่องก์ขับม้าໄล่ตามไปถึงเชิงกำแพง เห็นหลวงชวนเข้าไปในค่าน ได้แล้วก็กลับม้าค่าย

ฝ่ายหลวงชวนแม่ทัพคงแต่ประชัยเพง ใช้อ่องมา กับความโกรธแค้นหนัก จึงพุดกับหวานหองว่า เราออกไปต่อท้ายชาติกรุงนั้น อปยศเข้ามา ก็ เพราะนางเสงชวยหนึ่งมาช่วย เราจะคงค่าย ค่ายหนึ่งจับเพง ใช้อ่องกับทหารทั้งปวงให้จังได้ ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้า หลวงชวนจึงคุมทหารออกมากองค่ายลุกหนึ่งชื่อชูนเอียงตัน ครั้นทำแล้วก็เขียนหนังสือแนครับให้หวานเข้าถือไปให้เพง ใช้อ่อง นางเสงชวยหนึ่งเห็น ก็โกรธจะให้เอาตัวหวานเข้าไปป่น่าเสีย เพง ใช้อ่องจึงว่าชั่งจะนำตัวนเข้าเสียกันหนึ่งก็ หาประโภชัน มิได้ ข้าพเจ้าขอเสียเดิม เพง ใช้อ่องจึงถามหวานเขาว่า ตัวจะบอกแก่เรา ความจริงอย่างล่าวเท็จ บันนากกัง เกี้ยตงทหารของเราสองคนซึ่งหลวงชวนจับไปได้นั้น บัตต์น เอาไปทำประการ ให้หวานเขานบอกว่าทหารของท่านสองคนนั้น บิค้าข้าพเจ้าให้เอากัวจั่งไว้ในค่าย เพง ใช้อ่อง ให้พั้งแล้วก็ปล่อยตัวหวานเข้าไป ครั้นเวลารุ่งขึ้นเพง ใช้อ่อง นางเสงชวยหนึ่งพร้อมค่วย

นายทัพนายกองทหารทั้งปวงยกออกไปถึงกระบวนการรับแล้ว
 นางเชงชวยหนึ่งกับเพงไชอ่องก้าม้าเที่ยวตรวจคุ้ยค่ายจนทั่ว
 นางเชงชวยหนึ่งจึงพูดกับเพงไชอ่องว่า ค่ายถูกน้ำซึ่งค่าย
 ชุนเอียงต้นมีประดิษฐ์สองด้าน มีทหารวิเศษรู้วิชารักษาอยู่
 ทั้งสองแห่ง ซึ่งเราจะต้องค่ายนี้เห็นไม่แตกจะท้อมั่งหนังสือ
 ไปถึงนางมือกุญแจองให้ม้าช่วยทั้งจะแตกกันออกจากนางมือก
 ุญแจองแล้วผู้อื่นข้าพเจ้าเห็นขัดสนอยู่ เพงไชอ่องจึงว่านาง
 มือกุญแจองนั้นอยู่ถึงเมืองหลวง ทางซึ่งจะไปนั้นก็ใกล้ถึง
 เก่อนเตช ข้าศึกเห็นเราไม่ออกไปรบก็จะประมาณเสียว่าเรา
 สมมือและความคิดแล้ว นางเชงชวยหนึ่งว่าเราจะให้ทหาร
 ไปสู้รบพอเป็นที่ไว้สักครั้งหนึ่งสองครั้งกว่านานมือกุญแจอง
 จะมาถึง เพงไชอ่องได้พึงยังคิดตรึกตรองอยู่ ครั้นอยู่มา
 ถึงวันกำหนดเพงไชอ่องจึงตามทหารผู้ใจจะอาสาออกไปรบ
 กับข้าศึกได้มั้ง ในขณะนั้นเต็กละลง เจียวเทงกุญรับอาสา
 ไป นางเชงชวยหนึ่งไม่ไว้ใจกุญทหารตามออกไปเห็นเต็กละ
 ลง เจียวเทงกุญกับทหารเลว ทั้งปวงทรงเข้าไปในค่าย
 นางเชงชวยหนึ่งตกใจนัก จึงว่ากับทหารทั้งปวงว่าเรานี้กอยู่

แล้วว่าเต็กเหลงกับเจียวเทงกุยเป็นคนโวหารมาก ไปก็คงจะเสียที่แก่ข้าศึกไม่ผิดเราเรานึกเลย

ฝ่ายเต็กเหลง เจียวเทงกุยกับทหารล่วงเลยเข้าไปในค่ายนัมคอมัวไปสืบแลก กันมิได้เห็น

ฝ่ายหลวงชวนเชงเชมซือ ครั้นเห็นเต็กเหลง เจียวเทงกุยพาทหารเข้ามาในค่ายแล้วก็ลั่นระฆังขึ้น เต็กเหลง เจียวเทงกุยตกม้าลง ทหารหลวงชวนเข้าจับทั่วมัดไว้ได้สัน

ฝ่ายนางเชงอยหยวนนึงเห็นเต็กเหลงเจียว—เทงกุยและทหารหงปวงหายไป ก็มีความวิตกหนักกลับมาบอกความแก่เพงไซอ่อง เพงไซอ่องทกใจ ไม่รู้ที่จะคิดประการใด นางเชงอยหยวนนึงจึงว่าขอท่านให้ คนถือหนังสือไปให้นางมือกุยของมาช่วย จึงจะเอาชัยชนะได้ เพงไซอ่องจึงแต่งหนังสือ ให้เล่าเข่งดือไปหานางมือกุยของ ตามคำนาง เชงอยหยวนนึงทุกประการ เพงไซอ่องนั้นวิทกคิดถึงเต็กเหลง ผู้บุกรุกไม่มีความสนใจอนหลับผันเห็นไปว่า มีเด็กสองคนใส่เสื้อเขียวมาบอกกว่า ชงเบ้งให้หาท้าท่านไป ครั้นไปถึงเห็นมีทกอยู่ทึกหนึ่ง ชงเบ้งนั้งอยู่บนเก้าอี้มีเด็กนั่งทีก พินอยซูข้างหน้าสองคน ชงเบ้งบอกกว่าค่ายชุนเอียงทันนั้น

ຜູ້ອັນນອກຈາກນາງຕວນອອງເງັກແລ້ວໄມ່ມີຜູ້ໄກະທີແທກໄກ້ ໄທ້
ໄປຮັບນາງຕວນອອງເງັກບຸຕຸຮຕວນຫອງ ທີ່ຈິງນີ້ໄປຢູ່ຄ່ານລູ້ໄດ້
ກົວນມາແກ້ໄຂເດີກ ບຸຕຸຮທ່ານຈຶ່ງຈະຮອດຈາກຄວາມຕາຍ ແລ້ວກໍ
ໄທເດືອກສອງຄົນນັ້ນພາມາຖີ່ງດ່ານເຕັກນັ້ນກໍ່ຫາຍໄປ ເພື່ອຂອງ
ກົກໃຈທີ່ນີ້ຈຶ່ງເລີ່ມຄວາມຜົ່ນ ໃຫ້ນາຍທັນນາຍກອງທັນປ່ວງພັ້ງ
ແລ້ວໄທທ່າຮໄປເຖິງສົບແສະຫາກວ່າຣາຍງຽບມີມອຍມາກມາດານ
ວ່າ ໃນກຳບັນລືນມີຄາລເທິພາຣັກໜ້ອຍໆທີ່ໃຫນນັ້ນ ຜູ້ເມັນນັ້ນບອກ
ວ່າຜ່າຍທີ່ຕະວັນທີກໄລກັບຄ່າຍໜຶ່ງທ່ານທັນຍູ້ນປະມານຮ້ອຍລື
ມີເຂາຍຍູ່ແທ່ງໜຶ່ງຄົ້ນເຂົາປັ້ນຊ້ວ ມີຄາລຊີ່ບັນຍູ້ທີ່ເຊີ່ງເຂົານັ້ນ
ເພື່ອຂອງຈຶ່ງດາມວ່າຄາລຊີ່ບັນນີ້ຜູ້ໄດ້ມາທຳໄວ້ ຜູ້ເມັນນັ້ນ
ບອກວ່າເມື່ອກັງຊີ່ບັນຍົກກອງທັພໄປປ່ານເບັນເຊັກເຮີບຮ້ອຍ
ຮາຍງຽບທັນປ່ວງມີຄວາມສຸຂສບາຍພෙරະອໍານາຈີ່ງເບັນ ກຽນຊີ່-
ເບັນຄົງແກ່ຄວາມຕາຍແລ້ວ ຮາຍງຽບຈຶ່ງເຮີຍໄຮກັນສ້າງຄາລເຂົ້ນ
ຮູ່ປົງເບັນໄວ້ເບື້ນທີ່ໄຫວ້ບູ້ຫາ ເພື່ອຂອງໄດ້ພັ້ງຄັ້ງນັ້ນກໍມີ
ຄວາມຍືນດີ ຈຶ່ງຈັກແຈງຈະໄປຄຳນັ້ນຊີ່ບັນໄທ້ເມັນເທິງກີກ ກອ-
ເໜັງ ເຊີ່ດັ່ງຄຸມທ່ານຫຼັກໄປຕົ້ງຍູ້ກລາງທາງ ທີ່ຈະໄປ
ຄ້າຂ້າຕີກ່ຽວຄວາມຍົກມາຈະໄດ້ຫ່າຍນັ້ນກັນ ກ້ວເພື່ອຂອງກັນ

เจียเงิกแต่งตัวเป็นพ่อค้าปลอมไป ณ เขาปูชุนชัว กรัตน์ถึง
เพงไซอ่องกี้เข้าไปคำนับไหว้กราบขอเบี้ย

ผ่านทางควนของเงิกดึงแต่ไปอยู่กับนางอวนลันเออง ไม่
มีความสุขกิดถึงเด็กเหลง ไม่เป็นอันจะกินจะนอนจนร่างกาย
ชรุบ痛มไปอยู่นานวันหนึ่งนางอวนลันเอองพอกกับนางควนของ-
เพกกว่า ตัวท่านนาข้าพเจ้าเห็นว่าเคราะห์รายนักต้องป่วย
จากบ้านเมือง และศาลของเบงมอยู่ที่เขาปูชุนชัว ไปจากคาน
ไม่สู้ไกลนัก จะจะไปคำนับเสียงหายให้รู้ร้ายดีแจ้งประจำ
จังกอยกิคการต่อไป นางควนของเงิกได้พึ่งกี้ยนต์ จึงจาก
แจงข่าวของขันมัคกันและตัวของเดินทางไป นางควนของเงิก
คิดว่าเขาน่าเล่าเสียอยู่ว่าที่ศาลของเบงมายังสุดสุดนัก เรายะไป
เสียงหายคุณว่าเราภัยเด็กเหลงนนจะได้เป็นภารยาสามกันหรือ
ไม่ แต่จะบีความไว้ไม่ได้จำจะบอกเล่าให้นางอวนลันเออง
รู้จักจะดี ให้ช่วยกิค่อ่าน ตรึกตรองดังนั้นแล้ว กี้เล่าความ
ตามซึ่งได้พกพันรากให้รากกับเด็กเหลง ให้นางอวนลันเอองพึ่ง
ทุกประการ และวพด้วความทุกข์ของข้าพเจ้าคงนท่านก่อ
เอาเป็นธุระอุปมั่กให้สำเร็จวัย นางอวนลันเอองได้พึ่งดัง
นั้นกี้หัวใจ แล้วพูดว่าท่านมีความทุกข์ในญี่ปุ่นไจคันน์ จึง

ໄນ້ມີກວາມສຸຂສບາຍ ຂຶ້ງທຸກໆຂອງທ່ານຄຣັງນ້າພເຈົ້າຈະເປັນຮູ່ຮະຊ່ວຍຄົດອ່ານໄຫ້ສໍາເລົດຢ່າງວິຖົກໄປນັກເລີຍ ດ້ວຍສໍາເລົດແລ້ວທ່ານຈະເອົາສົ່ງຂອງອັນໄກໃຫ້ຕອບແທນບຸນູ້ຄຸນເຮົາເລີ່ມນາງຄວນຂອງ-ເວົ້າງຈິງວ່າ ດ້ວຍຮູ່ຮະຊ່ວຍເຮົາສໍາເລົດ ຊ້າພເຈົ້າຈະຫາຂອງທີ່ກ່ອງໃຈທົດແທນຄຸນທ່ານໃຫ້ດີ່ງຂາດ ພຸດດັ່ງນີ້ແລ້ວຕ່າງຄນີ້ໜ້ວເວະກັນ ຄຣັງນາດີ່ງເຂົາປັ້ນຫຼັກຫຸ້ກພົກຍູ້ທີ່ເຊີ່ງເຂົາຮົມຄາລ

ຜ່າຍເພື່ອໃຈອ່ອງຄຣັງນ້າກຳນັນບັນຊີບັນແລ້ວ ກົມານັ້ນສັນທານາກັບຫລວງຈືນຜູ້ຮັກໝາຄາລ ໃນຂະນະນີ້ມີຄົມຍໍຫລວງຈືນມາບອກກັບຫລວງຈືນວ່າທ່ານອາຈາຣຍ໌ມາດີ່ງແລ້ວ ເພື່ອໃຈອ່ອງຈຶ່ງດາມວ່າອາຈາຣຍ໌ຮັ່ງມານີ້ກີ່ອື່ດ ຫລວງຈືນບອກວ່າຊ້ອເຢັງພອກເປັນທີ່ປັບປຸງໝາຍຂອງກ້ວຍອຸຍເມື່ອຄຣັງແພ່ນດິນດອໂຕ້ວເຫື່ອທ່ານນັ້ນກິນນີ້ໜ້າກ່ອນເດີດ ຊ້າພເຈົ້າຈະອອກໄປຮັນອາຈາຣຍ໌ເຂົ້າມາ ຄຣັງຫລວງຈືນພາເຢັງພອກເຂົ້າມາແລ້ວ ເພື່ອໃຈອ່ອງກັບເຈີ່ຍເງົກ້າເຂົ້າໄປຄໍານັ້ນ ເຊັ່ນພອກເຫັນເພື່ອໃຈອ່ອງກັບເຈີ່ຍເງົກ້າຍືນຄົງວ່າເວົ້າຮູ່ຮະຊ່ວຍທ່ານມາກຳນັນບັນຊີບັນແລ້ວເຈົ້າໄດ້ມາ ປ່ຽນດາມຈະໜ່ວຍເຫຼືອສົກທ່ານ ເພື່ອໃຈອ່ອງວ່າທ່ານອາຈາຣຍ໌ຈະເຫຼືອສົກຂ້າພເຈົ້າປະກາດ ໄດ້ກໍໃຫ້ທ່ານຫາຍກິດເດີດ ເຊັ່ນພອກຈົງວ່າຄຣັງທ່ານຍົກກອງຫັກນາມປ່ຽນປ່ຽນແຫ່ນໜ້າມຄກຽນ ອ່າງເວົ້າແລະຄນົກທັງປົງກົມ

ความยินดีด้วย แต่เห็นการจะไม่สำเร็จไปได้ เพราะท่านยังมิ
ให้นางหวานของเง็กมาเป็นบุตรสะไภ้ เรายังมีความร้อนใจทั้งนั้น
ก็ เพราะจะบอกท่านให้รู้ว่า เทิกเหลงกับนางหวานของเง็กนั้น
เป็นคู่สร้างสมกันมาแท้ก่อน เช่นจะให้เป็นภรรยาสามีกัน
นั้น นางหวานของเง็กกับนางอวลันของเราคำนับชิงเบี้งนั้ง
พักอยู่ที่เชิงเขา เราจะให้หาทัวเข้ามาท่านจะยินดีพุคจารับ
เราเป็นบุตรสะไภ้เดิม เพงไช้อ่องได้พึ่งคงนั้นก็จะถูกคิดว่า
เหตุใดหนอเชงพอกซึ่งล่วงรู้ความว่า เทิกเหลงกับนางหวาน
ของเง็กผูกพันรักใครจะได้เป็นภรรยาสามีกัน จำเรายังห้อง
เล่าความแต่หลังให้เชงพอกฟัง กิตแล้วก็เล่าความตามซึ่ง
เทิกเหลงกับนางหวานของเง็กรัก ใจรักันให้เชงพอกฟังโดย
ละเอียด เชงพอกซึ่งรู้ความข้อนั้นก็ประกรุณแล้ว ท่านจะฟัง
ถ้อยคำเราเดิม เพงไช้อ่องก์รับว่าข้าพเจ้าจะทำตาม เชง
พอกซึ่งให้ศิษย์หลวงจีนออกไปเรียนนางหวานของเง็ก นาง
อวลันของเราเข้ามาในศาลคำนับหลังจีนเชงพอกแล้ว ก็พุคจา
กันประมาณครู่หนึ่ง นางหวานของเง็ก นางอวลันของเรา ก็รุก
ธุปเทียนบุชาให้ไว้กราบชิงเบี้งแล้ว นางหวานของเง็กซึ่งเรา
เทียนเล่มหนึ่งชุกขันบักไว้ที่ตรงหน้าแล้วก็สักย่อธิษฐานว่า

ถ้าข้าพเจ้าจะได้เป็นภรรยาเต็กเหลงสมดังปาราณาแล้วก็ขอให้เทียนซึ่งข้าพเจ้าจุนกิจครุ่งเรื่องไปกว่าจะสันเล่ม ถ้าจะไม่ได้เป็นภรรยาเต็กเหลงดังปาราณา ก็ขอให้เทียนคบลงให้เห็นประจักษ์ในบัณฑิต กรณ์อธิษฐานแล้วก็อยอดอกมานั้งอยู่หน้าศาลเทียนนั้นกิจคลุกเป็นปูรกโดยมิได้คบบ้านสันเล่ม นางหวานของเงิก นางอว่างลันเอองเห็นดังนั้นก็ความยินดีมาก

ฝ่ายเพงไชยอ่องเห็นนางหวานของเงิกเสียงเทียนปราภู กังนั้น ก็คิดถึงชั่งเบง ไปเข้าผู้นับถือความกู้สูนกัน จึงแกล้งพูดขันว่าจะทำประการให้จิงจะได้เต็กเหลงบุตรเราลับคืนมา นางหวานของเงิกได้ฟังดังนั้นก็ความยินดีคำนับเพงไชยอ่องแล้วพูดว่าข้าพเจ้าได้ยินชื่อเสียงท่านปราภู อยู่ว่าเป็นคนมีสติบัญญาตัญญูต่อเจ้านายหาผู้เสมอไม่ได้ แต่ไม่รู้จักท่านจิงยังมิได้คำนับ ขอท่านอย่าถือโทษเลย เพงไชยอ่องถามว่าเหตุใดเจ้าจิงได้มารู้ที่คำนับได้กวน นางหวานของเงิกก็เล่าความแต่หลังให้เพงไชยอ่องฟังทุกประการ และนางหวานของเงิก จึงถามเพงไชยอ่องว่า บัณฑิตกเหลงอยู่ที่ท่านบลไหนท่านมาที่ศาลนี้ความรู้ระสึ่งไครหรือ เพงไชยอ่องก็เล่าความทั้งหมดลง

ขวนเชงเชมซือก็องค่าย ใช้ วิชาจับเต็กเหลง กับ นายทหารทั้งปวง ไปไกด้านของเบี้ง ไปเข้าผู้นั้นให้นางหวานของเง็กพึงทุกประการ นางหวานของเง็กมีความคิดอยู่ นึกว่าครองนัตัวเรา กับเต็กเหลงคงจะได้พับกันเป็นแน่ แล้วจึงพูดว่าชั่ง หลวงขวน-เชงเชมซือก็องค่าย ใช้เวทมนตร์ และของวิเศษ จับเต็กเหลง ไปไกด้านท่านอย่าไว้กอก ข้าพเจ้าจะขออาสาคิดค่ายหลวงขวนแก้ เอาเต็กเหลงและทหารทั้งปวงกินมาให้จงได้ เพง ไซอ่องได้ พึงก็อนดี จึงว่าชั่งเจ้าจะช่วยส่งเคราะห์หนันของ ใจนัก ถ้า ส่าเร็จแล้วเจ้ากับเต็กเหลงบุตรเราจะได้อัญเชิญเป็นภรรยาสามีกัน นางหวานของเง็กได้พึงก็อกใจนัก ว่าขอเชิญท่านกลับ ไปค่าย เกิด ข้าพเจ้าจะกลับไปต่อ่านลุ่ ได้กิวนเสียก่อนอีกสามวัน สี่วัน จึงจะไปตีค่ายหลวงขวนทีเดียว ว่าดังนั้นแล้วก็คำนับลา พานางของลันสองกลับไปต่อ่าน เพง ไซอ่อง กับ เจี้ยเง็ก ก็ กลับมาถึงที่ชุมทหารไว้ ก็พาทหารทั้งปวงกลับไปค่าย แจ้ง ความตามชั่งได้ ไปพบนางหวานของเง็กให้นางเชงขวยหนึ่ง พึ่ง นางเชงขวยหนึ่งแจ้งคุณนักยินดี พากันค่อยนางหวาน ของเง็กทุกเวลา

ฝ่ายนางทวนของเง็กกรันไปถึงด่านแล้ว ก็ปรึกษากับ
นางอวองสันเนองว่าเวลาพรุ่งนี้ ข้าพเจ้าเชิญท่านไปตีค่ายด้วย
ท่านจะเห็นประการใด นางอวองสันเนองจึงว่า ชั้งการของท่าน^๑
นั้นเราได้รู้ว่าแล้วจะช่วยให้สำเร็จเราระไปด้วย แต่จะไปต้อง^๒
บอกบิดาว่ามีข้าศึกยกมาตีด่านไม่ยุนก่วน ผู้รับด้านท่าน^๓
เหลือกำลังบินมาให้ม้าหาข้าพเจ้าไปช่วย บิดาจึงจะไม่มี^๔
ความรังเกียจ นางทวนของเง็กกี้เห็นชอบนางอวองสันเนองจึง^๕
เข้าไปหาอวองหวนบิดาแจ้ง ความตามชั้งคิดไว้กับนางทวน^๖
ของเง็กทุกประการ อวองหวนมิได้แจ้งในอุบัยก็ยอมให้ไปนาง^๗
อวองสันเนองกับคนบ้าอยู่กما จัดของวิเศษเตรียมไว้พร้อม^๘
กรันเวลาพรุ่งเช้านางอวองสันเนองคุณทหารหมื่นหนึ่งพานางทวน^๙
ของเง็กรับ ออ ออกจากด่านเดินทาง ตัดตรงไปด่านไม่ยุนก่วน^{๑๐}
ครวนถึงเหนค่ายหลวงยวนคงอยู่ นางทวนของเง็กคงค่ายมั่น^{๑๑}
ลงไว้ แล้วนางทวนของเง็กว่ากับนางอวองสันเนองว่า ซึ่งเรา^{๑๒}
มาช่วยเพงไซของกรุงนพคนก ด้วยเพงไซของกับฝ่ายเรา^{๑๓}
เป็นข้าศึกแก่กัน กรันจะไม่ช่วยคิดอ่านการของเราก็จะไม่^{๑๔}
สำเร็จ ท่านจะคิดประการใด นางอวองสันเนองจึงว่า ท่านพูด^{๑๕}
นกซ้อมอยู่ เทข้าพเจ้าเห็นว่าชั้งจะเข้าศึกยันน เราย่าทำ

การกลาง วันคิกทำเสียกลางคืนคงจะ ไม่มีผู้ใดเห็นว่าเรามา
ช่วย ประการหนึ่งถึงหลวงชวนເຊັ່ງເຊັນເຊັນຊົ້ວ ຈະໃຫ້ເກມນກົງ
อย่างไรก็จะ ไม่อาจใช้ด้วยເປັນເຈລາກລາງคືນ ກລັວຈະຄຸກທັງ
ທຫາຮອງຕັ້ງເຂົ້າເອງ ນາງຄວນຍອງເງັກເຫັນຫຼອບດ້ວຍ ຈຶ່ງໄຫ້
ເກຣີມກາຣໄວ້ໃຫ້ພຽມໄກທ່ວງທີ່ຈະໄກທຳ

ຜ່າຍຫລວງຫວນເຊັນເຊັນໃຫ້ທຫາໄປຮ້ອງໜ້າຄ່າຍ
ທ້າຮບອູ່ເນື່ອງ ໃພງໃຊ້ຂໍອ່ອງກີ່ໄມ້ໄກໃຫ້ທຫາອອກຮັບ ອູ່ມາ
ວັນທີ່ຫລວງຫວນເຊັນເຊັນຊົ້ວປົກຍາກັບຕວນຫອງວ່າ ເຮົາໄຫ້
ທຫາໄປທ້າຮບເພງໃຊ້ຂໍອ່ອງເປັນຫລາຍຄຽງແລ້ວ ເພງໃຊ້ຂໍອ່ອງກີ່
ໄມ້ອອກມາທ່ານຈະຄືປະກາຣໄດ ຕວນຫອງຈຶ່ງວ່າ ເພງໃຊ້ຂໍອ່ອງ
ແລະທຫາທັງປ່ວນນີ້ຍກອອກມາສຸ່ຽນດ້ວຍເຮາຫລາຍຄຽງ ກໍເສີຍ
ທີ່ແພີເຮາຫຖຸຄຽງເຫັນຈະເຫັນມີມີ່ຜ່າຍເຮົາຈຶ່ງນີ້ໄກ້ອ້າສາອອກ
ຮັບ ເຈລາກລາງคືນວັນນີ້ຂັ້າພເຈົ້າຈະຄຸນທຫາໄປປັດ້ນຄ່າຍເພງ-
ໃຊ້ຂໍອ່ອງ ທ່ານຈົງເປັນທັພຫຸນໄປເຄີດ ຫລວງຫວນເຊັນເຊັນຊົ້ວ
ເຫັນຫຼອບດ້ວຍ ຄຽນເຈລາກລາງคືນຕວນຫອງຄຸນທຫາຮາພັນ
ຫລວງຫວນເຊັນເຊັນຊົ້ວເປັນທັພຫຸນຍກອອກຈາກຄ່ານກຽງໄປຄ່າຍ
ເພງໃຊ້ຂໍອ່ອງ

นางຄວນຂອງເງິກບັນນາງອວງລັນເອງ ຄຣົນເວລາກຄາງ-
ກົນປະມາດຍາມເຫັນກົມທຫາຮັ້າຕ່າຍ ລວງຂວານ ໃນຂະນະ
ນັ້ນໃນຄ່າຍມີຄວາມເປັນ ໂກນ ໄປທົ່ວທັງຄ່າຍມີໄດ້ເຫັນຜູ້ຄົນ
ນາງອວງລັນເອງຈຶ່ງເອາຫາຍ ອິມ ຜັນເປັນກວາຍວິເສີມສັດເຂົາໄປ
ທຫາຮັ້າໃນຄ່າຍທີ່ອ່າງທ່າຍກີ່ແທກໜີ່ໄປສັ້ນ ນາງຄວນຂອງເງິກ
ເຫັນວ່າກວາຈັນດູເຫັນເຖິກແຫດງແລະທຫາຮັ້າເອກທຫາຮັ້າຊັ່ງມັດຍຸ
ກົດອກມາໄກສັ້ນ

ຝ່າຍເຖິກແຫດງແລະທຫາຮັ້າປົງເປັນທ່ານທ່ານທ່ອມນັ້ນແທກ
ໜີ່ໄປສັ້ນ ກົມ ຄວາມຍິນດີ ອອກມາພັນນາງຄວນຂອງເງິກແລະ
ນາງອວງລັນເອງກີ່ໂກຮົດ ເຖິກແຫດງຮ້ອງນອກ ວ່າພົບຂ້າຕົກເຂົາ
ແລ້ວພວກເຮົາຊ່າຍກັນຈັບທຸວໄຫຼົງ ໄດ້ ເຖິກແຫດງແລະທຫາຮັ້າ
ເຫດ່ານີ້ເຂົ້າລົ້ມນາງຄວນຂອງເງິກ ນາງອວງລັນເອງໄວ້ ເຈິ່ງ
ເຫດກຸ່ມຈົງຮ້ອງວ່າ ນາງຄວນຂອງເງິກເສີຍທີ່ເຂົ້າມາຍູ້ໃນທີ່ລົ້ມແລ້ວ
ເຫຸ້າໄຄຈົງໄມ່ລົງຈາກມັນນຳຄຳນັບນາຍເຮົາ ນາງຄວນຂອງເງິກເຫັນ
ທຫາຮັ້າລົ້ມກຮະຈົນເຂົ້າມາຈະຈັບ ກີ່ເສັກຄາດາແປລັງກວ້າໄຫຼືກັນ
ຮູ່ປ່ວ່າງເຄີມເສີຍ ແລ້ວພານນາງອວງລັນເອງທີ່ນີ້ອອກາກທີ່ລົ້ມໄປ
ໄດ້ ເຖິກແຫດງໄມ່ເຫັນນາງສອງຄົນກີ່ເຫັນວ່າກັນຫາຍູ້ເປັນຫ້ານານ
ມີໄດ້ພົບກີ່ພາກັນຈະກັບມາຄ່າຍ

ฝ่ายนางควนของเง็กครนหนีมาได้แล้ว ก็มีความน้อยใจเด็กเหลลงจึงพูดกับนางอวองลันเงยว่าเสียแรงเราตั้งใจหมายรักเด็กเหลลงอุตสาห์เอาร่างกายผ้าคอมอาวุธและเกาทันตามาช่วยไม่ได้คิดแก่ชีวิต ประการณาจะหาความดี เด็กเหลลงกลับจะทำร้ายเราอีกนางอวองลันเงยว่าท่านอย่าเพ่อ น้อยใจก่อนค้ายท่านจากเด็กเหลลงมาช้านาน ประการหนึ่งเด็กเหลลงก็ต้องกักขังอยู่ในค่ายหลายวันหาแจ้งว่าเรากับเพงใช้อ่องพะปะคิดการทงนี้เมื่อ อันจะทำส่งกรรมนั้นก้าวอย่างรักษาทัวเป็นธรรมค่าอยู่ซึ่งท่านจะมาน้อยใจเด็กเหลลงนั้นไม่ควรเราจะต้องเที่ยวหาเด็กเหลลง ให้พบจะไกพูดชาชี้แจงเสียให้เข้าใจ แล้วจะไกไปค้ายเขาก็เดียว นางควนของเง็กจึงว่า เวลาันก์เป็นเวลาถูกคืน ไม่รู้ว่าเด็กเหลลงจะอยู่ที่ไหนนางอวองลันเงยจึงให้ทหารทำกบชุกไฟพร้อมกันแลวกเที่ยวกันหาเด็กเหลลง

ฝ่ายควนของกับหลวงยวนเชงเชนซือคุณทหารไปไกลค่ายเพงใช้อ่องแล้ว หยุดกองทัพไว้ได้ทักษะเข้าปล้นค่ายในขณะนั้นทหารม้าใช้ม้าเจ้งแก่ควนของว่ามีกองทัพมาที่ค่ายกลแตกแล้ว ไม่แจ้งว่ากองทัพผู้ใด ควนของกับหลวงชวน

ได้พึ่งกันนั้น ก็อกใจคุณทหารยกกลับมาได้ครึ่งทาง พบนาง หวานของเง็กคุณทหารจุดพบเพลิงเดินมา หวานหอง จึงร้อง ถามว่าทัพไถ่กามจึงไม่หลีกเสียให้พื้นทาง

ผ่านทางหวานของเง็กได้ ยินเสียงหวานหองจำได้ว่าบิคำ ก็ตกใจ ครั้นจะหลบหลีกไปก็ ชวนทัว จึงลงจากม้าเข้ามา กำนับหวานหองเห็นก็กราช จึงตัวคิดวายเสียงอันดังแล้ว พุ่ ว่ามึงหนนกุ ไปหล่ายเดือนแล้ว มึงเข้าด้วยข้าศึกกลับมาที่ ค่าย กุหรือ แล้วก็ซักกระบวนการออกจะพื้นทางหวานของเง็กเสีย ให้ถอย หลวงชวนขอ ไว้ ได้นางหวานของเง็กจึงแต่งกลับพุ่ว่าบิคำใช้ ให้ข้าพเจ้าคุณทหารออกต่อรอบด้วยเพงไซอ่องก์ไกชัยชนะเป็น หลายครง มาภายหลังนางเชงยายหนึ่งยกหัน ออกมากอย ทแก่ล้วทหารล้วนแต่พมอเหลือกกำลังท ข้าพเจ้าจะ ต้านทาน บิคำจะเอาโทษข้าพเจ้า จึงได้ไปหาอวงหอมผู้รักษาค่าน ลุ่ ไถ่กวน ขอนางอวงลันเอองมาช่วย ครั้นมาถึงค่านเป็นเวลา กذاางกัน เห็นค่ายชั่งคงอยู่นั้นแตกกระฉักระยะ ไปสักจะ แก่ ไข่กไม่ทันแล้วจงพาคนรับมาประโคนจะช่วยท่านที่ค่าย ข้าศึก ชั่งข้าพเจ้าจะเป็น ใจเข้าด้วยข้าศึกมาที่ค่ายเหมือน หนึ่งด้อยคำบิคำว่าตนน้ำมีได้ หวานหองกับหลวงชวนได้พึ่ง

ก็ไม่แจ้งในอุบัติสุนความสงบสียหายโกรธ ทราบหองจึงถาม
ว่า นางอวลังคนเงยมาควยนนอยู่ที่ไหน นางอวลังคนเงย ก็ลง
จากม้ามาคำนับทวนหอง ทราบหองจึงว่า นางอวลังคนเงย ว่า
ซึ่งท่านมาช่วยนั้นเราขอบใจนัก นางอวลังคนเงย จึงคิดว่าการ
ครั้งนี้แก้ตัวได้แล้ว ปังแท้หลงชวน เชงเชม ซื้อเป็นทักษิณ
ชาวบ้านนัก จำเรายังทำร้ายเสียการของนางทวนหอง เว็ก็จะระสา
เริ่ง ครั้นคุ้นเห็นได้ช่องแล้วจึงพูดกับหลวงชวน เชงเชม ซึ่งว่า
ข้าพเจ้ามีความลับอยู่ข้อหนึ่งจะแจ้งแก่ท่าน หลวงชวน เชง-
เชม ซึ่งมีโถสังสัยเกินเข้าไปไกล นางอวลังคนเงย จึงชักกระ
บืออกฟันหลวงชวน เชงเชม ซื้อตกม้าตาย ทราบหองเห็นดัง
นั้นก็ทักใจ จึงว่ากับนางอวลังคนเงย ว่า เหตุใดท่านจึงฆ่า
หลวงชวน เชง ตัวจะทำร้ายแก่เราหรือ นางอวลังคนเงย คำนับ
แล้วจึงว่า ข้าพเจ้าก้าวจากหลวงชวน เสียนั้น เพราะ จะให้มี
ความสุข ซึ่งจะประทุษร้ายต่อท่านนั้น หาไม่ได้ ทราบหอง จึง
ว่า คัวจะให้รามความสุขนั้น ประการใด นางอวลังคนเงย จึง
ว่า ท่านตรีกตรองคุณเดิม เมืองเบียนเหลียงนั้น เป็นเมืองหลวง
พระเจ้าช่องยิน นางช่องเทาเป็นกษัตริย์ ทรงราชสมบัติบ้านเมือง
เป็นสุขด้วย ฉุนนางและทหารในพระเจ้าช่องยิน ช่องเทา
ล้วน แต่เมืองบัญญาสัตย์ ซื้อหงส์ เมื่อ กี่เช้ม แข็งชานิชานาดูใน

การส่งกระรานทั่วทุกท้องที่ และหัวเมืองใหญ่น้อยซึ่งขันกับ
เมืองเบี้ยนเดิมยังเป็นอันมาก ข้าวปลาอาหารก็มีรับรู้
หัวเมืองฝ่ายเราน้อยสักหิบมือ จะถือสูกบเมืองเบี้ยน-
เหลียงนั้นอุปมาตั้งเอาฟองไก่ไปกระหนบกับหน้าศีลามา จะเป็น^๑
อันตรายไปกว่า ขอท่านจงสวัมภักดิ์อยอนน้อมเสีย อนึ่ง^๒
เต็กเหลงบุตรเพง ใช้อ่องบันนางหวาน ของเง็กบุตรท่านก็ผูก
พันรักไว้ คงแต่งการให้อยู่กินด้วยกันตามประเพณี ท่าน
กับเพง ใช้อ่องเบ็นเกี่ยวดองกันแล้ว ประโยชน์และความสุข
ก็จะมีไปเบองหนาต่อกวารับผุ้งกัน ซึ่งข้าพเจ้าว่างนขอท่าน
คิดถึงควรก่อน หวานหองได้พึ่งถังน้ำเห็นชูบตัว จึงว่า
ทั่วเราแก่แล้วเหมือนไม่ไก่ผึ่งนับวันอยู่ เมื่อเข้าทรงสอง
เห็นจะเป็นทัพงไได้แล้วก็ตามแต่จะคิดอ่านเด็ก นางหวานของ
เง็ก นางอย่างลันเองได้พึ่งมีความยินดี จึงพา กันไป ค่าน
หวานหอง จึงสั่งให้หวาน เยา ทำบัญชีสำราญ ไพร พล เครื่อง
ศัลศตราอาวุธเสบียงอาหารไว้ให้พร้อม

ฝ่ายเต็กเหลงและท่าทางทั้งปวงเดินทางไป ครั้นเวลา
รุ่งเช้าจึงรู้ว่าหลงทางซึ่งจะไปค่าย หยุดพัก้านทางที่จะไป
ค่ายก็จำไม่ได้ เดินไปถึงเข้าแห่งหนึ่ง พบร้ายสองคนยืนอยู่

ท่านนุ่นเข้าเห็นเต็กเหลงกับทหารรื่นมามากทำการกริยาดังขึ้น
เยะ เต็กเหลงเห็นดังนั้นก็กรธขับม้าเข้าไปจะจับตัวชายสอง
คน ชายสองคนนั้นกว้างหน้าล่อเข้าไปในซอกเขา เต็กเหลง
ได้ตามไปคุ้ยกำลังกรธตกหดุมลง ในขณะนั้นมีทหารออก
มาจากซอกเขาประมาณพันเศษขึ้นตัวเต็กเหลงໄດ້ เที่ยคง
หลีหີ เจียวเทงกີຍ ວັກກັງເຫັນເຂົາຮບຈະແກ້ເຕັກເຫັນ ทหาร
ທົງສອງฝ่ายส້າງກັນເປັນສາມາດຖາມເຫັນເຂົາຮບຈະແກ້ເຕັກເຫັນ
ທີ່ຂ້າກີກັນຕົວໄປໄດ້ ເຈົ້າເທັງກີຍ ວັກກັງກີກວນມ້າໜີໄປ

ผู้นางควนของເງິນ ນາງອວງລັນເອງຈຶ່ງເຂົາໄປຫາກວນ
ຫອງຄຳນັບແລ້ວ ພຸດວ່າຈຶ່ງທ່ານຈະອ່ອນນົມກັບເພິງໃຊ້ອ່ອນນັ້ນ
ຈົງສວັນມີກັດເສີໂຄຍເຮົວເດີດ ກວນຫອງວ່າເພິງໃຊ້ອ່ອງຈະຍອມ
ຮັບຫວີມຍອມກິ່ງໄມ້ຮູ້ ຈຶ່ງເຮົາຈະເປັນປະຕູຄ່ານອອກໄປນັ້ນຈວຍ
ວ່າເພິງໃຊ້ອ່ອງຄຸມທຫາຮັກເຂົາມາໃນດ່ານ ວະກຽງຈະນີໄດ້ຄວາມ
ເຕືອກຮັນຫວີ້ ນາງອວງລັນເອງວ່າເພິງໃຊ້ອ່ອນນັ້ນມີຄວາມຍິນທີ
ຍິຍາກຈະໃຫ້ນາງຄວນອອງເງິນໃຫ້ກັບເຕັກເຫັນຜູ້ບຸກຮ່າຍຍູ້ຈຶ່ງຈະ
ຄືດທຳຮ້າຍທ່ານນັ້ນເຫັນຈະໄມ້ຄືດ ດ້າທ່ານມີຄວາມສົງສັຍອ່ອງຈຶ່ງ
ແຕ່ງໜັງສົ່ວໃຫ້ນາງຄວນອອງເງິນດີ້ໄປແຈ້ງຄວາມໃຫ້ເພິງໃຊ້ອ່ອງ

ຮູ້ເສີກ່ອນ ກວານທອງເຫັນຂອບດ້ວຍ ຈຶ່ງແຕ່ງໜັງສືອ່ອນນ້ອມ
ໃຫ້ນາງກວນຂອງເງິກຄືອໄປໃຫ້ເພິ່ງໄຊອ່ອງ

ຜ່າຍນາງອວງລັນເອງ ອຍາກຈະໄປຄູ່ປ່ວງເຕີກເຫັນວ່າຈະ
ງານງາມສັກເພີຍໄວ ຈຶ່ງວ່າກັບກວນທອງວ່າທາງຊັ່ງຈະໄປນັ້ນກີບປ່ລິຍາ
ອີ່ມ້າພເຈົ້າຈະຂອບເປັນເພື່ອນດ້ວຍກວນທອງກີໃຫ້ໄປ ນາງກວນ
ຂອງເງິກ ນາງອວງລັນເອງກີກຳນັບລາໄປຢັ້ງຄ່າຍເພິ່ງໄຊອ່ອງ ບອກ
ກັບນາຍປະຖຸໃຫ້ໄປແຈ້ງແກ່ເພິ່ງໄຊອ່ອງວ່າ ເຮມາຈາກທ່ານໂມຮູນ
ກົວຈະມາຫາເພິ່ງໄຊອ່ອງທ່ານທ່ານຜູ້ຮັກຊາປະຖຸກີເອົາຄວາມ ໄປແຈ້ງ
ແກ່ເພິ່ງໄຊອ່ອງ ເພິ່ງໄຊອ່ອງກັບນາຍທ່ານທ່ານທັງປວງວ່າ ນາງກວນ
ຂອງເງິກໄດ້ຮັບຄໍາເຮົາວ່າຈະທີ່ກ່າຍຫລວງຍ່ວນໃຫ້ແຕກ ໃຫ້ເຕີກເຫັນ
ກົດບັນມາແລ້ວ ຈຶ່ງຈະອອກມາເຂົ້າເກລີ້ມກົດ່ອມເວາ ບັນ້ຳເຕີກເຫັນກັບ
ທ່ານທັງປວງກີຍັງໄໝກລັບມາ ນາງກວນຂອງເງິກມາສວັນມັກກົດກັບ
ເຮົາຈະໄໝສຸ່ຈົກຕອກກຣະນັງ ເອີນຸນກົງວົງຈຶ່ງວ່າຈຶ່ງທ່ານວ່າກ່ອນ
ອີ່ມ້າ ທີ່ຈະໃຫ້ນາງກວນຂອງເງິກເຂົ້າມາໃນຄ່າຍນັ້ນຍັງໄໝໄດ້ ດ້ວຍ
ນາງຄົນນົມເວທນນກຽມຈະກະກະທໍາວຸ່ນວາຍໜີ້ ຂ້າພເຈົ້າຈະອອກ
ໄປພຸດໄດ້ຄາມຄູໃຫ້ໄດ້ກ່າວມກ່ອນ ເພິ່ງໄຊອ່ອງເຫັນຂອບດ້ວຍ
ເອີນຸນກົງວົງກົດກັບໄປໜ້າຄ່າຍ ດັ່ງທີ່ກຳນັບກັນຄາມຮຽມເນື່ອມ
ແລ້ວ ເອີນຸນກົງວົງຈຶ່ງພຸດວ່າ ເຄີມຕ້ວໄດ້ສັງຄູາໄວ້ກັບເພິ່ງໄຊອ່ອງ

นายเรว่าจะที่ค่ายหลวงชวนให้แตก ให้เต็กเหลงกับทหาร
ทั้งปวงกลับคืนมาแล้ว ทวิจึงจะมาส่วนภักดี บัณฑิต
นันก์แตกแล้ว เหตุใดจึงไม่เห็นเต็กเหลงกับทหารกลับมา
ทวิคิดเป็นอุบัยล่อหลวงนายเรว่าหรือ นางควนของเงิกจึงตอบ
ว่า ซึ่งข้าพเจ้าจะดื่มหลวงนายท่านนั้นหมายได้ เกิมข้าพเจ้ายก
กองทัพมาที่ค่ายหลวงชวนแตกแล้ว เต็กเหลงและทหารซึ่ง
ท้องชังอยู่ในค่ายนั้นก้ออกมาได้สน ข้าพเจ้ากับนางของลัน-
เองจึงพา กันเข้าไปหาปราրถนาจะแจ้งความให้ทราบ เต็กเหลง
กับทหารกลับพากันจะจับข้าพเจ้าม่าเสีย ข้าพเจ้ากลัวความ
ตายจึงพา กันหนีไปแล้วเต็กเหลงกับทหารกลับมา ขณะนั้น
เมื่อเวลา กลางคืนข้าพเจ้ากับนางของลันเองจุดคบเพลิงเที่ยว
ตามหา กันไม่พบ ไม่แจ้งว่าไป哪里 ดico ข้าพเจ้าจึงกลับไป
ปรึกษา กับบิดาทูลงแล้ว จึงทำหนังสือให้ข้าพเจ้าถือมาคำนับ
อ่อนน้อมต้อนายท่าน เอี่ยบุน กว่าว่างการ เช่นนั้นจึงกับเป็น
ที่เชื่อฟังยังไม่ได้ ท่านจึงไปเที่ยวสืบเสาะตามทัวเต็กเหลง
กับทหารซึ่งไปกับเต็กเหลงมาได้แล้ว จึงจะรับหนังสืออ่อน
น้อมของท่านได้ นางควนของเงิกได้ฟังเชิงว่าท่านกลับไป
แจ้งแก่เพงไชอ่องนายท่านเดิม ว่าข้าพเจ้าขอผูกอึกสักสิบห้า

ວັນ ຈະໄປເຖິງວິສີບເສາະຫາມເຕັກແຫດກັບທຸກທຳປົງມາໃຫ້ໄດ້
ພຸດແລ້ວກໍລາເອີ້ນບຸນກົງຈຳກັງໄປ ເອີ້ນບຸນກົງຈຳກັບເຂົ້າມາແຈ້ງຄວາມ
ຄວາມຮັງໄດ້ພຸດກັບນາງຄວນຍອງເງິກ ຂອັບກັບໄປຄາມເຕັກແຫດໃຫ້
ເພີ້ງໄຊອ່ອງພື້ນທຸກປະກາດ ເພີ້ງໄຊອ່ອງໄດ້ ພຶ້ງກີ່ຄ່ອຍຄລາຍ
ຄວາມວິທີກ

ຜ່າຍນາງຄວນຍອງເງິກນາງອວງລັນເອັນປົກໆາກັນ ຈຶ່ງຈະ
ເຖິງວິຄາມເຕັກແຫດ ນາງອວງລັນເອັນຈຶ່ງວ່າຄາມຜັນແປຣໄປຄັ້ງນີ້
ຄວນຮອງບົດຄາທ່ານກີ່ຍັງໄມ້ຮູ້ ທ່ານຈະຄຸມທຸກທຳຮັບໄປເຖິງຫາ
ເຕັກແຫດຂ້າພເຈົ້າຈະໄປແຈ້ງຄວາມແກ່ບົດຄາທ່ານເສີ່ງໃຫ້ກ່າວຈະໄດ້
ຊ່ວຍກັນຄົກອ່ານ ນາງຄວນຍອງເງິກເຫັນຮອບດ້ວຍ ຈຶ່ງວ່າທ່ານຈະ
ຮັບໄປແຈ້ງແກ່ບົດຄາເຮົາໄຫ້ຮູ້ເດີພຸດແລ້ວກໍຄຸມທຸກທຳໄປເຖິງວິສີບຫາ
ເຕັກແຫດ ນາງອວງລັນເອັນກີ່ຮັບກັບໄປ ດັ່ງ ດ່ານ

ຜ່າຍເຕັກເຫຼົາແຈ້ງ ວ່ານາງ ສອງຄນ ຈະໄປຄາມເຕັກແຫດຈຶ່ງ
ຄຸມທຸກທຳຮອບທີ່ເພີ້ງໄຊອ່ອງອອກຈາກຄ່າຍະດູວ່າ ນາງທີ່
ສອງນີ້ຈະໄປເຖິງຄາມຫາເຕັກແຫດຈົງທີ່ອໝ່າງໄວ ຄຽນມາ
ດື່ງກລາງທັງເຫັນນາງອວງລັນເອັນພາທ່າທຳປະມາດເກົ້າຄນສີບຄນ
ທຽງໄປດ່ານ ເຕັກເຫຼົາຈຶ່ງຄົວ່ານາງອວງລັນເອັນມີຮູ່ປົງມາເສັນກັບ
ນາງຄວນຍອງເງິກ ຈໍາເວົາຈະເກລີຍກລ່ອມໄວເປັນກວරຍາເຫັນຈະຕື່

แท้จะท้องคงสูงทำอ่านาพั่งถ้อยคำนางอวงลันเงงคุ่ว่าจะเป็น
คนใจดีคงหนักแน่นหรือจะเป็นคนใจเบา ก็คงนั้นแล้วก็ร้อง
ความนางอวงลันเงงจะไปข้างไหน เพงใช้อ่องให้เรามาขับ
จังลงจากม้ามาคำนับเราเสียโดยที่ นางอวงลันเงงได้พึ่งก์หัว
เราจะบ่าว่าท่านชื่อไรเจ็บบากใจมาขับเรา เทิกเขาว่าว่าเราเป็น
บุตรเพงใช้อ่องชื่อเทิกเข้า นางช่วงลันเงงว่าเราเก็บนางทวน-
ยองเง็กก์ไกพับเอียนบุนก้วง ณ ค่ายพูดจากันตกลงเห็นพร้อม
กันแล้ว เราจึงได้กลับมา ท่านจะเอาชื่อเพงใช้อ่องมาอ้างว่า
ให้มายับนันเราหาชื่อไม่ เทิกเข้าได้พึ่งก์ทำเป็นโกรธ เอาง่าว
พื้นนางอวงลันเงงไปแต่เมินให้ถูก นางอวงลันเงงเอกสารบีบไว้
ขับมาสะอึกเข้ามาเอกสารบีบพื้นเทิกเข้า เทิกเขาร้องว้าบัดเสีย
แล้วก็ถอยออกไปให้ห่าง จึงพูดว่าเราได้ยินชื่อเสียงท่าน
ประกายมานานแล้ว แต่เมินได้รู้จักท่านได้มารบทกันวันนี้เป็นบุญ
หนักหนา เราจะซ่อมด้วยสักขอหนังเจ้าจะเห็นด้วยหรืออย่างไร
ก็ยังไม่แจ้ง นางอวงลันเงงจึงว่าท่านจะพูดจาประการใดก็
เชิญว่าไปเดิด เทิกเข้าจึงว่าทุกวันนี้ท่านจะเราก้มความสุขสนนาย
ทั้งเจ้านายกชุมเหลียงให้มีศรีบารราศักดิ์พร้อมมูลอยู่แล้ว ยัง
ขาดอยู่แต่ผู้ที่จะร่วมทุกชีวิตร่วมสุขนั้นไม่มี เราได้พึ่งถ้อยคำ

และเห็นผู้มีเจ้าวันนี้ให้มีความรักใคร่ยิ่งนัก จะขอเป็นที่ปรึกษาร่วมสุขและทุกข์ก่อไปจะเห็นประการใด นางอวลันเงยไก่พึงถ้อยคำเด็กเข้าพูดในจิตนักคิดรัก แต่สร้างทำมารยาดอนว่า ทว่าข้าพเจ้าเป็นคนวาสนาด้อยสติบัญญาและผู้มีปัจจัยประมาณ ห้านอคส่าห์มความเมตตาหนึ่งพระคุณหนักหนา แท้ชีวะให้เป็นที่ปรึกษาร่วมทุกข์และสุขนั้นเห็นไม่สมควรเด็กเขาว่าเราเห็นวาสนาและสติบัญญาเข้ากับเรา ก็พอสมควรกันแล้วจังไกพูดถึงมาทราบว่าจะน้อยวาสนาจริงเหมือนหนึ่งถ้อยคำเจ้าก็ไม่เป็นใหญ่ยิ่งกว่าความรัก นางอวลันเงยจังว่าหานมจิตคิดเมตตาจะซุบเลี้ยงโดยจริงแล้วก็สุดแท้ท่าน เด็กเขาว่าถ้าเจ้ายอมคงนนแล้วจังเข้าไปบอกราชนองให้ไปพบบิดา ณ ค่าย จะได้พูดจากันจึงจะเป็นที่เชื่อพึ่ง นางอวลันเงยว่าหานอย่าวิถึกข้าพเจ้าจะพูดจาให้ทราบหองออกมหาหานให้จังไก พูดแล้วนางอวลันเงยกล้าเด็กเข้าไปเด็กเขานั้นยังหยุดทหารอยทวนหองอยู่

ฝ่ายนางอวลันเงยครั้นไปถึงท่านก็เข้าไปหาทวนหองทวนหองถามว่าถือหนังสือไปให้เพงไซอ่องว่าประการใดบ้าง นางอวลันเงยก็แจ้งความแท้หลังให้ทราบหอง พึ่งทุกประการ

แล้วว่าเพงใช้อ่องให้ม้าเชญท่านไป ค่ายจะได้พูดจากัน
ให้เป็นที่ไว้วางใจ หวานหองได้พังก์มีความยินดี พาหหาร
ประมาณเก้ากันสิบกันออกจากค่านครองมา ค่ายเพงใช้อ่อง
ครั้นมาได้ครึ่งทางพบเด็กเชาคุณทหารตั้งสักคักทางอยู่ หวาน-
หองเห็นเด็กเชาถือหวานกริยาเข้มแข็งประหนึ่งจะเข้าสู้กับข้า-
ศึกก็ทกใจ ครันเข้าไปใกล้แล้วจังว่า เกมข้าพเจ้าเป็นคน
โฉดเชลากะร่องไปคัวยทิฐิมได้อ่อนน้อมต่อบิทาท่าน บัดนี้
รู้สึกว่าเป็นคนผิดแล้ว ข้าพเจ้าจะมาคำนับเข้าสวามิภักดิ์กับ
ท่าน ท่านคุณทหารมานี้จะไปช้างใหญ่หรือ เด็กเชาได้พัง
คั้นนกร่องหวานตัวยเสียงอันดัง หวานหองตกใจพลัดตกม้า
ลง เด็กเชาเอวง้าวพื้นชาตัวขาดสองหอนแล้วทักศรีจะหวาน-
หองให้ทหารเอาไปให้เพงใช้อ่อง ค่ายแล้ว เด็กเชาก็คุ้ม^ช
ทหารเข้าไปในค่านจะจับตัวพรรคพวกหวานหองมาเสียให้สั่น
กรุนมาพบนางอวงลันเองก์บอกความตามซึ่งม่าหวานหองให้
พังทุกประการ นางอวงลันเองทกใจจังว่าซึ่งท่านทำทั้งนี้
นางหวานหองเงิกจะมิน้อยใจข้าพเจ้าว่าคิดร้ายต่อบิทาเขานหรือ
เด็กเชามิได้กอบประการให้ครองเข้าไปช้างใน

ຝ່າຍຄວນເຫດງ ຕວນເຂົກບັນມາຮາດແຈ້ງວ່າ ເຖິກເຂົາມ່າ
ຕວນຫອງກາຍແລ້ວຄຸມທຫරເຂົ້າມາຈະຈັບຖ້າ ກີ່ພາພຣະກພວກ
ເປີດປະຕູຄ່ານໍ້າໄປຄ່ານຸ່ງໄດ້ກ່ຽວ ເຖິກເຂົາແຈ້ງວ່າຕວນເຫດງ
ກວນເຂົາອພຍພນໍໄປແລ້ວ ກີ່ທ່ານນັ້ນສື່ອແຈ້ງຂໍ້ຄວາມ ຊຶ່ງໄດ້
ຄ່ານໂມຊຸນກ້ວນແລະກໍາຈັດ ຕວນຫອງຜູ້ຮັກໝາຕ່ານນັ້ນເສີຍ ໄດ້
ທຫරຄົ້ນໄປໃຫ້ເພິ່ນໄຊອ່ອງບົດາ

ຝ່າຍເພິ່ນໄຊອ່ອງຮູ້ທັນສື່ອແລ້ວກີ່ກົກໃຈ ຈຶ່ງວ່າກັບນາຍທັພ
ນາຍກອງທັງປວງວ່າ ເຖິກເຂົາລະເມີດໄປທໍາກາຣເທົ່າເກອໄຈ ມີໄດ້
ບອກໄໝເຮົາຮູ້ກ່ອນນັ້ນຜົກນັ້ນ ຈະກ້ອງໄປໜໍາຮໍາທຳໄທເສີຍໄໝ
ຄື່ງໝົງທີ ແລ້ວໃຫ້ທ່ານທີ່ສົດທີບັ້ງຢາອຍໆຮັກໝາຄ່າຍ ເພິ່ນໄຊອ່ອງ
ກັບນາງເງົງຍາຍທີ່ນີ້ຄຸມທຫරສາມພັນມາ ດ່ານໂມຊຸນກ້ວນ
ເຖິກເຂົກບັນນາງອວງລັນເອັນກີ່ອກມາຮັບເພິ່ນໄຊອ່ອງ ເພິ່ນໄຊອ່ອງ
ກຣນເຂົ້າໄປໃນຄ່ານແລ້ວ ກີ່ປະຊຸມນາຍທັພນາຍກອງທັງປວງ
ພຣ້ອມກັນ ໄທເອາຫວ້າເຖິກເຂົາມໍາຈຳຮໍາ ເພິ່ນໄຊອ່ອງຈຶ່ງວ່າ
ຕວນຫອງໄດ້ໃຫ້ນາງຕວນຫອງເງັກນໍາເອາຫນັ້ນສື່ອໄປຂອ່ອນນັ້ນ
ຍອມສາມກັກຄົກທ່ອງເຮົາແລ້ວ ເຮົາຍັງໄມ້ຮັບນັ້ນເພຣະຍັງມີໄດ້
ເຖິກເຫດງແລະທ່ານຄົນນາ ບັດນັ້ນນາງຕວນຫອງເງັກກັງໄປເຖິ່ງ
ສົ່ນຫາເຖິກເຫດງອໍຍ້ມີຮູ້ວ່າຈະໄປກຳບະລິດ ເຮົາກີ່ໄມ້ໄດ້ນັ້ນຄົນໃຫ້

โดย เจ้าเป็นแต่ทหารในกองทัพเหตุไคร์จะลงทะเบียนมาทำอันตรายแก่ต่วนหอง เต็กเชาได้ฟังก็กล่าวจึงพุดแก่ทัวร์ ข้าพเจ้ารู้ดีว่ามีเสือออกมากจากชายบ้านตัวหนึ่ง ม้าชิงข้าพเจ้าขึ้นเป็นม้าใหม่ เห็นเสือเข้าก็ตกใจที่นี่มีพยศเอาไว้ไม่อยู่พาวังไปถึงหน้าค่าน ตวนหองซึ่ม้าถืออาวุธออกมำทำการกริยะจะเข้ามารบกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเอ่ยว่าพื้นทกม้าตายแล้วนางของลันเองก็เบิดประตูคุณต่านอย่างรบกับข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าจะไปบุกรุกเข้าไปตีหักเอาค่านไม่อนุกวนนั้นหามิได้ เพงใช้อ่องได้ฟังก์ໂගຣົດ จึงร้องทวาจว่าเอ็งพุดแก่ทัวร์ไม่เชื่อ สั่งให้ทหารเอาทัวเต็กเชาไปป่าเสีย นางเชงชวยหนึ่งและนายทพนายนกองหงปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงว่ากับเพง-ใช้อ่องว่า ซึ่งเต็กเชาทำผิดควยกฎหมายพิชัยสงคราม ท่านจะทำโทษโดยอาญาศึกนั้นก็ควรแล้ว ข้าพเจ้าหงปวงขอโทษไว้ให้ทำการแก้ตัวคุณสักครั้งหนึ่งก่อน ถ้าเต็กเชามิได้เจ็บจำทำความผิดต่อไปอีกจึงค่อยฆ่าเสีย เพงใช้อ่องจึงว่าท่านหงปวงจะมาขอโทษคนผิดนั้นไม่ชอบ ประการหนึ่งทแกด้วทหารหงปวงก็จะพาคนเอาอย่างทำการให้ผิดไป เราจึงจะทำให้เป็นตัวอย่างไว้ นางเชงชวยหนึ่งกับนายทพนายนกอง

หังปวงก์พา กันอ้อนวอนขอเพงไช อ่อง เพงไช อ่อง ขั้น มีได้ ก็ยกไทยให้ เพงไช อ่อง จึงให้ทหาร เอา คพ หวาน หอง ไป ผึ้ง เสีย ที่ สมควร แล้ว ให้ทหาร ไป เที่ยว สืบ คุณ ว่า ครอบครัว หวาน หอง นั้น จะ ไป แห่ง ใด ทหาร กลับ มา แจ้ง ว่า ข้าพเจ้า ไป สืบ ได้ ความ ว่า หวาน แหง หวาน เช้า พามารดา และ ครอบครัว หัน ไป อาศัย อยู่ ณ ท่าน ลู ได้ กวน เพงไช อ่อง จึง ปรึกษา นาง เชง ขยาย หัน ว่า จะ ได้ ผู้ ใด อาสา ไป เกลี่ย ก่อ ล่อม มา ได้ นาง เชง ขยาย หัน จึง ว่า เทิก เขา นั้น เป็น คน นี้ ไทย อยู่ จง ให้ ไป เกลี่ย ก่อ ล่อม ทำการ แก้ ตัว เดิม เพงไช อ่อง เห็น ชอบ ด้วย จึง สั่ง ให้ เทิก เขา ไป เกลี่ย ก่อ ล่อม พรรค พว ก ครอบครัว หวาน หอง มา ให้ จง ได้ ใน ขณะ นั้น นาง ของ ล้น เอง พอก กับ เพงไช อ่อง ว่า ถึง แต่ ข้าพเจ้า มา เป็น บุตร สะ กิ ท่า น ก็ ยัง หา ได้ ทำ ความ ซ่อน สิ่ง ใด คือ ท่า น ไม่ ข้าพเจ้า จะ ขอ อาสา ไป กับ เทิก เขา เกลี่ย ก่อ ล่อม บิดา ข้าพเจ้า ให้ มา สามี กัด แก่ ท่า น เพงไช อ่อง ได้ พึ่ง ก์ มี ความ ยิน ดี เทิก เขาย กับ นาง ของ ล้น เอง ก็ จัด แข่ง ทหาร พอ สม ควร รึ น ไป ณ ค่าน ลู ได้ กวน

ฝ่าย นาง หวาน ชอง เงิกรัตน ไป ถึง เข้า เทิก กีช แคล้ว กี เที่ยว หา เทิก แหง

ผ้ายเจียวเทงกุย งักกังครันหนีพวก โจรมาแล้ว ก
เที่ยวหาทางซึ่งจะไปค่าย มาพบนางสาวคนของเง็กเข้า เจียว-
เทงกุยกับขบ้มามาร้องว่า นางสาวคนของเง็กหนีเราไปครองหนึ่ง
แล้วกับบ้ามจากบ้าเรอาอิกหรือ ก็รำทวนเข้ามาระบควยนาง
สาวคนของเง็ก นางสาวคนของเง็กจึงตอบว่าท่านอย่าเพิง ก็จะ
ก่อนเราจะแจ้งความให้เข้าใจ งักกังกี้ร้องห้ามเจียวเทงกุยว่า
อย่าเพิงวุ่นวายไปก่อน นางสาวคนของเง็กจะบอกความประการ
ให้ เจียวเทงกุยก์หยุดอยู่ นางสาวคนของเง็กจึงพูดว่าเมื่อเต็ก-
เหลงและพวกท่านเข้าอยู่ในค่ายหลวงสวนนั้น เพงใช้อ่อง
ไปได้พบร้าที่ศาลงเบง ได้พูดไว้ว่าให้เราช่วยติค่ายหลวง
สวนแก่ท่านหงหานายօอกมา เรายังไห้รับคำยอมส่วนภักดี
แล้ว ครันเรามาติค่ายແຕກเต็กเหลงกับพวกท่านกลับจะมาทำ
ร้ายเรารึง ได้หนีไปหาเพงใช้อ่อง เพงใช้อ่องเห็นเต็กเหลง
กับพวกท่านหายไป จึงให้เรามาเที่ยวตามหา บัดดี้เต็กเหลง
ไปอยู่ที่ไหนจงบอกให้แจ้งคัวยเกิด เจียวเทงกุยได้พึงดังนั้น
ก็ยินดี จึงเล่าความตามซึ่งหลงทางจนพวกโจรจับเต็กเหลง
เตียคง หลีหวีไปไว้ให้นางสาวคนของเง็กพึ่งทูกประการ นาง
สาวคนของเง็กจึงถามว่าเข้าซึ่ง พวก โจร อยู่นั้นเรียกเข้าอันไก

ເຈົ້າວເທັງກຸ່ມອກວ່າເຂົາເຖິກກີ້ຂ້າວ ນາງຄວນຍອງເງິນຈິງວ່າທ່ານ
ທີ່ສອງຈົງຮັບໄປບອກພຶງໄຊອ່ອງເດີດ ເຮົາຈະໄປແກ້ເຖິກແຫລງ
ກັບທຫາຣສອງນາຍມາໄຫ້ໄດ້ ວ່າແລ້ວຕ່າງຄນີກໄປ ເຈົ້າວເທັງກຸ່ມ
ກັບນັກກັງຄົນໄປດີ່ງກ່າຍແຈ້ງຄວາມວ່າ ພຶງໄຊອ່ອງຍົກໄປຕັ້ງອ່ອ່
ໃນຄ່ານໂມສຸນກົວນ ກົດອອກຈາກຄ່າຍຄວງໄປ ດັ່ງແຈ້ງຄວາມ
ແກ່ທ່ລັງໄຫ້ພຶງໄຊອ່ອງພັ້ງທຸກປະກາດ ແລ້ວວ່າຂ້າພເຈົ້າໄດ້ພົບ
ນາງຄວນຍອງເງິນກສາງທາງ ນາງຄວນຍອງເງິນຈະໄປປະພວກ
ໂຮງແກ້ເອາເຖິກແຫລງ ເຕີຍຄົງ ອົດໜີ້ຄືນມາ ໄທ້ຂ້າພເຈົ້າມາ
ແຈ້ງຄວາມແກ່ທ່ານ ພຶງໄຊອ່ອງໄທ້ພັ້ງກີ້ກົກໄຈ ຄືດູົງເຖິກແຫລງ
ກັບທຫາຣສອງຄນີກວັງໄທ້ ປັບປຸງກັບນາງເຊັງຫວຍໜີນວ່າເວາ
ຈະຄືກປະກາດໄຕ ນາງເຊັງຫວຍໜີນວ່າຄື່ງຂ້າສີຈັບໄປໄດ້ລ້ຽງ
ວ່າອ່ອ່ຍ້ກຳນົດໄກແລ້ວ ນາງຄວນຍອງເງິນກີ້ຄົງຈະຄືດແກ້ໄຂເອາຊ້
ໜະໄດ້ ທ່ານອຍ່າວິທິກທິຂ່ອນໄປເລີຍ ພຶງໄຊອ່ອງທອດໃຈໃຫຍ່
ແລ້ວພຸດວ່າການໄນ້ຄວາມເປັນກົມາເປັນໄປຕ່າງ ຖ້າ ກົງນກເພຣະ
ວາສຳນາຂອງພຣະເຈົ້າຊ່ອງຍືນຈົງອ່ອງເຖິ່ງພຸດແລ້ວກີ້ນີ້ອ່ອ່

ຜ່າຍນາງຄວນຍອງເງິນຄົນໄປດີ່ງເຂົາເຖິກກີ້ຂ້າວ ກີ້ເຫຼືອຄົນ
ທ່າໄປດີ່ງຊອກເຂົາເທິ່ງໜີນ ໜັ້ນທຫາຣຄົມເຊື່ອກຍືນອ່ອ່ປະມານ
ສາມຮ້ອຍຄົນ ນາງຄວນຍອງເງິນກີ້ວ່າຈະຮອຍທຫາພວກນີ້ຈັບ

เต็กเหลงไปไว้ในเบื้อนม่นคง อย่าเลยจะจับเอาตัวมาคนหนึ่ง
ตามให้ได้ความจริง กิດดังนั้นแล้วก็ควบม้าทรงเข้าไปร้าย-
มนต์แปลงกายเป็นพญาเม้าผีแล้วร้องคุว่า ว่าทหารเหล่าน
นั้นรู้จักกูหรือไม่ เหล่าทหารทั้งปวงเห็นก็ตกใจตัวสั่นหมอน
ชับหนาลงสัน นางควนของเง็กซึ่งจับเอามาคนหนึ่งตามว่า
ผู้ใดเป็นนายให้พวกเอ็งมาท่องอยู่ที่นั้น ทหารผู้นั้นบอกว่าเจ้า-
เมืองน้ำหมันยกกองทัพไปตีเมืองเบี้ยนเหลียง จึงให้ได้กิม-
ງวน นายข้าพเจ้าคุมทารมماตงรักษา ณ เขานอกกีซัว มี
ข้าศึกเมืองเบี้ยนเหลียงยกมาตีให้จับไว้ บัดนั้นนายข้าพเจ้าจับ
ให้ไว้สามคนแล้ว ขอเต็กเหลงหนึ่ง เทียบหนึ่ง หลังหนึ่ง
ซึ่งไว้ในค่ายจะเอาส่งยังกองทัพเจ้าเมืองน้ำหมัน นางควน-
ของเง็กว่าเอ็งจะไปบอกรู้ให้กิมงวนว่าเราซื้อนางควนของเง็ก
เป็นบุตรคนหองผู้รักษาค่านไม่ชุนกวน จะมาขอตัวทหาร
สามคนไปให้ได้กิมงวนส่งคัมมาให้เราโดยเร็ว ทหารก็ไป
แจ้งแก่ได้กิมงวนความค่านางควนของเง็กทุกประการ ได้กิม-
งวนให้พั้งก์โกรธจึงปรึกษากับทหารว่า นางควนของเง็กนี้คิด
เอาใจออกหากเข้าตัวข้าศึกพูดจาหยาบช้านัก เราจะจับทัว
ส่งไปให้ล่องทีเกา ว่าดังนั้นแล้วก็คุมทหารยกไป จะจับก้า

ນາງຄວນຍອງເງິກ ນາງຄວນຍອງເງິກເຫັນກອງທັພຍກມາ ຈຶ່ງ
ຂັບມ້າຂັ້ນຫັກຫາຮ້ອງຄາມວ່າທ່ານນີ້ຮ້ອງຊ້ອໄທກົມງວນ ໄທ້-
ກົມງວນກົບຮ້ວ່າແຈ້ງແລະກົດໄທກົມງວນ ນາງຄວນຍອງເງິກຈຶ່ງ
ວ່າເຫດຸໃກ່ທ່ານຈຶ່ງມີເອາຫາຮສາມຄນນາສ່ງໃຫ້ ຜົ່ງທ່ານຍົກມານີ້
ຈະຮັບຄ້ວຍເວາຮ້ອ ໄທ້ກົມງວນຕອບວ່າທ່າຮສາມຄນນີ້ເປັນ
ທ່າຮຣາຊອງເພັງໄຊອ້ອງ ຂ້າສຶກຄວນຫອງນິດາເຈົ້າແລະກົວເຈົ້າໄກ້ໄດ້
ກິນເບີ້ຍຫວັດເຈີນເຖິອນຂອງລອງທີເກາ ບັນ້ພັງໄຊອ້ອງຍົກກອງ-
ທັພມາຄົດເນື່ອງເຫດຸໃກ່ຈຶ່ງມີໄດ້ຕ້ອບ ກລັບມາເຂົ້າຄ້ວຍຂ້າສຶກເສີຍ
ອັກເລົາ ເຮົາຈະຈັບກົວສ່ງໄປໄທລອງທີເກາ ຈົງລົງຈາກມ້ານາໄຫ້ຈັບ
ເສີຍໂຄຍກີ ນາງຄວນຍອງເງິກຈຶ່ງຕອບວ່າລອງທີເການີ້ ເປັນຄນ
ຫາບໍ່ຢູ່ຢາແລະຄວາມກົມມີໄດ້ ໄນມີຄົດເຈີມກົວວ່າເປັນເນື່ອງນັ້ຍ
ຍົກກອງທັພໄປຄົດເນື່ອງເບີ່ນເໜີ້ຍ ຜົ່ງເປັນເນື່ອງໃຫຍ່ອຸປ່ມາກັງ
ໄລ່ຝູ່ງແພະເຂົ້າປາກເສື່ອ ນ່າທີ່ຈະເປັນອັນຕຽຍໄປເອງເຮົ້າ
ໄມ່ຮອບ ຈຶ່ງໄດ້ໄປເຂົ້າສາມີກັກທີ່ກັບເພັງໄຊອ້ອງ ຜົ່ງທ່ານຈັບ
ທ່າຮຣາຊອງໄວ້ນີ້ຜິດນັກ ຈົງສ່ົ່ງກົວມາໃຫ້ເຮົາເສີຍໄທຍ່ເຮົາ
ດັກຂັດແຫັງອູ່ກີຈະນ່າເສີຍໃຫ້ສັນຫັກກອງທັພ ໄທ້ກົມງວນໄກ້ພັ້ງກີ
ໂກຮົດ ໃຫ້ເຫັນທ່າຮເອກອກໄປປັບຄ້ວຍນາງຄວນຍອງເງິກໄດ້
ຢືນເພັງ ນາງຄວນຍອງເງິກພື້ນຄ້ວຍກະບົນທົກມ້າຕາຍ ເງົ້າທີ່ທ່າຮ

เอกสารนี้ของหินลายก์โกรธ จึงขับม้าเข้ารับด้วยนางควนของเงิก ได้สินห้าเหลียง นางควนของเงิกพ่นเง้าที่กายชบกับหลังม้า ให้กิมวงวนเห็นดังนั้นโกรธ จึงขับม้าเข้ารับด้วย นางควน ของเงิกเป็นสามารถ นางควนของเงิกต้านทานผึมอ ให้กิมวงวน ไม่ได้ก็ขับม้าหนี ให้กิมวงวนก็ขับม้าໄล่ตามไป นางควนของเงิก ชักม้ากลับหน้ามา ให้กิมวงวนชักหยุดม้าไม่ทัน ม้านั้นก็เลี้ยง หน้างควนของเงิกขึ้นไป นางควนของเงิกเอากระบี่พันธุ์ ก ให้กิมวงวนตกม้าตาย ในขณะนั้นเอียนหุยทหารออกซอง ให้ กิมวงวน ก็ขับม้าเข้าสู่ กับ นางควนของเงิก เป็นสามารถ นาง เตียวสีซงเป็นภารยาเอียนหุย ก็ขับม้าเข้าช่วยเอียนหุยรับ แล้ว ทหารชับม้าหนุนออกมาก่อสองกัน นางควนของเงิกเห็น เป็นกระบวนการศึกระหว่างก็ควบม้าหนี แล้วเอาทรัพย์วิเศษ สำคัญไปถูกเอียนหุย นางเตียวสีก้มมั่ลง ทหารนางควนของเงิก ขับม้าไว้ เหล่าทหารให้กิมวงวนเห็นนายของทัวเสียทแกชาศก แล้ว ก็พา กันเข้าย้อมอยู่ด้วยนางควนของเงิกทั้งสิ้น นางควน ของเงิกจึงคุมทหารไปหาเต็กเหลียง เตียคง หลีหวัง คำย ให้ทหารพั่นกรงซึ่งชั้นน้อก เต็กเหลียง เตียคง หลีหวังเห็น นางควนของเงิกมาก์โกรธ เต็กเหลียงจึงว่า นางควนของเงิก

ໜີ່ເຮົາໄປໄດ້ຄວັງໜຶ່ງແລ້ວ ບັນຍືຄາມເຮົາມາຈະທຳຮ້າຍເຮົາອີກ
ຫີ່ອພວກເຮົາຈະຈັບຕົວໃຫ້ໄດ້ ແລ້ວກີ່ພາກນຸ້ງເຂົ້າມາ ນາງຖວນ-
ຊອງເງິກເຫັນດີ່ນຈົງຮ້ອງໜັນວ່າຍ່າເພື່ອວຸນວາຍກ່ອນ ຂ້າພເຈົ້າ
ຈະແຈ້ງຄວາມໃຫ້ທ່ານກຽບ ເຖິກແຫດງຮ້ອງທວາດວ່າຈະພຸດຈາສົ່ງໄຮ
ກີ່ເຮົ່ງພຸດ ນາງຖວນຊອງເງິກເຈົ້າຄວາມແຕ່ຫລັງໂຄຍຄະເອີຍໃຫ້
ເຖິກແຫດງພື້ນຖຸກປະກາດ ແລ້ວພຸດວ່າເສີຍແຮງທຳກາຣອາສາ
ປະກາຣຄານຫາຄວາມຂອບ ເມື່ອຄວັງທ່ານທຸກເຂົ້າໄປຢູ່ໃນກ່າຍ
ຫລວງຂວານນີ້ ຂ້າພເຈົ້າກີ່ທ່າຍແຕກແກ້ເອົາທ່ານຮອດນາໄດ້
ທ່ານກີ່ກລັບຈະທຳຮ້າຍຂ້າພເຈົ້າຄວັງໜຶ່ງ ມາກວ່າວ່າຂ້າພເຈົ້າໜີ້ໄດ້
ຮອດຊົວິຕ ມາຄວັງນີ້ທ່ານເສີຍທີ່ໃຫ້ເຂົ້າມາໄວ້ ຂ້າພເຈົ້າອຸທສ່າໜ້າ
ຜູ້ຮັບເອົາກາຍຝ່າຍອາວຸດແລະສຸກເກາທົນທີ່ເຂົ້າມາແກ້ທ່ານ ທ່ານ
ກີ່ກລັບຈະທຳຮ້າຍເສີຍອີກເດົ່າ ຂ້າພເຈົ້າເປັນຄົນອາກັບພົງໄດ້ມີກຣມ
ດັ່ງນຸ້ດັ່ງແລ້ວກີ່ຮ້ອງໃຫ້ ເຖິກແຫດງໄຫ້ພື້ນດັ່ງນີ້ກໍ່ຫຍຸໂກຮົງຈິງວ່າ
ເຮົາມໄດ້ແຈ້ງຄວາມແຕ່ຫລັງຊື່ງເຮົາທໍາຫຍາບຫ້າທ່ອເຈົ້ານີ້ ພອກຍ້
ເສີຍເດືອຍ່າກື່ອໂທ່ານເລີຍ ນາງຖວນຊອງເງິກໄດ້ພື້ນກົດໝີ່ມີຄວາມ
ສົບຍິນແລ້ວຈຶ່ງຕອນວ່າ ກາຮົ່ງຂ້າພເຈົ້າພຸດກັບທ່ານໄວ້ແຕ່ຫລັງ
ນີ້ ກີ່ໄດ້ຮະທຳສໍາເລົ້າຄວາມປະສົງກໍ່ຂອງທ່ານທຸກປະກາດແລ້ວ
ແຕ່ທ່ານພຸດກັບຂ້າພເຈົ້າໄວ້ນີ້ເຫັນຈະລືມເສີຍຄອກກະມັງ ເຖິກແຫດງ

จึงตอบว่าซึ่งเราได้พูดจากับเจ้าไว้นั้นเราไม่ลืมเจ้าอย่างวิทกคงจะให้สำเร็จความปรารถนาทุกประการ แล้วก็เข้าพักอยู่ในค่ายนั้น นางควนของเง็กจึงสั่งให้พวกสาวมีภักดีทำโถะเลียงเต็กเหลงและเตียคงหลีหงแล้ว นางควนของเง็กจึงพดว่าท่านทั้งสามจะรับไป ณ ท่านไม่ชุนกวน แจ้งความให้เพงไซอ่องทราบก่อน ข้าพเจ้าจะรวบรวมทหารเสียให้สันเชิงแล้วจึงจะยกตามไปท่อภัยหลัง เต็กเหลง เตียคง หลีหงกับทหารประมาณเก้ากันสิบคนก็พา กันไปถึงท่าน แจ้งความตามเหตุซึ่งมีแต่หลังให้เพงไซอ่องฟังทุกประการ เพงไซอ่องมีความยินดีครั้นคิดถึงเต็กเขาม่าควนของเสียก็วิทกนัก จึงปรึกษา กับนางเออยวยหนึ่งว่า นางควนของเง็กเขามีความชอบ ค่าเรา มากบัดนี้เต็กเขามันล่วง滥มีความชอบควนของบิดาเขามีเสีย ถ้าเขามาถึงรู้ความจะมิตรให้เราได้หรือ ท่านจะกิตประการใด นางเออยวยหนึ่งจึงว่า ถ้านางควนของเง็กมาถึงแล้ว ขอท่านจะได้รับแต่งการให้กินอยู่กับเต็กเหลงเสียก่อน ซึ่งเต็กเขาม่าบิดาเขามีเสียนั้นข้าพเจ้าจึงจะพูดจาแก้ไขไม่ให้ นางควนของเง็กน้อยใจแก่ท่านได้ เพงไซอ่องได้ฟังก็ถอยคล้ายใจ ในขณะนั้นเด่าเช่น พานางมืออกุยเอองมาถึงเข้าไปคำนับ เพงไซอ่อง

ແລະໄດ້ຄາມຖິ່ງຂ້ອງຮາກຮັກນັ້ນຕ່າງໆ ເພື່ອ-ເພື່ອໃຫ້ຈັກທີ່ໃຫ້
ນາງມີອົກກຸຍ່ເອງອ່ອຍ່ກາມສມຄວາມ

ອ່ອຍ່ມາວັນໜຶ່ງເພື່ອ-ເພື່ອ ໃຫ້ກ່າວປຸລູກໂຮງໃຫຍ່
ໜ້າດ້ານ ຈັດແຈງສຶ່ງຂອງໄວ້ພ້ອມສໍາຫຼັບຈະເຕັ້ງງານ ເຖິກແຫລງ
ກັບນາງທວນຍອງເງັກ

ຜ່າຍນາງທວນຍອງເງັກກົນໜ້າມກ່າວໄດ້ພຽກພຣ້ອມແລ້ວກີ່
ມາຍັງດ້ານໂນສຸນກົວນ ເພື່ອ-ເພື່ອຮູ້ວ່ານາງທວນຍອງເງັກມາດີ່
ແລ້ວກີ່ພານຍາທີ່ພ້າຍກອງອອກມາປະຊຸມ ໂຮງໃຫຍ່ ໃຫ້ເຊີຍ
ນາງທວນຍອງເງັກເຂົ້າໃນໂຮງຈະແຕ່ງກາມມົກລ ນາງທວນຍອງເງັກ
ເນື່ອຂອນນຳດີ່ງໜ້າດ້ານນັ້ນແຈ້ງກົດຕິກັດທີ່ວ່າ ເຖິກເຫຼັກຄົດຄົດ-
ອຸບາຍໝ່າບຕາເສີຍ ມາຮາດແລະພ້າຍສອງຄົນນີ້ພຍພහນີ້ໄປ
ອາສີຍ່ອຍ່ ດ້ານລູ້ໄດ້ກົວນບັດໜີ້ເຖິກເຫຼັກກາມໄປເກີ້ມີກົດລົມ
ກີໂກຮົດ ຈຶ່ງວ່າກັບທີ່ປົກກະຕົວ ທີ່ເພື່ອ-ເພື່ອໃຫ້ມາຮັບເຮັດເຂົ້າ
ໄປໃນໂຮງນັ້ນເຮັດຢັງໄປໄນ່ໄດ້ ກ້າຍເຖິກເຫຼັກທໍາການຫຍານຫ້າພ່າ
ນິຕາເວາ ທີ່ມີໄກມີກວາມຜົກນີ້ເສີຍເຮັດກັນໜັກ ຈໍາຈະໄປ
ດ້ານລູ້ໄດ້ກົວຈັບທັນເຖິກເຫຼັກມ່າແກ້ເຄັນນິຕາເວາໄຫ້ຈຶ່ງໄດ້ ວ່າແລ້ວ
ກີ່ກົມທຫາກລັບໄປຄົງເກົ່າຍົມໄພວ່ພລອຍ່ທີ່ເຂົາເຖິກກີ່ຫົວ ພ້ອມ
ແລ້ວກີ່ຈະຍົກໄປ ຜ່າຍເຖິກເຫຼັກກັບນາງອວງລັນເອງກົນໄປດີ່ງດ້ານ

สู่ไก่กวนแล้ว บริษากันว่าเราจะเกลียดกล่อมกรอบครัว
ทวนหองประการได้ เต็กเช่าว่าการซึ่งม่าทวนหองนั้นเราก็
จะสารภาพรับผิดโดยตัว นางอวงลันเงยจังว่าซึ่งท่านว่าจะ
สารภาพรับผิดคนนี้ข้าพเจ้าเห็นไม่ได้ ด้วยมิค่าเขายาทีหงคน
เห็นเข้าจะไม่ยอมก็จะเกิดวุ่นวายกันขึ้น ข้าพเจ้ามีอยู่อยู่
ข้อหนึ่ง เต็กเชาจังว่าอย่างเดือนน้อยอย่างไรจังว่าไปเดิน
นางอวงลันเงยว่าข้าพเจ้าจะเข้าไปพูดเกลียดกล่อมเสียก่อน ถ้า
บิค้าข้าพเจ้าสามมิภักดิ์แล้ว กรอบครัวทวนหองก็คงจะห้อง
ยอมอยู่เงย เต็กเชาเห็นชอนค้ายางอวงลันเงยให้เต็กเชา
พักอยู่แท่นภายนอก หัวกีเข้าไปหาบิคานในค่านกำนับแล้ว กี
แท่งกลพูดว่าข้าพเจ้าไปกับนางหวานของเงกได้สูรับกับกองทัพ
เพงใช้อ่องเป็นหล่ายครั้ง มากายหลังเสียทีทหารเพงใช้อ่อง
จับไปได้แล้วจะยกข้าพเจ้าให้เป็นภารยาเต็กเชา ข้าพเจ้าไม่
ยอมก็จะม่าเสีย ครั้นข้าพเจ้าจะขัดแข้งอยู่ก็คงถึงแก่ชีวิต
จำใจเป็นภารยาเต็กเชา บัดนี้เพงใช้อ่องให้มามพูกับบิคาว่า
ลองทีเกานั้นเป็นคนโลกหนบัญญาไม่ ยกกองทัพไปกระท่า
แก่หัวเมืองของพระเจ้าซ่องยินจงซ่องเที่ยว ซึ่งมีให้มีความ
เกี่ยวข้องขัดเคืองสึงไรกัน พระเจ้าซ่องยินจงซ่องเที่ยวรับสั่ง

ໃຫຍ່ເພື່ອອິນຍົກ ກອງທັນມາປ່ານເມືອງນໍ້າມັນເສີຍໃຫ້ຮ່ານ
ບັດນີ້ຍົກມາໄດ້ດ່ານໂມຊຸນກົວຊຶ່ງເປັນດ່ານທັນທັກສຳກັບແລ້ວຈະ
ຍົກເລີຍມາທີ່ເອົາດ່ານລຸ່ມໄດ້ກົວ ບົດເຫັນວ່າພອຈະກ່ອຽນດ້ວຍ
ເພື່ອອິນຍົກແລ້ວກີ່ໃຫ້ເຮັງຕະຫຼາດຢືນໄພວິພລໄວ້ຮັບໂຄຍເຮົວ
ຖັກເຫັນວ່າຈະຂັດແຂງໄປໄໝ່ຄລອດ ກົດອົກອ່ອນ ນົມເສີຍ ໂຄຍດີ
ອ່ອຍໃຫ້ໄພວິພລທ່າງໄຫັກມາຮ້ອນເຊຍ ອ່າງໜ້າໄດ້ພັ້ງດັ່ງນີ້
ກົດອົນໃຈ ໄຫຍຸ່ແລ້ວ ດາມ ນາງອວງລັນເອງ ວ່າບັນຍູ້ຍາເຈົ້າຈະຄື
ປະກາຣີຄື ນາງອວງລັນເອງວ່າເພື່ອອິນຍົກກອງທັນມາຄຽງ
ໄຫຍ່ຫລວງນັກ ທ່ານທີ່ສົກບັນຍູ້ຍາແລະຜົມອົກມາກ ຊຶ່ງຈະຄື
ກ່ອຽນດ້ວຍເພື່ອອິນຍົກຂ້າພເຈົ້າເຫັນຂັດສົນຍຸ່ ດ້ວຍຄາຜູ້ຫາ
ບຸນຸມແລະສົກບັນຍູ້ຍາໄໝ່ ກີ່ຍົມຈະແພັກຜູ້ນົມບຸນຸມ ແລະ ຄວາມຄື
ບົດກາຕົກຕ່າງອຸ່ນໄດ້ເອີ້ນເຕີດ ອ່າງໜ້າໄດ້ພັ້ງກີ່ເຫັນດ້ວຍ
ນາງອວງລັນເອງເຫັນບົດາຂອງທັນປົງໃຈດ້ວຍແລ້ວຈຶ່ງວ່າເຖິກເຫຼາ
ນັ້ນເຂົາກົມາດ້ວຍຂ້າພເຈົ້າໃຫ້ພັກອູ່ຢາຍນອກ ອ່າງໜ້າຈຶ່ງໃຫ້ຮັບ
ເຖິກເຫຼາເຂົ້າໄປໜ້າໃນດ່ານ ເຊິ່ງໃຫ້ນັ້ນກ່ຽວກັບກັນຕາມ
ດ້ວຍນີ້ນ ແລ້ວກີ່ໃຫຍ່ໂຄ້ມາເລື່ອງເຖິກເຫຼາ

ຝ່າຍນາງທວນຍອງເງິກຄົນຈັດແຈງທ່ານພວກພວກຮູ້ມແລ້ວ
ກົດຍົກມາ ດັ່ງນີ້ໄດ້ກົວ ຝ່າຍທ່ານທະເວນດ່ານ ເຫັນນາງ-

ความของเง็กยกกองทัพมาตั้งอยู่หน้าค่านก เขายความเข้าไป
แจ้งแก่รองหัวเมืองว่า บัดนี้นางคุณของเง็กยกกองทัพมาตั้งอยู่
หน้าค่าน ร้องเรียกให้เต็กเชาออกไปรบ รองหัวเมืองแจ้งความ
กันนั้นก็ตกใจ จึงถามเต็กเชาว่า นางคุณของเง็กยกกองทัพนั้น
มีสาเหตุสิ่งใดกัน จึงได้ยกมาท้าชวนจะรบเต็กเชาก็เล่าความ
แก่หลังซึ่งฝ่าคุณของชายให้รองหัวเมืองฟังทุประการรองหัว
ใจว่า นางคุณของเง็กคอมทหารมาจะรบ ท่านจะคิดประการใด
นางรองคุณเองจึงว่า ชั่งนางคุณของเง็กยกกองทัพมา ครอง
หมายจะมารบกับเต็กเชาแก้แค้น แทนคุณ หองบิคากษา
ข้าพเจ้าจะออกไปฟังด้วยคำดูถูก่อน จะว่าประการใด แล้วก็
กุมทหารออกจากค่าน นางคุณของเง็กเห็นก็ชั่นมาขึ้นหน้า
ทหารแล้วร้องว่า กับนางรองลันเองว่า มิเสียแรง ที่รักใครกัน
ควรหรือมาคิดรายที่บิคากษาซึ่งมิได้มีความผิด จึงรับไป
บอกเต็กเชาอกรบกับทัพมิอกันเด็ด นางรองลันเองจึงกลัง
 kobun ว่า เรารู้ว่าท่านไปรบໄทกิมวงวนชนะได้เต็กเหลงกลับคืน
มาแห่งงานอยู่กับเต็กเหลงแล้วเราภมีความยินดี ก และท่าน
ยกกองทัพมาด้วยโกรธข้าพเจ้าไม่ไปช่วยแต่งงานบ่าวสาว
หรือ นางคุณของเง็กจึงตอบว่า ทวคิดเป็นอย่างให้เต็กเชา

ໝາຍືກາເຮົາເສີຍ ແລວຍຈະມາພູກຈາກສົບເກລືອນອີກເລົາ ນາງອວງ
ລັນເອງວ່າຊື່ນີ້ມີຄາຫ່ານຫຍຸນນີ້ ທ່ານຈະມາໂກຮັກນີ້ໃນດຸກ
ທ່ານໂກຮັກທີ່ຫ່ານເອງຈຶ່ງຂະຄວງ ດ້ວຍທີ່ຫ່ານຫລົງຮັກເທິກແຮງ
ເປັນໄສສຶກກຳ
ໄປໂທຜູ້ອື່ນນີ້ໃນຂອບ ນາງຕວນອອງເງິກໄດ້ພື້ນດັ່ງນີ້ໂກຮັກ
ນັກຂັ້ນມັນເຂົ້າຮັບກັບນາງອວງລັນເອງເປັນສາມາດ ອວງຫວຸມ
ກັບເທິກເຫຼັກພາກນັກອອກໄປຄູນາງທັງສອງຄນະຈະວ່າປະກາດໄດ້ກັນ
ກຽນອອກໄປດີງເຫັນນາງອວງລັນເອງກັບນາງຕວນອອງເງິກຮັບກັນ
ເທິກເຫຼັກຈຶ່ງວ່າກັບອວງຫວຸມວ່າຜົມອນນາງອວງລັນເອງນີ້ຍືນກວ່າ
ນາງຕວນອອງເງິກ ຄ້າຈະຂັ້ນເຄີຍວັນໄປເຫັນຈະເສີຍທີ່ນາງຕວນ-
ອອງເງິກຂັ້ພເຈົ້າຈະໄປໜ່ວຍຮັບທັນທານໄວ້ຈຶ່ງຈະໄດ້ ວ່າແລ້ວກີ່
ຂັ້ນມັນອອກໄປໜ່ວຍນາງອວງລັນເອງ ນາງຕວນຍອງເງິກເຫັນ
ເທິກເຫຼັກຂັ້ນມັນອອກມາຫຼວຍ ກີ່ຜະອອກຈາກນາງອວງລັນເອງຂັ້ນມັນ
ກຽນເຂົ້າຮັບກັນເທິກເຫຼັກ ນາງອວງລັນເອງກົບຂໍ້ານານເຂົ້າ ນາງ-
ກວານອອງເງິກດອຍກຳດັ່ງລົງເຫັນຈະສູ່ມໄດ້ກີ່ຂັ້ນມັນນີ້ ໄປຖົ່ງຄ່າຍ
ໄກລຄ່ານປະມານສາມສົບເສັ້ນ ເທິກເຫຼັກກັບນາງອວງລັນເອງກົມ
ທ່າງກົດບັນເຂົ້າຄ່ານ

ผู้ยานห่วง หวนเข้าแจ้งว่า นางหวนชองเง็ก
น้องสาวยกกองทัพมา ครรนเวลาถากลงคืนก็พาพรรคพวง
หนีออกทางประคุหลังค่านไป ณ ค่ายนางหวนชองเง็ก

ผู้ยองหวนกับเต็กเชา นางยองลันเอองรู้ความว่า
หวนห่วง หวนเชาพาครอบกรัวอพยพหนีไป ณ ค่าย
นางหวนชองเง็กก็คุมทหารตามไปค่ายนางหวนชองเง็กใน
เวลาถากลงคืน ทหารทั้งสองฝ่ายได้สู้รบกันเป็นสามารถดูนาง
หวนชองเง็กเห็นเป็นเวลาถากลงคืน กลัวจะมีกองทัพหนุน
มาจะเสียที่ ก็ล่าทัพโดยไปตั้งมั่นอยู่ ณ เข้าเตึกกีซัว อย่าง
หวนก็พาทหารกลับเข้าค่าน ครรนอยู่มารวันหนึ่งอย่างหวน
เตึกเชา นางยองลันเอองพาทหารมาสามวันก็เพงใช้อ่อง
ค่านไม่ชุนกวน เพงใช้อ่องออกมากห้อนรับเป็นอันดีเชญอย่าง
หวนเข้าไปในค่านให้นั่งที่สมควรคำนับกันแล้ว เพงใช้อ่อง
จึงถามเตึกเชาว่า ชั่งไปเกลี้ยกล่อมหวนห่วง หวนเขานั้น
ยังจะไถ้หรือประการใด เตึกเชาจึงบอกว่านางหวนชองเง็ก
คุมทหารไปสู้รบกันเป็นสามารถยังไม่แพชันกัน หวนห่วง
หวนเชาไม่ยอมเข้าเกลี้ยกล่อมพาภันหนีไปหานางหวนชอง-
เง็กบัดนั้นนางหวนชองเง็กดอยทัพกลับมาตั้งอยู่ที่เข้าเตึกกีซัว

เพงไชอ่องໄກແຈ້ງຈົງປະກາບນາງເສງຫວຍທີ່ນຳວ່າ ນາງຄວນ
ຂອງເວັກມີຄວາມໂກຮະແກ້ນອູ້ຕົ້ນນີ້ທ່ານຈະຄົດປະກາງໄດ້ ນາງ
ເສງຫວຍທີ່ນຳວ່າຊັ້ນນາງຄວນຂອງເວັກມີຄວາມບາດໝາງ ໄປນີ້
ກີ່ເພຣະ ເຕັກເຫຼາທ່າງໆຢ່າຍທ່ອນບົດເຂາ ກາຍ ໄລວງຈຶງຄ່ອຍເກລື້ອ
ກລ່ອມຄົງຈະດີເປັນປຽກທີ່ໄປ ບັດນີ້ອ່າງຫວຸນກົມາອ່ອນນົມທ່ອ
ກ່າວແລ້ວ ໃນຄ່ານລູ້ໄດ້ກົວນັ້ນກີ່ວ່າງເປົ່າອູ້ ຂອໃຫ້ແຕ່ງ
ທຫາຍົ່ວ່າມີສົດບັ້ນຍຸາອຸ່ຽນຮັກໝາດ່ານໂມຊຸນກົວນ ຕົວທ່ານໄປປັ້ງອູ້
ຄ່ານລູ້ໄດ້ກົວຈຶງຈະດີ ເພງໄຊອ່ອງເຫັນຫອບດ້ວຍ ຈຶງໃຫ້ເມັງເທງ
ກີກ ເຊີວເຫັນຫອງ ເກາເໜັງ ສາມນາຍຄຸມທຫາຫ້າມືນອູ້
ຮັກໝາດ່ານໂມຊຸນກົວນ ເພງໄຊອ່ອງກີ່ພານາຍທັພ້ນາຍກອງທັງ
ປວງຢັກໄປປັ້ງອູ້ ໃນ ດ່ານລູ້ໄດ້ກົວ

ຝ່າຍລອງທີ່ເກາຊົ່ງທັງກອງທັພອູ້ ໃນ ດ່ານຄຸນລຸ່ມກົວນີ້
ຄຽນແຈ້ງຄວາມວ່າທ່າວງຫວຸນເສງເໜັນຊື້ເສີຍທີ່ແກ້ຂ້າຍົກຕາຍ
ດ່ານໂມຊຸນກົວນດ່ານລູ້ໄດ້ກົວສອງທຳບັລກີ່ເຂົ້າຍອມສວັນມັກກົດກັບ
ເພງໄຊອ່ອງສິ້ນແລ້ວຈົງປະກາບນາງທຫາທີ່ປວງວ່າ ຈະຄົດປະ
ກາງໄດ້ທ່າວງຫວຸນທັກໝາຍືນທີ່ປະກາຈຶງວ່າ ເພງໄຊອ່ອງ
ຍົກກອງທັພໄປຄຽນໃຫ້ໜ່ວຍຫວຸນນັກດ່ານສອງທຳບັລກີ່ກັບຂັ້ນມັ້ນ
ກົງອູ້ແລ້ວ ຍັງດ່ານທານໄວ້ໄມ່ໄດ້ ຂ້າພເຈົ້າຈະຂອງອາສາຍກ ກອງ

ทัพไปตีเอาค่านสองกำบลกินให้จงไถ ลองที่เกามีความยินดี เกณฑ์ทหารให้หลวงชวนห้ามมิ้นพร้อมสรรพไปปัวย เครื่องศัศตราวุธ หลวงชวนกี้ยกไป ครั้นไปถึงค่านโน้มยุน กิวน ก็ให้คงค่ายใกล้ค่านประมาณสองลี้

ฝ่ายเมงเตงก็ผู้รักษาค่านรู้ความว่า ลองที่เกาให้หลวงชวนทั้งหมดเดาหมายนัยกของทัพมา ก็ทำหนังสือบอกให้มาใช้อีกไปถึงเพงไชอ่อง ณ ค่านลูได้กิวน

ฝ่ายเพงไชอ่องรู้ความในหนังสือแล้ว ก็ยกกองทัพมา ณ ค่านโน้มยุนกิวน

ฝ่ายหลวงชวนแม่ทัพยกกองทัพมาตั้งอยู่หลายเวลา รู้ว่าเพงไชอ่องยกทหารมาแล้ว ก็ให้เมงเชาหารเอกสารคุมทหารออกไปทั่วบ เพงไชอ่องจึงให้เจียวเทงกุยคุมทหารออกไปรับค่วยเมงเชาได้สามสิบเพลง เจียวเทงกุยทาน ผึ้มือ ไม่ได้ก ถอยเข้าค่าน เพงไชอ่องจึงให้เตี้ยคงออกไปรับค่วยเมงเชาได้สิบห้าเพลง สู้เมงเชาไม่ได้ก ควบม้าเข้าค่าน เพงไชอ่อง จังว่าครั้นนี้โครงอาสาไปรบกับเมงเชาเอาซัยชนะ ได้บ้าง ในขณะนั้นเจี้ยงกรับอาสาคุมทหารออกไปรับค่วยเมงเชาได้สี่สิบเพลง ค้านทานไม่ได้ก หนีเข้าค่าน เพงไชอ่องคิดว่า

ทหารหลวงชวนคนนั่นผิดมือเข้มแข็งนัก ทหารเรารอออกไปรับ ก็แพ้เข้ามาถึงสามคน จ้าราชคุณทหารออกไปรับพึ่งกำลัง ผิดมือคุ้ว่าแล้วก็คุณทหารยกอกไป เมงเสานเห็นเพงไช อ่อง ออกมาก็ร้องว่าทหารที่มีผิดมือเข้มแข็งสันเท่านั้นแล้วหรือ ท่านจึงได้ออกมาสู้รบเอง เพงไชอ่องได้พังก์โทรศัพม้าเข้า รับด้วยเมงเสาได้ร้อยเพลง เมงเสาเสียที่เพงไชอ่องแหงด้วย หวนทกม้าตาย เแล้วก็ໄล่มาพื้นทหารล้มตายเป็นอนัมมาก หลวงชวนแม่ทัพเห็นเมงเสาเสียที่ตาย ก็ตกใจคุณทหารออก ไปประจำตัวเพงไชอ่อง นางมืออกกุยเองเห็นก็ออกไปรับ กวัยหลวงชวนได้สามสิบเพลง หลวงชวนพ่นควันเป็นละออง ปลิวไปถูกนางมืออกกุยเอง นางมืออกกุยเองทนไม่ได้ ก็ขับ ม้าหนีไปประมาณเส้นหนึ่งทกม้าลง ทหารเข้าประคองขันมา พาเข้าไปในค่านของหัวมกับทหารเอกสีกันเห็นดังนั้นก็โทรศัพม้าทรงเข้าไปห้านายจะจับหลวงชวน หลวงชวนพ่นควัน ไปถูกของหัวมกับทหารเอกสีกันทกม้าตายอยู่กับที่เพงไชอ่อง เห็นทหารหักน้ำตาย ก็ขับม้าเข้ามาตัวยกำลังโถโถจะรับกวัย หลวงชวน หลวงชวนก็พ่นควันออกมามถูกเพงไช อ่อง สักตีเจียนจะทกม้าลงนางเชยหันนึงเห็นเพงไชอ่อง จะเสียที่

ก็ขับม้าสะอึกเข้าไปแกะเพง ใช้อ่อง หลวงชวนก์พ่นควันชา
ออกไปอึก นางเชงชวยหนึ่งหลบໄค์พาเพง ใช้อ่องกลับเข้า
ค่าน เพง ใช้อ่องกับนางมืออกกุยของดูกวันพิษเจ็บป่าคไป
ทั่วกาย จะพูดจาออกก์ไม่ได้ นางเชงชวยหนึ่งและทหาร
ทั้งปวงพา กันร้องให้รักเพง ใช้อ่อง นางเชงชวยหนึ่ง จึง
เกณฑ์ทหารขันรักษานานาที่ เชิงเทินค่าน ไว้มั่นคง ให้ประชุม^๔
แต่บรรดา นายทพนาย กอง ทั้งปวงปรึกษาซึ่งจะแกะเพง ใช-
อ่องกับนางมืออกกุยของ เล่าเช่นจังว่า เมื่อครั้งข้าพเจ้า ไปพบ
เชงเชียนเล่าโจ้วัน เชงเชียนเล่าโจ้าให้ยาข้าพเจ้า ไว้สาม
เม็ด และสั่งว่า จะถูกห้องของซึ่งเบื้องมาและมีพิษประการใด
จะเอา yan แก่เกิด ข้าพเจ้าได้รับแต่ยังหาได้ใช้ ไม่ข้าพเจ้า
เอามาด้วย นางเชงชวยหนึ่ง ได้ฟังก็มีความยินดี จึงเอาราที
เล่าเช่นนั้นมาฟอนอกให้เพง ใช้อ่องกับนางมืออกกุยของกิน ใน
ขณะน้อเจียน โลหิตออกมากสีดำเหมือนน้ำครัว ก็หายเป็น
ปกติขันถังเก่า นายทพนาย กอง ทั้งปวง ก็พากันมีความยินดี
แล้ว นางเชงชวยหนึ่ง จึงพูดกับเพง ใช้อ่องว่า หลวงชวนทัด
หมอเตาหยิน มีเวทมนตร์ดุทธิ์มากนัก จะสรุบไปเห็นจะเอาซัย
ชนาญา จะค้องไปเกลี้ยกล่อมนางหวานของเงิกมาช่วยจังจะ

ໄດ້ຊັ້ນນະ ເພື່ອໃຫ້ອ່ອນດ້ວຍຈຶງໃຫ້ເຕັກແຫລງກັບເອີ-
ບຸນກົງໄປ ເຕັກແຫລງກັບເອີບຸນກົງຄຸນທຫර່ທ້າຮ້ອຍໄປ ດ
ເຂົາເຕັກກົ້ວ ໃຫ້ຕ່າງໆລົງແລ້ວເຕັກແຫລງກັບເອີບຸນກົງກີໄປຢັງ
ຄ່າຍນາງຖວນຂອງເງິກ ຮ້ອງນອກກັບທຫර່ຜູ້ຮັກໝາປະຕູວ່າ ໃຫ້
ນອກນາງຖວນຂອງເງິກອອກມາເຈົ້າຕ້ວຍເຮາທຫර່ຮັກໝາປະຕູກີ
ເຂົາໄປນອກ ນາງຖວນຂອງເງິກຕາມຄໍາເຕັກແຫລງ ນາງຖວນຂອງ-
ເງິກກີຂັ້ນມ້າພາທຫර່ອອກມາເຫັນເຕັກແຫລງຢືນມ້າອຸ່ນ ມັນ
ຈຶງຮ້ອງວ່າເຕັກເຫຼຸນອັນຈາຍຄືກຈຸບາຍ ພ່ານີຕາຫັ້ພເຈົ້າເສີຍ
ບັດນີ້ກ່ານຈະມາມ່າຫັ້ພເຈົ້າເສີຍອືກຫົວໜ້ວຍເຕັກແຫລງຈຶງວ່າເຈົ້າຍ່າ
ເພື່ອໂກຣດກ່ອນ ເຮົາມາທັນຄົວໜ່ວຍຫລວງຫວຸນທັກໝອເຫາຍືນຍົກ
ກອງທັພມາ ຜ່າຍເຮົາໄດ້ຍົກອອກສູ່ຽນ ຫລວງຫວຸນໃໝ່ວ່າເວທ-
ມນຕົວ່າທ່າທຫර່ເຮາຕາຍເສີຍເປັນຫລາຍຄນ ເຈົ້າຈົນແກ່ໄມ້ຄົງ
ຂ່າຍໄປທຳການແກ່ໄວ້ສັກຄົງໜຶ່ງ ນາງຖວນຂອງເງິກວ່າທົ່ວໜ້າ-
ພເຈົ້າກີໄດ້ຍົມສວັນມີກັດໜີເຕັກນີ້ມາແລ້ວ ແຕ່ມີຄວາມນ້ອຍໃຈ
ຄົວ່າເຕັກເຫຼຸນອັນທ່ານນີ້ໄດ້ຄືກແກ່ໜ້າຫັ້ພເຈົ້າເສີຍ ພ່ານີຕາຫົ່ງ
ໄມ້ມີຄວາມຝຶດເສີຍ ຫັ້ພເຈົ້າຈະແກ້ເຄັນໄຫ້ໄດ້ ເຕັກແຫລງວ່າຫົ່ງ
ເຈົ້າວ່ານີ້ກ່າວຮອຍູ່່ ແຕ່ຕັກເຫຼຸນກ່າວ່າຍົດຕາເຈັນນີ້ ໃ້ນົດແລະ
ກ້ວາເຈົ້າຈະວ່າວຸ່ມຄົດຮູ້ເຫັນນີ້ໜີໄດ້ ເຕັກເຫຼຸນເປັນຄນ ໂຄດຫົ່ວ

ลอบไปทำกามอ้างเง้อใจ บิดาเรามีความโกรธแค้นนักสั่งให้
เอาไปปั่นเสี้ย นายทัพนายกองพา กันอ้อนวอนขอไว้จังรองค
ชีวิตอยู่บิดาท่านก็ถึงแก่ความตายไปแล้วไม่กลับมาได้ ซึ่ง
จะก็คงอาจมาจากเรื่องเราคนนี้ เวลาที่จะยอมตายแทนเด็กเข้าผู้น้อง^๒
ตัวเจ้าเห็นว่าจะไม่ได้แก่เก็บแทนบิดา ก็จังผ่านเราแทนเด็ก-
เข้าเด็ก นางคนของเง็กได้ฟังเด็กเหลงพูดคังหนึ้นก้มความ
สงสาร เพราะความรักหักความโกรธก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นไป
แล้วจึงว่าตัวข้าพเจ้านี้^๓ ให้ความอับอายหนัก เพราะมีความหลง
รักหานฝ่ายเดียว บิดาจังท้องถึงแก่ความตาย จะอยู่^๔ หน้า
คนไปกระไรได้ ว่าคังหนึ้นแล้วก็ซักกระบือกจะเชือดคอก
ตาย เด็กเหลงเห็นคังหนึ้นกับม้าเข้าไปชิงกระบือไว้แล้วจึง
พูดว่าเจ้าอย่าเพื่อผ่าทัวหายเสี้ย การที่พูดจาสัญญา กันไว้แต่
เดิมจะมิเสี้ยไปหรือ ตัวเรารอยู่ภายนหลังจะอยู่กับผู้ใดเล่า จะ
ท้องถือความสัตย์ไม่มีภารยาไปกว่าจะสนชากถ้าเราคิดประ-
นีประนอมยอมไปทำราชการให้มีชื่อเสียงไว้ในแผ่นดิน ก็
จะก็มีประโยชน์หลายอย่าง ประการหนึ่งเจ้ากับเราก็ไม่เสี้ย
สัตย์ต่อกัน ประการหนึ่งพระเจ้าซ่องยินจงย่องเด็ก ก็จะชุบ
เดียงให้เจ้ามียกเสมอ กับเรา แล้วก็จะโปรดคังให้บิดาเจ้าซึ่ง

ຖາຍຫາຄວາມຜົດມືໄດ້ເປັນຫຼຸນນາງໃຫຍ່ຂຶ້ນໄປກວ່າເກົ່າ ປະກາງ
ທັນເຈົ້າກັບເຮົາກົຈະໄດ້ຊ່ວຍກັນທຳການຜັ້ງສົມເສີຍໄໝ່ໄຫ້ສົມ
ເກີຍຮົດຍົດ ກົ່າຈົວເປັນຫຼູງມືກົດໜູ້ຮູ້ຄຸນນິດາ ນາງທວນຮອງ-
ເງິກໄດ້ຜັ້ງເທິກແຫລງວ່າທັງຮົກທັງແຄນກົດໜູ້ຂຶ້ນໄປໄໝ້ຈະທຳອຍ່າງ
ໄຣ ຈຶ່ງວ່າທ່ານວ່ານີ້ຂອບຍູ້ຂ້າພເຈົ້າຈະຂອງອາສາໄປສູ່ຮັບກັບ
ຫລວງຂວານລອງຄູ ແຕ່ຫລວງຂວານຕົກໜອເກາຍີນຄົນເຂາເລົາລົອ
ຮ້ອເສີຍປ່າກກູໂຍ້ວ່າມີວ່າຄວາມຮູ້ມາກນັກ ເທິ່ນຈະເອົາຫີ່ນະ
ຍາກ ເທິກແຫລງຈຶ່ງວ່າກາຮຽນຄົນຄໍາເຈົ້າໄມ່ເປັນຮູ່ຮະແລ້ວທັງດ້ວຍ
ທຫරາທັງປວງຈະໄດ້ຄວາມເຄືອກຮົ້ອນ ນາງທວນຮອງເງິກຈຶ່ງວ່າ
ທ່ານອ່າວິທິກໄປເສຍຂ້າພເຈົ້າກົງຈະອາສາອ່ອງ ພຸດແລວກີ່ໄປລາ
ມາຮາຈັກແຈງທຫරາພອສມຄວາມກັບເທິກແຫລງ

ຝ່າຍເພງໄຊອ່ອງແຈ້ງຄວາມວ່າເທິກແຫລງໄປເກລື້ອກລ່ອມນາງ
ທວນຮອງເງິກມາໄດ້ກີ່ມີຄວາມຍິນຄົວອົກໄປຮັບເຂັ້ມາໃນຄ່ານແລ້ວ
ເພງໄຊອ່ອງຈຶ່ງພຸດວ່າເຮົາຮູ້ຍູ້ວ່າເຈົ້າມີຄວາມ ໂກຮ ແຄນເທິກເຫຼາ
ກ້ວຍທຳຄວາມຜົດການນັ້ນເຮົາກີ່ມີໄດ້ແຈ້ງ ໄດ້ລ່ວງເກີນໄປແລ້ວເຮາ
ມີຄວາມເສີຍໃຈນັກ ໃຫນ່ ບົດກີ່ທາຍໄປແລ້ວ ເຈົ້າຊ່ວຍທຳ
ຮາຊກາຮ່າຄວາມຂອບໄວ້ໃນແຜ່ນຄົນດ້ວຍກັນເດີດ ນາງທວນ-
ຮອງເງິກກີ່ກຳນັບມີໄດ້ກອບປະກາງໄດ້ ເພງໄຊອ່ອງໄຫ້

จัดให้ออกมารายงานนางควนของเง็กแล้ว ก็ปรึกษาด้วยจะ^๔
ออกไปรับกับหลวงชวนยังไม่ทักลง ครั้นเวลาเช้านาง
เสียงชวยหนึ่งพอกับเพงไชอ่องว่า นางควนของเง็กนั้นส่วน
ปากนั้นกว่าไม่อ่านตามภาษาแต่ในใจนั้นเข้าพเจ้าเห็นยัง
ว่าคิดคุณแคนน์เติกเสอยู่ จะต้องคิดให้สั่นความพยายามทางเสี่ย
จะได้ เวลาวันนี้ก็แค่ ขอท่านทรงต่อการให้อยู่กินกับ^๕
เติกเหลงเดิค นางควนของเง็กจึงจะสนใจเข้าสั่นความโกรธ
แคนน์ เพงไชอ่องได้พึงก์เห็นชอบด้วยจึงจัดแจงแต่งงานให้
เติกเหลงกับนางควนของเง็กอยู่กินเป็นสามีภรรยาด้วยกัน^๖
ตามประเพณี ครั้นแล้วนางควนเชองเง็กก้ออาสาคุมทหาร
ออกไปหน้าค่ายหลวงชวน ทหารรักษาหน้าทักเข้าไปแจ้ง^๗
แก่หลวงชวนว่ามีกองทัพยกออกมารจากค่านั้นอยู่หน้าค่าย
กองหนึ่ง แต่นายทพนั้นเป็นผู้หญิง หลวงชวนได้พึงก์คุม^๘
ทหารยกออกจากค่ายตามว่าผู้ใดเป็นนายทพ นางควน—
ของเง็กร้องตอบว่าข้าพเจ้าซ่อนนางควนของเง็กเป็นนายทพ^๙
ท่านนักอหลวงชวนทัดหมอเคาหินหรือ หลวงชวนบอกว่า
ค่าวเรานี้และเจ้ารู้จักแล้ว เหตุใดจึงไม่ลงม้าคำนับเสีย^{๑๐}
โดยดี นางควนของเง็กได้พึงก์โกรธขับม้าเข้ารบกับหลวง

ຂວານໄດ້ຫ້າສົບເພລງ ພລວງຂວານເຫັນຝຶກອນາງຖວນຍອງເງິກ
ແຊີງແຮງນັກ ກີ່ຂັບມ້າທ່າງອອກໄປພໍ່ຄວັນພິມອອກມາ ນາງ
ຖວນຍອງເງິກຫຼຸບທັນແລ້ວຢືນເກາທັນທີໄປດູກຕາຫວາຫລວງຂວານ
ຫລວງຂວານຊັກລູກເກາທັນທີອອກແລ້ວກີ່ພາຫຫາກລັບເຂົ້າຄ່າຍ
ນາງຖວນຍອງເງິກກົດນຳມາຄ່ານແຈ້ງຄວາມຄາມຊື່ໃດໆຮັບກັນ
ຫລວງຂວານໄດ້ເພັນໄສຂອງພື້ນຖານປະກາງ

ຜ່າຍຫລວງຂວານຕັ້ງໜອເຫາຍືນຄຣົນກລັບໄປຄົງຄ່າຍ ກີ່
ມີຄວາມໂກຮັດແດນນາງຖວນຍອງເງິກຍິ່ງນັກ ຈຶ່ງໃຊ້ເຫັນຫ່າຍຫາ
ນີ້ຄາຈໃຫ້ໄປ ໂພ ມໍນອງຢັ້ນເຂົ້າ ນ້ຳໃນຫນອນນີ້ມີພິມຮ້າຍແຮງ
ນັກຜູ້ໄດ້ໄປທັກກິນແລະອານົກເບື້ອເມາກັດຕັບໄປໄສ້ພຸ່ງຂາດສາມວັນ
ກາຍ ໄທີ່ມີຄາຈທັກເອາໄປໄສ່ເຈືອລົງໃນນ້ຳຊື່ນີ້ມີອຸ່ດານນ່ອງແລະ
ສະຮະທີ່ຄ່ານໂມຊຸນກ່ວນ ທ່າງນີ້ກ່າງກີ່ພາກັນໄປທີ່ຫນອງຢັ້ນເຂົ້າ
ທັກເອານ້ຳໄປໄສ່ຄາມນ່ອງແລະສະຮະໃນຄ່ານໂມຊຸນກ່ວນທີ່ຫລວງຂວານ
ສັ່ງ ທ່າງໃນຄ່ານຄຣົນເວລາຫຸ້ງອາຫາກົກົດຕັບໄປທັກນ້ຳ ຊົ່ງນີ້
ອູ່ຄາມນ່ອງແລະສະຮະນີ້ມາຫຸ້ງຂ້າວກິນແລະອານເກີດໂຮກເຈັບປ່ວຍ
ລົງເປັນອັນນາກ ເພັນໄສ່ອ່ອງແຈ້ງຄວາມດັ່ງນີ້ກົດກິຈ ຈຶ່ງ
ປັບປຸງໝາຍທັນຍາກອງທີ່ປ່ວງວ່າ ຊົ່ງທ່າງເຮັດເຈັບປ່ວຍລົງ
ພຣັນກັນເປັນອັນນາກດັ່ງນີ້ມີຄວາມສົງສັ້ນນັກຜູ້ໄດ້ຈະຄືດເຫັນ

ประการใด นายทพนัยกองก์ไม่รู้เหตุว่าจะเป็นประการใดพากันนึงอยู่ แต่นางหวานของเง็กนั้นพูดว่าเมื่อเวลาวนนั้นหลวงยวนถูกเกาทผลักท้ำหิน จำมีความโกรธแคนนัก และหนองมืออยู่แห่งหนึ่งเรียกว่าหนองชันเชี้ย น้ำในหนองนั้นมีพิษร้ายแรงนัก ถ้าผู้ใดไปตักอาบและกินเข้าไป ก็บังเกิดโรคเบื่อเมากัดทับ ໄตสิพงชาคสามวันตาย ชารอยหลวงยวนาจะให้บีศาลไปตักน้านนมาเจ้อทบ่อและสรบทหาร เราได้อบกันจึงเกิดโรคเจ็บป่วยไปดังนี้ ขอท่านไดบ่าวร้องประการห้ามอย่าให้ผู้คนตักน้าบ่อและสรบทชั่งมืออยู่ในกำนัล กิน และอาบต่อไป คนซึ่งป่วยนั้นก็พօจะแก้ไขได้ เพียงใช้อ่องไดพ่งมีความยินดีถ้ามัวเจ้าจะแก้ไขอย่างไร นางหวานของเง็กว่าที่เข้าเจียนเทียนชัวนนมาอยู่แห่งหนึ่งเรียกว่าปวยชนก มีนาอยู่ในถ้ำบ่อหนึ่ง ถ้าผู้ใดกินและอาบน้ำยาพิษแล้วไปอาบน้ำในถ้ำมากินแก้โรคนั้นก็หาย เพียงใช้อ่องว่าเจ้าจะให้ผู้ใดไปอาบมา นางหวานของเง็กว่าซึ่งจะให้ผู้อื่นไปนั้นไม่ได้ เพราะที่คำบล Shea น้ำศักศิริมหาก้าวเจ้าจะไปเอง แต่ขออาบนางเชงชวยหนึ่งไปด้วย เพียงใช้อ่องเกณฑ์ทหารให้พันหนึ่ง นางหวานของเง็กับนางเชงชวยหนึ่งก็รับ

ไปทั้งกลังวันกลางกินดิ่งเข้าเจียนเทียนชัว นางดวงของเง็ก
 นางเชงชวยหนึ่งจึงจุดโคมตือกนละไปจะลงไปปูก่อน ทหาร
 นั้นให้ยงอยู่แต่ปากถ้ำ ครั้นไปถึงบ่อน้ำเห็นมีชายแก่ตือ
 โคอมสีเขียวเดินออกมาราบที่คลานหนึ่ง ตามว่าท่านหงส่อง
 มาด้วยธูระสีงไข นางดวงของเง็ก นางเชงชวยหนึ่งกำนับ
 เแล้วบอกว่าซ้าพเจ้าจะมาขอน้ำในบ่อนี้ไปแก้โรค ชายผู้เฒ่า
 นั้นบอกว่าเรากรุอยู่ว่า หลวงชวนที่หมอเตาหยินนันใช้
 บีกาจไปเป่านารายทหนองชันเขี้ยไปใส่ป่นลงกับน้ำในค่าน
 ไฟร์พลทั้งปวงกินและอาบจึงได้พากันบ่วยเจ็บ กำหนดพรุ่
 น กจะหายเสียสัน ชั่งท่านจะมาทักน้ำอันนี้ไปนั้น เห็นจะไม่
 พอร์กษาคนบ่วยท่านจะกลับไปเติด เวลาค่าวันเราจะใช้
 พระยานาคเอาน้ำม่อนนี้ไปให้ ท่านจะเป็นร้องราชภรรยาที่
 รองรับน้ำไว้ให้กันบ่วยกัน ว่าแล้วคนแก่นั้นก็หายไป นาง
 ดวงของเง็ก นางเชงชวยหนึ่งได้พึงก้มความยินดีแล้วพูดว่า
 ท่านผู้เฒ่าซึ่งมาบอกเรานี้เห็นจะเทพยดาเป็นแท้ๆ สนา ของ
 เจ้านายเราจะใหญ่ยิ่งขึ้นไปเทพยดาจึงได้มาร่วย แล้วก็พา
 กันไปหักรับเทพยดากลับออกจากถ้ำ คุณทหารรับมาเจ้ง
 ความตามชั่งพบผู้เฒ่าในถ้ำให้เพงไชอ่องพั้งทุกประการ

เพงไชอ่องกับนายทพนายกองแจ้งความดังนี้ก็ยินดี จึงให้ทหารไปเที่ยวบ่าวร้องນ้อกแก่บิคำรามารดาญาติพน้องผู้ซึ่งต้องนาพิษบ่วยนั้นให้รู้ทว่ากันว่าเวลาถูกลงคุนวนนั้นจะมีนาฝนทกลงมาจากอากาศให้เตรียมจัดที่ไว้รองรับน้าให้กันซึ่งป่วยนั้นกินโรคจึงหาย ชาวดายภูรและทหารทั้งปวงแจ้งในคำเป้าร้องแล้วก็จัดที่เตรียมไว้ ครั้นเวลาถูกประมาณสองยาเมษาฟนทกลงมาเป็นอันมาก รายภูรและทหารทั้งปวงมีความยินดี รองน้าได้แล้วท่า่งคุนก็เอ้าไปให้กันซึ่งป่วยนั้นกิน อาเจียนออกมานเป็นโนหิทุกคนโกรนนั้นก็หาย เพงไชอ่องมีความยินดีนัก บ่ายหน้าไปปสู่เมืองเบี้ยนเหลี่ยงถaway บังคุมพระเจ้าซองยินจงซ่องเต้ แล้วพูดกับนายทพนายกองว่า เรายกกองทัพมาครัวนั้นก็เสียท่วงที่แก่ข้าศึกเป็นหลาย ครั้ง ซึ่งแก่ไขคลอดไปได้ไม่ถึงแก่อันตราย ทั้นก็ เพราะบำรุงพระเจ้าแผ่นดินของเราปักครองรักษา ท่านทั้งหลาย จงทึ่ใจทำราชการฉลองพระเดชพระคุณให้พร้อมมูลกันอย่าໄก์ย่อท้อเลย แล้วจึงให้หลีหวังคุณทหารห้าร้อยไปสืบราชการ ณ แขวงเมืองเบี้ยนเหลี่ยงว่า ลองที่เก้าจะซึ่งกองทัพอยู่ที่ท่านกุนลุนกวนหรือ หรือจะยกล่าวงเข้าไปทั้งอยู่คำบลได้

ความแล้วจังรับมาแจ้งโดยเร็ว หลีหง์กำนับตามท่าร
รับไปตามสั่ง

ฝ่ายซังจันเจ้าเมืองเชียงເອိງ ซึ่งพากออบครัวอพยพ
หนีมาเข้า cavity ของตึกงานนั้น ซึ่งจันเป็นคนช่างพุดประชาน
ประแจง ลองที่เอกสารักไครไว้ใจให้เป็นที่ปรึกษา อยู่มา
วันหนึ่งนางบังสีภารยาขึ้งพุดกับซังจันว่า ห่านนี้ไม่ควรเลี้ย
ที่จะคิดเอาใจออกห่างจากพระเจ้า ซ่องยินางซ่องเต้ให้เสีย
ซื้อเสียง หมายใจว่าจะเป็นสุขมาพิเคราะห์คูก็กลับจะเป็น
ทุกข์ไปเสียอีก ทั้งบังไกอยบิดาข้าพเจ้าซึ่งถูกอยู่ในเมือง
หลวงจะเป็นอันตรายประการใดก็ไม่แจ้ง ข้าพเจ้ามีความ
วิตกันก็ ซังจันจังว่าซังเจ้าวันไม่ชอบ ธรรมชาติเดิมเป็น
คนแlect ถ้ามีภัยอันกร้ายมาถึง ก็ยอมจะหลีกหนีเสียให้พ้น
หากความสุขท่อนค่อไป ซึ่งบิดาเจ้าอยู่ในเมืองหลวงนั้นเรา
จะมีหนังสือให้คนถือไปให้บิดาเจ้าคิดว่าหนีมาอยู่ cavity เรา
เสียก็จะสุข นางบังสีได้ฟังก็คิดว่า ซังจันก็ทำหนังสือให้
ทหารถือไปตามซึ่งคิดไว้ ผู้ถือหนังสือไปถึงกลางทางพบ
หลีหง์ หลีหง์จึงถามว่าเจ้าเหล่านี้จะพาคนไปไหน ทหารผู้
ถือหนังสือตอบ คนนั้นทำ กิริยาลงล้านมิได้บอกประการใด

หลังเห็นดังนั้นก็ค่าว่ายเหล่านางมเหศากอย่างหนึ่งเป็น
มั่นคง จึงได้ทำกริยาพิรุธคั่งน้ำจาระบับตัวมาชี้ถ้าความ
จริง แล้วก็ร้องคwalkerว่า อ้ายพวกใจจะมาทำร้ายคุณหรือ
ทหารเราร่วงจับตัวให้ได้ ทหารหลังเห็นก็พากันตรุ่นไปจับตัว
พวกทหารซึ่งจันท์นจวนหัวกสักกับทหารหลังเป็นช้านานจับ
ตัวไม่ได้ หลังเห็นคงนึกโกรธ ขับม้าเข้าไล่นทหาร
ซึ่งจันทายหั้งสบกน แล้วให้ทหารคนได้หนังสือฉบับหนึ่ง
นำมาให้หลัง หลังจดกอกร่องไว้แล้ว ก็กลับมา
ตามโมญุนกิวนแจ้งความให้เพงใช้อ่องฟัง แล้วเอา
หนังสือนั้นส่งให้ เพงใช้อ่องรู้ความในหนังสือกับปรึกษา
นางเชงชวยหนึ่ง นางเชงชวยหนึ่งจังว่า ซึ่งซึ่งจันคิดเอาไว
ออกห่างไปเข้าตัวยล่องทีกา แล้วมีหนังสือลอบไปเกลี้ย
กล่อมบังไถอยนั้นท่านอย่าวิตก เราเลิกทัพกลับไปปั่งจะ
กราบหลังให้เอาบังไถอยชาระทำไทยเสีย เพงใช้อ่องได้
ฟังก็นึงอยู่ไม่ได้ว่าประการใดต่อไป

ฝ่ายเล่าเชงผู้จดหนังสือเพงใช้อ่อง ครั้นไปถึงเมือง
หลวงแล้วก็เอาหนังสือขันถวายพระเจ้าซ่องยินจงซ่องเที่ยวพระ
เจ้าซ่องยินจงซ่องเที่ยวทรงกราบความแล้ว จึงตรัสปรึกษากับ

ขุนนางทั้งปวงว่า เพงไซอ่องมีหนังสือบอกเข้ามาว่า ลอง-
ตีเกาให้หลวงชوانตัดหม้อเทาหยินเป็นแม่ทัพยกไป ได้สรุบ
กับกองทัพเราเป็นหลายครั้ง หลวงชوانตัดหม้อเทาหยินใช้
วิชาความรู้หารเอกสารฝ่ายเราตายเสียหลายคน บัดนี้เพงไซ-
อ่องให้ขอผูที่มาวิชาความรู้ คุมหารยกหนุนออกไปช่วยอึก
ท่านทั้งปวงจะเห็นผู้ใดซึ่งจะออกไปไประบกถึงกราบทูลว่า
ผู้ซึ่งไคล์เดอร์เรียนวิชาเวทมนตร์ อาคมนั้นมีอยู่ ก็แต่พวกลูก
หลานนางเอียลงผัว นอกจากนั้นก็ไม่เห็นมีผู้ใด ขอให้พระ-
องค์มีหนังสือไปถึงนางเอียลงผัวจัดคุณรู้วิชาอาคมก็เห็นยัง
จะไก้อยู่ พระเจ้าซ่องยินจงช่องเตี้หันชอบท้าย จึงมีหนังสือ
รับส่งไปถึงนางเอียลงผัวตามคำเปาลงถู เปาลงถู
จึงทูลว่าข้าพเจ้าจะขอตือหนังสือไปให้นางเอียลงผัว แล้ว
จะไก้ตราชารเลือกกันคุณผู้ที่จะเป็นแม่ทัพไปให้สมควร จึง
จะไม่เสียราชการ พระเจ้าซ่องยินจงช่องเตี้หงยินดี เอา
หนังสือมอบให้เปาลงถูรับไป ณ บ้านนางเอียลงผัว นาง
เอียลงผัวก้ออกมาต้อนรับเข้าไปในบ้านค่านบหนังสือรับ
ส่งอ่านแจ้งความแล้วจึงพูดว่า ผู้ซึ่งมีวิชาอาคมนั้นก็ไม่มีผู้ใด
แล้ว มีอยู่แต่นางเชงชวยหนึ่ง นางมีอกกุยสองคนก็ไป

กับกองทัพแล้ว ข้าพเจ้าไม่เห็นผู้ใดเลย เปาเลงถูกจึงว่า ขอ
ท่านได้ให้หาแต่บรรดาทหารชายหญิงทั้งปวงมา ให้ตามคุ
เพื่อจะมีผู้รับอาสาไปไกด์บัง นางเอียลงผัวเห็นชอบด้วย
จึงให้ทหารชายหญิงทั้งปวงเข้ามาพร้อม ก็เล่าความตาม
หนังสือรับสั่งให้ฟังทุกประการ แล้วว่าผู้ใดจะอาสาไปต่อ
สุกัวยข้าศึก ไกด์บัง

ขณะนั้นนางทอลงหนึ่งเข้าวันอาสา นางเอียกิมชวย
จึงว่ากับนางทอลงหนึ่งว่า สติบัญญาวิชาความรู้ และฟื้มอ้อตัว
ปรากฏประการใด จึงขันอาสาหักหนักนั้นทั้งปวง นางทอ-
ลงหนึ่งได้ฟังก็โกรธว่า ตัวท่านมีวิชาปรากฏประการ ได้เด่า
จิงบังอาจมาพูดจากดูกเรา นางเอียกิมชวยจึงว่า ตัวของว่ามี
ฟ้มอกล้าหาญของมาลองกันดู แล้วต่างคนกั้มเดียงกันขึ้น เปา-
ลงถูกเห็นนางสองคนพูดจากดูมีเดียงกันก็ห้ามเสีย แล้วว่ากับ
นางเอียลงผัวว่า นางเอียกิมชวยนั้นข้าพเจ้าเห็นห่วงหัวร้าย
หลักแหลม ขอให้เป็นแม่ทัพไปเดินให้นางทอลงหนึ่งเป็น
ทัพหน้า ในขณะนั้นนายพุดชนว่า เราได้เป็นขุนนางทำ
ราชการมาจึงสองแผ่นดินแล้ว ผู้หญิงเด็กอ่อนมีนิดหนึ่งเท่า
จะให้เป็นแม่ทัพเราไม่ยอมจะขอลองฟ้มอกก่อน นางเอียกิม-

ซวยว่าท่านจะลองผิดมือกับข้าพเจ้านกไกเป็นไร่มี ว่าแล้วก็
ออกมากทสาน งุยซวยกับนางเอียกิมซวยกเข้าท่อสูกันให้ห้า
ตินเพลง งุยซวยสู้ไม่ได้ก็ขบม้าหนนมีความอัปยศนัก เปาลง
ถูเห็นว่างุยซวยเป็นชุนนางเก่าเคยทำราชการจังค์ให้เป็นกอง^๕
หลัง ให้นางทอลงหนึ่งเป็นกองหน้า นางเอียกิมซวยคงเป็น^๖
ทพหลัง ครั้นจัดเตรียมแล้วก็รับมาเฝ้ากราบทูลพระเจ้าช่อง-
ยินจงช่องเท็ พระเจ้าช่องยินจงช่องเดรับสั่งแก่เปาลงถูว่า^๗
ให้รับยกไปโดยเร็ว เปาลงถูไดรับสั่งแล้ว ก็เกณฑ์ทหารมีน
สองพันห้าร้อยมบใน娘娘เอียกิมซวย นางเอียกิมซวยจึงเบ่ง^๘
ทหารให้กองหน้าพันห้าร้อย กองหลังพันหนึ่ง หัวนางเอีย-
กิมซวยนั่นคุณพลหมื่นหนึ่งเป็นกองหลัง ครั้นได้วันฤกษ์^๙
ยกออกจากเมืองเบี้ยนเหลียง เล่าเข่นนี้ไปในกองทัพด้วย
ครั้นยกไปถึงค่านโนมชุนก่วน เห็นกองทัพข้าศึกยกเข้าตั้งถ้อม^{๑๐}
ค่านอยู่娘娘เอียกิมซวยจึงปรึกษานายท่องว่า จะคิดประการใด^{๑๑}
จะเอาชัยชนะแก่ข้าศึกได้ ที่ปรึกษาจึงว่าเรายกมาข้าศึกยัง^{๑๒}
ไม่ทันรู้ตัว ขอให้ยกเข้าโฉมที่กองทพหลังยวนก็คงจะเสีย^{๑๓}
ที่แก่เรา นางเอียกิมซวยเห็นชอบด้วย ในเวลาหนึ่งได^{๑๔}
พอกกองทพ ขับทหารเข้าโฉมที่ทพหลังชวน ทหารทั้งสอง

ฝ่ายใต้สูรบกันจนถึงทศมบอน เจ็บป่วยล้มตายเป็นอันมาก
พอเวลาผลบค้ำทหารหงส่องฝ่ายกราห่างกันออกไปนานเอี้ย-
กิมชวยจึงให้ทรงค่ายมั่นลงไว้ ครั้นเวลาเข้านางเอียกิมชวยกี
คุมทหารออกไปรบด้วยหลวงชวนอีก

ฝ่ายเพงใช้อ่องเจ้งว่านางเอียกิมชวย ยกกองทัพมา
ช่วยก็ความยินดี และเมื่อนางเอียกิมชวยคุมทหารเข้าต่อ
รบกับข้าศึกหนั่นหนั่น เพงใช้อ่องไม่ทันรู้ตัวคุมทหาร
เบิกค่านออกมารช่วยไม่ทัน ครั้นนางเอียกิมชวยยกกองมา
คำรบที่สอง เพงใช้อ่องคุมทหารเบิดประตูค่านออกมารี้ระ-
หนานบทพหลวงชวนเข้าไว้ ครั้นทหารผ่าพั้นกันตายเป็น
อันมาก หลวงชวนเห็นเป็นทัพกระหนานกลัวจะเสียที ก็
อ่านคำสาเป็นรูปสั่่นๆ แต่งฤทธิ์ขึ้นในทรน นางทอเลขหนึ่ง
เห็นกังนกเสกแพรโยนขึ้นไปเป็นมังกรสั่่นๆ แต่งฤทธิ์สูกบุญ
สูมังกรไม่ได้กหายไป หลวงชวนเห็นแพ้ความรู้เข้าตั้งนน
กเสียใจ พาทหารหนีเข้าค่าย นางเอียกิมชวยเห็นได้ทีก
ขับทหารไล่ตีกตามที่ชาติเดิมเข้าไปจนถึงหน้าค่าย ผ่าพั้น
ทหารหลวงชวนตายลงเป็นอันมาก แล้วก็กลับมาค่าน เพง-
ใช้อ่องคงอยู่หน้าค่าน เชิญนางเอียกิมชวยกับนายทพ

นายกองเข้าไปในค่าน แล้วก็ให้แต่งโถะเดียงพร้อมกันทั้งสิ้น เพงไซอ่องจึงว่ากับนางเอียกิมชวยว่า หลวงชวนทักษะหมอยาหินแม่ทัพคนนี้มีความสามารถมากนัก จะทำประการใดจึงจะเอาชัยชนะได้ นางเอียกิมชวยจึงว่า จำจะทรงค่ายวิเศษค่ายหนึ่ง และวัดกอุบายนให้หลวงชวนยกเข้ามา ก็คงจะจับหลวงชวนได้เป็นมั่นคง เพงไซอ่องได้พึงก็ใจจึงว่า ขอให้ท่านเร่งทำการเสียโดยเร็วเดินทางเอียกิมชวยจึงให้ทหารที่ผีกหัตไว้ไปปักค่ายตามซังคิตทุกประการ

ฝ่ายหลวงชวนทั้งแท้เสียที่เพงไซอ่องแล้ว ก็คิดว่า กัวทหารในกองทัพล้มตายเสียเป็นอันมากเหลืออยู่ก็น้อยนัก ซึ่งจะสู้แก่ข้าศึกต่อไปเห็นชัดสน และทหารถือหนังสือไปขอกองทัพลงทีเกาก็ยังมาไม่ถึง หลวงชวนก็ตรำคาญใจไม่สบาย ในขณะนั้นมีทหารเข้ามาแจ้งว่า ถ่องทีเกาให้เพรยาคุณทหารห้ามห่มมาถึงแล้ว หลวงชวนได้พึงกิจความยินดี ออกมารับแพเขากับทหารทั้งปวงเข้าไปในค่ายแล้ว ปรึกษา กับเพรยาว่า จะคิดประการใดจึงจะเอาชัยชนะได้เพรยาจึงว่า ท่านอย่าวิกฤต เวลาพรุ่งน้ำข้าพเจ้าจะคุณทหารออกไปเอาชัยชนะให้จังได้ ครั้นเวลาเข้าแพเขาก็คุณทหารออก

ไปทั้รับ เพงไชอ่องให้เจี่ยวเทงกู้ยอกอกไปปวนด้วยแพเขา
 บังไม่ทันได้เพลงหนึ่ง แพเข้าจับเจี่ยวเทงกู้ย์ได้ เพงไช-
 อ่องให้เล่าเข่ยออกมาท่อรับด้วยแพเขาก็เล่าเข่ยสู้ไม่ได้ ก'
 ขับม้าหนึ่ง เพงไชอ่องเห็นก็โกรธ จึงให้หุยชวยออกไปสู้
 ด้วยแพเข้าไคร้วยเพลงไม่แพชันจะกัน พอเวลาค้าค่าต่างคนก'
 กลับเข้าค่าย ครั้นเวลาเช้านางเอียกิมชวยกับเพงไชอ่องก'
 พาทหารทั้งปวงออกมายักค่าย ค่ายนั้นเรียกว่าค่ายโปยช้อย
 ตัน มีประตูแปดประตูเกณฑ์ทหารเอกไปรักษาอยู่ทั้งแปด
 กำบล แล้วให้ทหารถือหันงสื่อนั้นครบไปให้หลวงชวน
 หลวงชวนรู้หนังสือก็โกรธ จัดทหารพร้อมแล้วก็ยกกองมา
 ครุณถิงกพิเคราะห์ค่าย เห็นมีประตูทหารรักษาอยู่ทั้งแปด
 กำบลก็หัวเราะ แล้วพุดกับทหารทั้งปวงว่า เพงไชอ่องนี้เรา
 หมายว่าจะรู้ในพิชัยสองครั้งกระบวนทั้งค่าย วางไฟร์พลลิก
 ชั่ง เราเห็นค่ายนั้นกคาดบัญญาว่าไม่รู้สักเพียงใดคง
 ที่เข้าไปทางประตูทิศตะวันออกเอาซ้ายชนะเสียให้ได้ก่อน ว่า
 ดังนั้นแล้วก็ขับทหารที่เข้าไป

ผู้ยานางเช้งชวยเห็นรักษาประทุกกระวันออก เห็น
หลวงชวนคุณทหารที่เข้ามา ก็เข้ารับกับหลวงชวนได้สัม
สิบเพลงหลวงชวนเห็นจะเอาซัยชนะไม่ได้ ก็คุณทหารถอย
ออกมากทรงไปปีติประทุกกระวันทกท่านนางมือกุยเงรงรักษาอยู่
นางมือกุยเงรงก็เข้าสูรับท้านทานไว้ หลวงชวนเห็นนาง
มือกุยเงรงท้านทานสูรับแข็งแรงเป็นสามารถ จะทึ่หักเข้า
ไปไม่ได้ก็พาหหารถอยกลับออกมากที่ประทุกดัง นางเอียกิม
ชวยกับขับหารเข้าล้อมหลวงชวนไว้ หลวงชวนทกเข้าอยู่
ในที่ล้อมได้สูรับเป็นสามารถเห็นเหลือกำลังคุณทหารฝ่าพื้น
หักออกมากจากที่ล้อมໄก นางเอียกิมชวยเห็นได้ที่ขับหาร
ไล่รุกระโขมพื้นตะลุมบอนเข้าไป เหล่าหหารหลวงชวน
รับไม่หยุด ก็แตกพ่ายกระจายไป เล่าแข่งเห็นได้ที่ขับม้า
สระอิกเข้ากระหงตั้งควาหลวงชวน เอาชวนพื้นถูกบ่าขวาตก
ม้าลง งุชวยเห็นก็เอาหวนแหงช้าหลวงชวนคาขอยู่กับที่
หหารนางเอียกิมชวยกเข้าไล่มาพื้นหหาร หลวงชวนตาย
ประมาณกึ่งหนึ่งแล้ว นางเอียกิมชวยกคุณทหารไปตีก่าย
หลวงชวน

พ้ายแพเชาซึ่งหลวงชوانให้อธิรักษากลางว่า หลวงชوان
เสียที่ต้ายในทุรนแล้ว นางเอี่ยกมชวยยกกองทัพมาจะที่เอา
ค่ายก็อกใจจึงปรึกษากับทหารทงปวงว่าเราจะกีดประการใจ
ที่ ก็อกใจจึงว่าซึ่งจะมานั้นอยู่ในค่ายนั้นไม่ควร ขอ
ท่านจงคุมทหารออกไปสู้รบดูครั้งหนึ่ง ถ้าเหตือกำลังจึงเข้า
มือน้อมแก่เข้า แพเชาเห็นชอบด้วยก็คุมทหารออกไปทั้ง
รับอยู่หน้าค่าย นางเอี่ยกมชวยจึงว่าผู้ใดจะรับอาสาไปก้าวเด็ด
แพเชาได้บ้าง งุชวยรับอาสาคุมทหารออกไปรับด้วยแพเชา
ไคร์ออยเพลงเศษ แพเชาเสียที่งุชวยแต่งด้วยทวนตกม้าสาย
ทหารทงปวงเห็นนายของตัวตาย ก็พาภันเข้าอ่อนน้อมอยู่
ด้วยนางเอี่ยกมชวยทงสน นางเอี่ยกมชวยได้ชัยชนะแก่ข้าศึก
แล้ว ก็คุมทหารกลับมายัง แจ้งความตามซึ่งไคร์รบกับ
ข้าศึกมีชัยชนะให้เพงไชอ่องฟั่งทุกประการ เพงไชอ่องมี
ความยินดี จึงปุนนำหน้าร่างล้อมให้ทหารตามสมควร แล้ว
ก็พาภันไปพักทัพอยู่ในค่าย เพงไชอ่องจึงปรึกษากับ
นายทพนา นายกองทงปวงว่า บัดนี้เราก้มชัยชนะแก่ข้าศึกค่าน
สำคัญสองคำนับลึกได้แล้ว จะยกทัพกลับไปตีลองทีเก่าก้าวเด็ด
เสียให้ไคร์จะนอนคาดับเป็นปกติ นายทพนา นายกองทงไคร์ฟั่ง

เห็นชอบค้ายเพงไซอ่องจิงสั่งให้เตรียมกองทัพไว้พร้อมมายกกลับไป ครั้นเวลาเช้าเพงไซอ่องจิงสั่งให้เขยเงก เจียวเทงหุ้ยหลีหิ้ง ผ่านนายคุณทหารหนึ่งอยู่รักษาค่าน เพงไซอ่องพร้อมควยนายทพนายนายกองทัพป่วงกี้เลิกทัพกลับมา ครั้นเดินทัพมาถึงตำบลค่านชุนลุ่นก้วนแคนเนื่องเมืองเบียนเหลียงให้ม้าใช้ไปสืบว่ากองทัพสองที่เก่าจะยกไปเสียแล้วหรือ จะพักทัพอยู่ที่ค่านชุนลุ่นก้วนประการใดรีบมาบอกโดยเร็ว ม้าใช้ไปสืบได้ความแล้วรับกลับมาแจ้งแก่เพงไซอ่องว่า ลองที่เก้ายังคงอยู่ที่ค่านชุนลุ่นก้วน เพงไซอ่องรับเดินทัพไปถึงค่านชุนลุ่นก้วน ให้ทั้งค่ายไกด์ค่านประมาณห้าสิบตัว

ฝ่ายทหารคาดคะเนเห็นกองทัพเพงไซอ่องยกมาถึงค่ายคงนี้ ก็รับเอาความมาแจ้งแก่ลองที่เก่าว่า ข้าพเจ้าสืบได้ความอีกประการหนึ่งว่า หลวงชوانศักดิ์หมօเตาหยินเสียทัพเพงไซอ่องทั้งกายในที่รับเสียแล้ว ลองที่เกาได้ฟังก์ตาใจนหนึ่งอุตคัมเม็คฟัน แล้วปรึกษาทหารทั้งปวงว่า หลวงชوانศักดิ์หมօเตาหยินเสียทั้งกายเสียแล้ว บัดนี้เพงไซอ่องยกกองทัพมาท่านทั้งปวงจะคิดสู้รับประการใด นายทหารทั้ง

ปวงไคฟังต่างคนก็คิดย่อห้อ พากันนึงอยู่สั้นหาว่าประการ
ไกไม่ ลองที่เกาเกี้ยวจึงให้กันใช้ไปเชิญชิงจันมาหวังจะ^๔
ปรึกษาราชการ กันใช้กับลับมาแจ้งว่า ชิงจันพากครอบครัว^๕
หนีไปแต่เวลาคืนนั้นแล้ว ไม่ทราบว่าจะไปต่ำบดได ลอง-
ที่เกาจึงคิดว่าชิงจันทรรษ จะรู้ว่าเพงใช้อ่องยก กองทัพมา^๖
กลัวภัยจึงได้หนีไป และกองทัพเพงใช้อ่องนั้นทากลัว^๗
ทหารักด้วนแต่เมื่อใดมาล้าแจ้งเป็นอันมากท่ามฝ่ายเรากันอยู่^๘
คง ให้ยินข่าวว่ายังไม่ทันรบกับพากันครั้นคราวมีไปสั้น ชิง^๙
จะต่อสู้ด้วยเพงใช้อ่องนั้นเห็นข้อสนนัก จำเราะหนีให้พ้น^{๑๐}
ภัยก่อน กายหลังจึงค่อยคิดการต่อไป ครั้นเวลาเดี๋ย^{๑๑}
ประมาณสองยาม ลองที่เกาจึงเอาท่ามท่ามานหัน แล้ว^{๑๒}
เปล่งเอาเสือหัวของทัวใส่ท่ามผู้นั้น ให้นั่งเก้าอี้อยู่ใน^{๑๓}
ค้าน ลองที่เกาให้อาไปจุดเผาค่านขัน แล้วก็คุมท่ารอออก^{๑๔}
จากค่านทรงไปทางทิศใต้

ฝ่ายท่ามสอดแนมเห็นเพลิงเกิดขึ้นในค่าน ก็รีบไป^{๑๕}
แจ้งแก่เพงใช้อ่อง เพงใช้อ่องแจ้งก็อกใจกลัวว่าลองที่เกา^{๑๖}
จะหนี จึงคุมท่ามมาถึงค่านเห็นผู้คนเงียบอยู่ ให้ท่าม^{๑๗}
เข้าดับเพลิงลงบแล้วเห็นลองที่เกา ปลอมนั่งอยู่บนเก้าอี้^{๑๘}

เพงไซอ่องก์ทรงเข้าไปເຫັນແທງລອງທີ່ເກາປລອມເບີນ
ຫລາຍທີ່ ເໜີນໄໝ່ໃຫວຕິງຈຶງໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໄປຄູກີ້ຽວ່າ ລອງທີ່ເກາ
ໜີໄປເສີແລ້ວແກລັງທຳປລອມໄວ້ ເພື່ຈະໃຫ້ຮາຫສົງຄັນຍຸ້ຈະ
ມີໃຫ້ການໄປທັນທ່ວງທີ່ ຄຣົນຈະຍົກທ່ານທີ່ຕົກຕາມໄປ ກີ່ເປັນ
ເວລາກຄົງຄົນໄມ້ຽວ່າຈະໜີໄປທຳບລໄດ້ ເພງໄຊອົງກີ້ເຂົ້າພັກ
ຍຸ້ໃນດ້ານ ຄຣົນເວລາເຫຼົາເພງໄຊອົງຈຶງທຳຫັນສື່ອປະກາດແຈກ
ໄປທຸກທຳບລລວມຄັ້ງໃຈບ້າວລອງທີ່ເກາກັບຊົງຈັນສອງຄົນມາໄດ້
ຈະໄຫເວັນສິນບັນຄນຄະສອງພັນຕຳລົງ ແລ້ວສັ່ງທັນເມື່ອຍຸ້ອີ້ເຊົ່າ
ສອງນາຍວ່າ ໃນທຳບລເຫັນທ່ານຊ້ານາຍຸ້ຈົງຄຸມທ່ານໄປ
ເຫັນວໍສັບເສາະຖິກຕາມລອງທີ່ເກາ ຊົງຈັນພບແລ້ວຈັບຫົວມາໃຫ້ໄດ້
ທັນເມື່ອມີອີ້ເຊົ່າສອງນາຍກົວບໍາລາໄປ

ຜ່າຍຜູ້ຮັກໜ້າຄ່ານໜີປວງຮູ້ຄວາມໃນໜັງສື່ອປະກາດ ກີ່ພາ
ກັນເຫັນວໍສັບເສາະຖິກຕາມຫາລອງທີ່ເກາ ຊົງຈັນໄປທຸກແຂວງທຸກ
ທຳບລ

ຜ່າຍຊົງຈັນພາຄຣອບກົວໜີໄປໄກສອງວັນ ໄປດຶງເຕີມ
ແທງຫັນພອເວລາຄາຊົງຈັນກົບເພັກຍຸ້ທເຕີມ ເຂົ້າຂອງເຕີມ
ນັ້ນການໃນຫັນສື່ອປະກາດຍຸ້ແຕ່ກ່ອນແລ້ວ ຄຣົນເຫັນຊົງຈັນ
ພາຄຣອບກົວມາພັກຍຸ້ ອາການກົງຢາພິດກັບໜ້າພ່ອກໍາຮາຍງວ່າ

หงป่วงกสิสัย จึงตอบไป gracibam ตามบ่าวซึ่งจันวนายตัว
นั้นขอไว้ บ่าวซึ่งจันมีได้ส่งส่งสัยกับอกตามจริงว่าขอ
ซึ่งจัน เจ้าของเตยมได้ฟังก็ความยินดี ครันจะไปบอก
เพงไชอ่องทางก์ไกลกลัวจะเสียการ จึงรับไปบอกนายบ้าน
ในเวลาถูกล้างคืน นายบ้านก็คุมทหารประมาณห้าร้อยมาที่
เตยม เข้าไปแลบคุเห็นซึ่งจันจุดเทียนดูหนังสืออยู่ นาย
บ้านบอกแก่เจ้าของเตยมว่า อ้ายซึ่งจันคนนี้เรารู้จักมัน ไป
เที่ยวๆ กดูกลุกสาวชาวบ้านไปให้ล่องที่เกาหลายกันแล้ว จ้าจะ
จับตัวไปส่งเพงไชอ่องเอาเงินสินบนบั้นกันคนละครึ่ง ว่า
ตั้งนั้นแล้ว ก็สั่งให้ทหารเข้าล้อมเตยม นายบ้านก็คุมทหาร
ทัพมอเข้าไปในเตยม เห็นซึ่งจันนั่งเกาอุดูหนังสืออยู่ นาย
บ้านจึงร้องว่าจับเป็นให้ได้ ซึ่งจันได้ฟังก็ตกใจับกรรไบ
ขยับจะลุกขึ้นสู้พอทหารนายบ้านครุกันเข้าจับซึ่งจันมักไว้
นายบ้านกับเข้าของเตยมก็ทำกรงซึ่งซึ่งจันคุมไปส่งเพงไช-
อ่อง เพงไชอ่องเห็นก็ใจ จึงเอาเงินสินบนให้กับผู้จับ
แล้ว ก็เดิกทักษิณเข้าเมืองหลวง เพงไชอ่องพร้อมควย
นายทพนายกของหงป่วงเข้าเฝ้าพระเจ้าซึ่งยังอ่องเต็กราบ
ทูลแจ้งข้อราชการตามซึ่งยกกองทัพไปต่อรับด้วยข้าศึกได้

ชัยชนะให้ทรงทราบทุกประการ พระเจ้าซ่องยินดงซ่องเต้ ได้ทรงฟังก็มีความยินดี จึงครัวส่วนท่านทั้งหลายยกกองทัพไป ท่าสองแคว ไกรราชาการมีความชอบด้วยทุกๆ วัน รวมถึง ความชอบใจนัก แล้วก็พระราชทานบำเหน็จารมวัลตาม ลำทับผู้ใหญ่ผู้น้อยโดยสมควร เพงไชอ่องกราบทูลว่า ชิงจัน ผู้รักษาเมืองเชียงอ่อง เอาใจออกห่างหนีไปเข้าด้วยกองที่นา แล้วมีหนังสือทหารลอบถือมาให้บัง ไถอยหนีไปเข้าด้วย ด่องที่เกา ทหารข้าพเจ้าจับตัวผู้ถือหนังสือไปก่อจลาจล บ้านนักจับตัวชิงจันมาไถด้วย พระเจ้าซ่องยินจะอ่องเต้ได้ พังก์ทรงขัดเคืองรับสั่งให้มผู้ชาระบั่งไถอย ชิงจันรับเป็น สักดิ์ว่าคิดเอาใจออกหากจังรับสั่งให้ลงพระราชนาฎูรชิงจัน ให้ประหารชีวิตเสีย บัง ไถอยให้ถูกอกถูกเสียจากทั่น雷เทศ ไปเสียให้พ้นบ้านเมือง ไทยไม่ถึงพยายามเข้าไม่รู้ก้า เป็นแต่หนังสือชิงจันบุตรเขยมีมาฝ่ายเดียว ขอทบั่ง ไถอย นั่นหนังสือไปให้ชิงจันหนนนน ความเรื่องนี้หามีกรรุไม่ ฉะ นี้โจกพ้องขึ้นก็ต้องพยายามเหมือนกัน

ฝ่ายทันเมียนกับอ้อเจง ไปเที่ยวตามล่องที่เกา ได้ข่าวว่า ล่องที่เกาหนีไปเมืองน้ำหมัน ทันเมียนกับอ้อเจงก็คุมทหาร

ไปทันทีแคนเมืองน้ำหมัน ได้สูรบกับ ลองที่เกาเป็น สามารถ
ลองที่เกาเสียที่ต้นเมียนเอาทวนแหงอกม้าตาย ท็คศรีจะใส่
ผึ้งรับกลับมา ณ เมืองหลวง นำศรีจะลองที่เกาเข้าไปให้
เพงไชอ่อง เพงไชอ่องก็เอารีจะเข้าถวายพระเจ้าซ่องยิน-
จังซ่องเท่า พระเจ้าซ่องยินจังซ่องเทกปุนบำเหน็จความสมควร
กรนอยู่นานหนึ่ง พระเจ้าซ่องยินจังซ่องเทกเสก
ออกขุนนางรับสั่งตั้ง ให้นายทหาร ที่มี ความชอบเลื่อนทม
ยกบรรดาศักดิ์ขันตามลำดับกัน คงแต่นั้นมาบ้านเมืองก้อย
เย็นเป็นสุข ชุนนางผู้ใหญ่น้อยก็ตั้งใจทำราชการรักษาภู
หมายอย่างธรรมเนียมโดยสัตยธรรม ข้าศึกศัตรูก็สงบราบร
กาก ไม่มีมาระทำลายอานาประชาราชภูมิ ได้ทำมาหากิน
ตามภูมิล้านนาเป็นปกติทั่วทั้งพระราชอาณาเขต.

๑๐๘ ชีววัฒน์ พระนิหนษข่องสมเด็จพระเจ้าบรม
วงศ์เรื่อเจ้าพ้ำกรมธรรมภานุพันธุวงศ์รัตน์
ไคทรงแต่งขึ้นในระหว่างที่ท่องพระแลจากสมุทร-
ปราการไปเมืองปราณบุรี และไถ่เวทเที่ยวคลาด
ไปตามหัวเมืองตะวันตก และแผลมมลายฟากผึ้ง
ตะวันออกถึงเมืองกลันตัน ทรงแต่งเป็นแบบราย
งานเพื่อทูลเกล้าถวายพระบาทสมเด็จพระจุลจอม-
เกล้าเจ้าอยู่หัว ใน พ.ศ. ๒๔๒๗ ไคทรงเขียน
ขึ้นอย่างละเอียด ไก้วามรู้เป็นคำราภูมิศาสตร์
บรรยายสถานที่ต่าง ๆ เช่น เมืองปราณบุรี เข้า
สามร้อยยอด เกาะพยั้น เกาะสมุย เมืองกาญจนคิรี
เมืองหลังสวน คำบลเกาะง่ำ ในแขวงชัยภูมิที่
กำบลบ้าน จำนวนคน ผลประโยชน์ของบ้านเมือง
และการทำมาหากินของคนในที่นั้น ๆ อาหาร ทุกชี
สุขของราชภูมิ

๑๐๙ สมเด็จพระมหาสมณเจ้า เสด็จตรวจการ
คุณธรรมนิมิตทดลอง ฝ่ายเหนือ พ.ศ. ๒๕๕๗
ของสมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาขาวชีร-
ญาณวโรรส เป็นรายงานคราวที่สามเจ้าฯ เสด็จ
ตรวจการคุณะสังฆ แหลงสังฆมณฑล มีคุณค่านา
สนใจอย่างยิ่ง เพราะเจ้าถึงวิธีการปักกรวยคุณะ
สังฆของพระองค์ท่านและแทรกด้วยข้อคิด คติธรรม
ที่พระองค์ประทานในระหว่างที่เสด็จไปตามเมือง
ต่างๆ ประกอบด้วยคำนานพระพุทธธรูป คำนาน
วัดต่างๆ เช่น คำนานพระพุทธชินราช พระ-
ศรีกาน้ำ ฯ ลฯ คำนานวัดพระศรีรัตนมหา-
ราช ฯ

๑๕๑ รวมเรื่องเขียน ของนายสุกิจ นิมมานเหมินท์
ถ้าท่านรู้จักอาจารย์ สุกิจ นิมมานเหมินท์ ว่า
เป็นรัฐมนตรีที่คล่องแคล่วในการบริหารการศึกษา
นับว่าท่านยังรู้จักน้อยไป ท่านผู้^{นี้}ยังเป็นนักสอน
นักพูด นักธรรมชาติวิทยา นักคิด นักเขียน
นามกระเดื่องอึกด้วย หนังสือเล่มนี้เป็นเครื่องยืน
ยันข้อเขียนของท่านว่า เป็นสารคดพิเศษไม่ใช่แบบ
ใด ไม่ใช่เช่น อันนองนี้แตกต่างกันมาก จะ
หุงข้าวหุงปลา ก็มีเคย หรือ ไทยเป็น หรือ เช่น
ไทยหัว ฯลฯ อาจารย์สุกิจ ถ้าไกรรู้จักท่านคึกคัก
ท่านไว้ในระดับนักปราชญ์ องค์การค้าของครุสภาก
ภูมิใจ ที่จะเสนองานของนักปราชญ์ผู้^{นี้}

๑๕๙-๑๕ กໍາເນີດນາມສກຸດເລີ່ມ ๑,๒ ຂອງຈົນນິ້ນອນຮ
ທຽມາຮັກໜ້າ (ເຂັ້ມ ສຸນທຽວເບ.)

ກົນໄທຍ ສມຍກ່ອນ ຮັ້ງກາລທີ່ທິກຂຶ້ນໄປ ຍັງໄມ້ມີ
ນາມສກຸດຍ່າງປົງຈຸບັນ ເພີຍອ່ານຫັນສື່ສອງເລີ່ມ
ນໍາເຫັນກະຈະທຽບຄື່ມາຂອງນາມສກຸດທ່າງ ຖ້າ
ບົງຈຸບັນທັງນາມສກຸດພຣະຣາຊທານແລະທີ່ສັບນາມສກຸດ
ມາຮວມທັງພຣະຣາຊ ດຳວິ ແລະ ພຣະຣາຊ ປະສົງຂອງ
ພຣະບາທສມເກົ່າ ພຣະມງກູງເກລຬ້າເຈົ້າອຸ່້ຫົວກຳຫັນດໃ້
ນີ້ນາມສກຸດຂຶ້ນ ແລະ ວິທີກາຮ່ານນາມສກຸດໃນປີ ພ.ສ.
໨໔໤໬ ປະໂຍ່ນໜ້ອງການມື້ນາມສກຸດ ພຣັ້ນຄ້ວຍ
ຮາຍຊ່ອສກຸດທ່າງ ຖ້າ ທີ່ໄດ້ທຽບພຣະກຣຸມາໂປຣກເກສົ້າ-
ພຣະຣາຊທານໄວ້ເຮັງການລຳດັບອັກຊາຮະດວກແກ່ຜູ້
ກັນກວ້າ

๑๕๑๔ กำเนิดพระราชนิสนาณจันทร์ และ พระปฐม-
เจติย์ พระมหาติราชเจ้ากับตอนเจติย์ อนุ-
สรณ์ของเสื้อบ่าและลูกเสือ โดยจมีนอมร-
ศรุษารักษ์ (ແຈ່ນສຸນທຽບ)

อนุสรณ์ของเสื้อบ่าและลูกเสือ เล่นนับรายถึง
พระราชการนี้ ก็ขอพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้า
เจ้าอยู่หัว ในยุคคล่าเมืองขึ้นทั่วภารกิจก่อตั้งลูกเสือ
และลูกเสือบ่า พระองค์ทรงปฐุคนไทยทั่วชาติ
และให้ทั่วทั่ว ในการรักษาความเป็นชาติไว้ได้
สมัยนั้นการลูกเสือกลับคึกคักขึ้นอีก ทำให้สนใจ
ก็จะได้ทราบถึงประวัติของลูกเสือและลูกเสือบ่า ใน
สมัยรัชกาลที่ ๖

กำเนิดพระราชนิสนาณจันทร์ และ พระปฐม-
เจติย์

เรื่องราวที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
ทรงทำนบัตรุ่งพระปฐมเจติย์ ปฏิหาริย์ที่พระปฐม-
เจติย์ ลงท่าง ๆ ที่พระองค์ทรงปรับปรุง พระ-
ราชนิสนาณจันทร์ ให้เข้าใจง่ายของพระองค์ ในการสร้าง
พระราชวังสนาณจันทร์ ซึ่งจะหาอ่านจากที่ได้ไม่ได้
อีกเลย △ △

๑๖๐๑ ประชุมทรงนิพนธ์เบ็ดเตล็ด ทรงนิพนธ์
สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราช-
ราชนุภาพ

ไกร ๆ ก็ยอมรับว่า เจ้านายพระองค์ทรงเชี่ยว-
ชาญหลายด้าน แท้ด้านหนึ่งยกย่องกันมาก คือ
เป็น “พระบิคำแห่งประวัติศาสตร์” ด้วยเหตุที่
ทรงพระวินิจฉัยพระยศเจ้านายที่เรียกว่า “กรม-
สมเด็จ” หรือ “สมเด็จกรม” ซึ่งส่วนมากยังใช้
สับสนอยู่ เป็นหนังสือที่รวมลักษณะการประพันธ์
ต่าง ๆ ของท่านผู้เขียน เช่น การวินิจฉัยการ
อธิบาย ปางสกกด้า และความรู้เบ็ดเตล็ดต่าง ๆ
เช่น เหตุผลในการสร้างพระเจดีย์สามองค์ วินิจฉัย
คำเรียกพระภิกษุ เรื่องเครื่องม้าอะแซชหุนก อธิ-
บายเรื่องพระบาทอย่างละเอียด ลักษณะการศึกษา
ของเจ้านายแต่โบราณแท้แตกต่างกับสมัยนี้ชัดบัน

๒๐๕๕ ชัยนกยุ นามของเขามีอย่างเดียวว่าผู้
ทรงพลังมหาศาล เป็นความเสื่อขาวๆ ที่มาเกิด เป็น
นายทหาร เอกของพระเจ้าถัง ไหจง ซ่องเต้ ผู้มีคุณ
ในความสัตย์ก็ทัญญู จรรยาภักดิ์ท่องค์เจ้าแผ่นดิน
ดังนั้นเมื่อจังว่องเจ้าเมืองชวนยกทัพมากรุงราน จึง
เป็นหน้าที่ของเขาว่าที่จะฟัดพื้นเหด้าอริ ราชศักรู
แผ่นดิน ด้วยหวานคุ้มือหนักสองร้อยชั่ง แม้กระ-
นั้นราวดาฟ้าคืนไม่ยุติธรรม เขากลูกก็ตกันให้ได้
ความคึกความชอบ แต่ธรรมย่อนชนะธรรมผู้
อ่านจะได้ความรู้ทางด้านตำราพิชัยสงคราม ใช้
อาวุธวิเศษกลดเรือง สนุกสนาน ก่อการประทับ^๔
กำลังบัญญาและผึมอใน การขัดกัน กระบวนการค่ายรบ
โบราณที่มีในตำราพิชัยสงครามทั้งสิบอย่าง

๒๐๖๖-๔ ชิงชันเล่ม ๑-๓ เรื่องราวในสมัยราชวงศ์
ถัง (พ.ศ. ๑๗๖๑-๑๘๕๐) ดำเนินเรื่องสืบ
ต่อจากชินกุย ในการองนิยายอิงประวัติศาสตร์
ให้ทั้งความเพลิดเพลินและความรู้ การซิงไหชิง-
พรับหักเหลี่ยม มีคิธธรรมข้อสอนใจปนอยู่ไม่น้อย
ชิงชันเป็นบุตรชินกุยเป็นชาวกมพงแซ จุกาม
เก่งกล้าสามารถไม่แพ้บิดา ลักษณะเด่นคือสำนวน
ภาษาที่สน แทรกความซักเจน ก่อให้เกิดความ
รุสกชั่งประทับใจ โดยเนพะฉากarbonที่มีคลอด
เรื่อง เป็นภาคของชินกุย

๒๐๖๙-๑๐ พงโธ เล่ม ๑,๒ เป็นเรื่องในราชวงศ์
เหลียง ราชวงศ์ถัง ราชวงศ์ Jin ราชวงศ์ยัน
ราชวงศ์จิwa ราوا ฯ พ.ศ. ๑๘๕๐-๑๙๐๓ เรื่อง
แท้แผ่นดินพระเจ้าชัยเจียงเท็ให้ชุนนางไปชุดกลอง
เปียนหอ ราชภูมิได้รับความเชื่อครอง ทำให้กัน
ที่มีสติบัญญาและผนอช่องสูมเป็นพวงเป็นเหล่า

